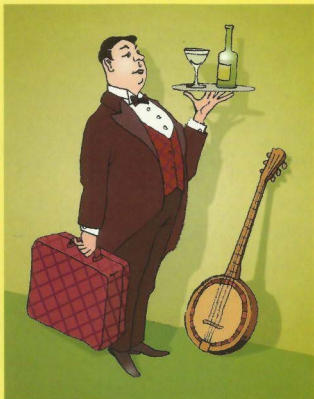

P.G. Wodehouse

Multumesc,
Jeeves

CLASICII MODERNITĂȚII

Seria de literatură universală a BIBLIOTECII POLIROM
este coordonată de Denisa Comănescu.

P.G. Wodehouse, *Thank You, Jeeves*

Copyright © by The Trustees of the Wodehouse Estate
All rights reserved.

© 2006 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

WODEHOUSE, PELHAM GRENVILLE

**Mulțumesc, Jeeves / P.G. Wodehouse; trad. și note de
Carmen Toader. – Iași : Polirom, 2006**

ISBN 973-46-0214-4

I. Toader, Carmen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

P.G. Wodehouse

Mulțumesc, Jeeves

Traducere din limba engleză
și note de Carmen Toader

POLIROM
2006

Pelham Grenville Wodehouse s-a născut în 1881 la Guildford. A studiat la Dulwich College. După o scurtă perioadă în care a lucrat ca funcționar de bancă la Hong Kong and Shanghai Bank, se dedică în totalitate carierei de jurnalist și scriitor, vânzându-și povestirile diverselor publicații. Se căsătorește în 1914, iar în 1955 devine cetățean american. În cele peste o sută de cărți ale sale a descris ca nimeni altul viața idilică de provincie a englezilor din epoca edwardiană. Celebre printre scrierile sale sînt cele două serii: seria Castelului Blandings, proprietatea lordului Emsworth, înconjurat de grădini feerice, unde sosesc mereu impostori și mai tot timpul se fură cîte ceva, și seria valetului Jeeves, un personaj mult mai inteligent decît stăpînul său, Bertie Wooster, și care rezolvă în moduri extrem de ingenioase și de hilare problemele celor din jurul său.

Adevărate capodopere umoristice, romanele lui Wodehouse au fost traduse în peste treizeci de limbi (inclusiv în japoneză și în arabă). În anul 1944 tirajele operelor sale depășiseră deja cinci milioane de exemplare, moment după care nimeni nu a mai putut să le numere. În Statele Unite, în Rusia și în multe țări europene există chiar cluburi pentru studierea operei lui P.G. Wodehouse.

Jeeves și Wooster sînt, probabil, cele mai cunoscute și mai iubite personaje create de Wodehouse. Jeeves este „perfectul gentleman al unui gentleman”, valetul cu scipiri de geniu, dolidora de cultură și cunoștințe psihologice, care îi scoate mereu din bucluc nu numai pe Bertie, ci și pe cei dragi stăpînului său. Bertram Wooster este un „om de lume” cam tont, „care trăiește și respiră pe cont propriu” cu accente de școală particulară britanică și expresii hilare rămase memorabile.

În *Mulțumesc, Jeeves*, majordomul face un gest inedit: își dă demisia, lăsîndu-l pe Bertie Wooster singur în fața pericolelor. Bertie se mută la țară, pe domeniul unui prieten, baronul Chuffnell, unde este asaltat de pericole. La conacul lui Chuffnell ajung inamici declarați ai lui Bertie, apoi fosta lui logodnică, Pauline Stoker, îl pune în încurcături penibile, colericul tată al fetei își pierde cumpătul, iar noul valet al lui B. Wooster, Brinkley, își urmărește stăpînul cu un cuțit de tranșat carnea. Dar priceputul și imperturbabilul Jeeves veghează încă...

Prefață

Acesta este primul dintre romanele despre Jeeves și Bertie Wooster și este singura mea carte pe care am încercat s-o concep fără a sta în fața mașinii de scris pentru a mă alege cu un junghi în șale.

Nu că m-aș fi gândit vreodată să i-o dictez unei stenografe. Cum ar putea cineva să născocască oral o povestire față-n față cu o secretară cu mutra plictisită și un carnețel, nu pot să-mi închipui. Totuși mulți autori nici nu se sinchisesc cînd zic „Sînteți gata, domnișoară Spelvin? Notați după dictare. Ghilimele fără virgulă Lord Jasper Murgatroyd virgulă închide ghilimelele zise nu mai bine scrie șuieră Evangeline virgulă ghilimele nu m-aș mărita cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe Pămînt închide ghilimelele punct Ghilimele Ei bine virgulă nu sînt ultimul bărbat de pe pămînt virgulă așa că nu se pune problema virgulă închide ghilimelele replică lordul Jasper virgulă răsucindu-și cu neobrăzare mustața punct Și astfel se scurse ziua aceea lungă”.

Dacă m-aș fi apucat să fac una ca asta, tot timpul aș fi crezut că, pe cînd notează ce zic, fata își spune în sinea ei „Ei bine virgulă asta mă depășește punct Cum se face că virgulă cînd căminele pentru oligofreni sînt cu ochii în toate părțile după clienți virgulă un cap sec ca

Wodehouse ăsta a reușit să rămână în libertate toți anii ăștia semn de întrebare“.

Dar mi-am luat un aparat din ăla la care vorbești printr-un microfon și care îți înregistrează afirmațiile pe ceară și am început să compun la el *Mulțumesc, Jeeves*. Iar după câteva paragrafe m-am gândit să-l derulez înapoi, să-i dau drumul și să aud cum sună.

Suna prea oribil pentru uzul uman. Pînă în clipa aceea nu-mi dădusem niciodată seama că am o voce ca a unui profesor foarte pompos care se adresează micilor elevi, lăsați în grija lui, de la amvonul din capela școlii. Exista în ea un soi de jale buimacă, care te demoraliza. M-a lăsat perplex, căci sperasem ca, dacă totul mergea strună, să scot din *Mulțumesc, Jeeves* o carte amuzantă, veselă, dacă mă-nțelegi, zburdalnică, dacă încă mai pricepi ce vreau să spun, și plină de viață, iar mie mi se părea evident că un tip cu o voce ca asta n-ar fi putut nici în ruptul capului să fie plin de viață. Cu el la pupitrul de comandă, chestia s-ar fi transformat într-o tragedie din aia sumbră despre viața țăranilor, pe care o punem la loc în bibliotecă după ce aruncăm o scurtă privire peste Pagina Întîi. A doua zi am vîndut aparatul și m-am simțit ca Marinarul din Străbuni cînd a scăpat de albatros¹. Așa încît acum mă mărginesc la vechea și buna mașină de scris.

Mă încîntă să scriu povestiri. Dar cînd le concep, există șanse să-mi dispară razele de soare din viață. Nu poți să scornești intrigi ca ale mele fără să te năpădească din cînd în cînd bănuiala că ceva a luat-o îngrozitor razna în cele două

1. Referire la poezia *The Ancient Mariner* de Samuel Taylor Coleridge (1772-1834).

emisfere ale creierului și în panglica lată a fibrelor cingulare transversale cunoscute sub numele de corpul calos. Am obiceiul să scriu vreo patru sute de pagini de notițe înainte să încep un roman și în timpul acestui proces vine întotdeauna un moment când îmi spun în sinea mea „O, ce minte nobilă a fost zdrobită aici!”¹ Chestia bizară e că exact atunci când am senzația că trebuie să-mi caut un consultant și un îndrumător și să mă internez într-o casă de nebuni, întotdeauna sclipește un becuț, iar după aceea totul devine o plăcere și o încântare.

P.G. Wodchouse

1. Citat din W. Shakespeare, *Hamlet*, actul III, scena 1, replică a iubitei lui Hamlet, Ofelia (n. red.).

Jeeves își dă demisia

Eram un picuț tulburat. Nu cine știe ce, zău, dar, cu toate astea, nițeluș îngrijorat. Pe cînd ședeam în bătrînul apartament, atingînd leneș coardele banjoului meu, un instrument de care mă atașasem teribil în ultima vreme, n-ai fi putut zice că de fapt aveam fruntea încrețită și totuși, pe de altă parte, nici n-ai fi putut afirma categoric că nu. Probabil că adjectivul „îngîndurat” s-ar potrivi cel mai bine. Mi se părea că apăruse o situație plină de potențialități jenante.

— Jeeves, am spus eu, știi ceva?

— Nu, domnule.

— Știi pe cine am văzut aseară?

— Nu, domnule.

— Pe J. Washburn Stroker și pe fiica lui, Pauline.

— Într-adevăr, domnule?

— Probabil că sînt pe aici.

— Așa s-ar părea, domnule.

— Jenant, nu?

— Îmi pot închipui că după ce s-a petrecut la New York, ar putea să fie dureros pentru dumneavoastră să vă întîlniți cu domnișoara Stoker, domnule. Dar îmi imaginez că nu-i obligatoriu să apară o asemenea eventualitate.

I-am cîntărit spusele.

— Cînd începi să vorbești despre eventualități care apar, Jeeves, creierul meu pare că pîlpîie și îmi cam scapă șpilul. Vrei să zici că ar trebui să fiu în stare să mă țin departe de ea?

— Da, domnule.

— S-o evit?

— Da, domnule.

Am cîntat cinci măsuri din „Rîul moșneagului” cu o oarecare uitare de sine. Declarația lui îmi luase o piatră de pe inimă. I-am urmărit raționamentul. În fond, Londra e un loc mare. E destul de simplu să nu dai nas în nas cu unii dacă nu vrei.

— Totuși chestia m-a cam zguduit.

— Îmi pot închipui, domnule.

— Unde mai pui că erau însoțiți de sir Roderick Glossop.

— Într-adevăr, domnule?

— Da. La Savoy Grill. S-au așezat cu toții la troacă, la o masă de lîngă fereastră. Și uite o chestie destul de ciudată, Jeeves. Al patrulea membru din grup era mătușa lordului Chuffnell, Myrtle. Ce căuta ea oare în gașca asta?

— Probabil că înălțimea Ei este o cunoștință a domnului Stoker, a domnișoarei Stoker sau a lui sir Roderick, domnule.

— Da, se poate. Da, așa s-ar putea explica lucrurile. Dar mărturisesc că m-a surprins.

— Ați intrat în discuție cu ei, domnule?

— Cine, eu? Nu, Jeeves. Am ieșit din cameră cu iuțeala fulgerului. Pe lîngă faptul că voiam să-i evit pe Stokeri, mă vezi tu că m-aș duce zburdînd să trîncănesc de bunăvoie cu bătrînul Glossop?

— Fără îndoială că nu s-a dovedit a fi un interlocutor foarte convenabil în trecut, domnule.

— Dacă există pe lumea asta un om cu care sper să nu mai vorbesc vreodată, atunci ăla e bătrînul păduche.

— Am uitat să vă menționez, domnule, că sir Roderick v-a căutat azi-dimineață.

— Hă?

— Da, domnule.

— M-a căutat?

— Da, domnule.

— După tot ce s-a întîmplat între noi?

— Da, domnule.

— Ei, fir-aș al dracu'!

— Da, domnule. I-am adus la cunoștință că nu v-ați trezit încă, iar el a zis că se va întoarce mai târziu.

— Zău, așa a zis? am rîs eu cu un hohot din alea sarcastice. Ei bine, cînd vine, să asmuți cîinii asupra lui.

— N-avem nici un cîine, domnule.

— Atunci coboară pînă la apartamentul de dedesubt și împrumută spițul doamnei Tinkler-Moulke. Să-mi facă vizite de curtoazie după felul cum s-a purtat la New York! N-am mai auzit una ca asta. Tu ai mai auzit una ca asta, Jeeves?

— Mărturisesc că în aceste circumstanțe sosirea lui mi-a stîrnit uimirea, domnule.

— Cred și eu. Doamne sfinte! Cerule mare! Ei, drăcia dracului! Tipul cred că are șorici de rinocer.

Iar cînd o să-ți povestesc dedesubturile, cred că o să fii de acord cu mine că vehemența mea era justificată. Dă-mi voie să-mi ordonez faptele și să mă pun pe treabă.

Cu vreo trei luni în urmă, observînd o anume însuflețire la mătușa mea Agatha, mi s-a părut

prudent să mă fofilez pînă la New York o scurtă perioadă de timp, pentru a-i da răgaz să-i treacă. Și cam în mijlocul primei săptămîni petrecute acolo, în timpul unui anumit chiolhan din Sherry-Netherland, am făcut cunoștință cu Pauline Stoker.

Mi s-a vîrît imediat pe sub piele. Frumusețea ei m-a amețit ca vinul.

— Jeeves, îmi amintesc că am spus, întorcîndu-mă în apartament, cine era individul care, uitîndu-se la ceva, s-a simțit precum cineva uitîndu-se la ceva? Am învățat pasajul la școală, dar acum îmi scapă.

— Îmi închipui că persoana la care vă gîndiți, domnule, este poetul Keats, care și-a comparat emoțiile trăite cînd l-a citit pentru prima oară pe Homer tradus de Chapman cu cele ale vînjosului Cortés cînd și-a ațintit privirea lui de vultur asupra Pacificului.

— Asupra Pacificului, hă?

— Da, domnule. Și toți cei din subordinea lui s-au uitat unul la altul plini de bănuieli cumplite, tăcuți precum un pisc din Darien.

— Bineînțeles. Acum îmi amintesc totul. Păi, așa am simțit și eu azi după-amiază cînd i-am fost prezentat domnișoarei Pauline Stoker. Ai mare grijă cum îmi calci pantalonii diseară, Jeeves. Iau cina cu ea.

Mereu mi s-a părut că în New York te aprinzi iute cînd vine vorba de chestiuni amoroase. Asta pentru că există ceva în aer, presupun. Două săptămîni mai tîrziu am cerut-o pe Pauline în căsătorie. Ea a acceptat. Pînă aici totu-i bine. Dar să vezi ce a urmat. La nici patruzeci și opt de ore după aia, o cheie franceză a fost vîrîtă cu forța în mașinărie și totul s-a anulat.

Mîna care a înfîpt cheia aia franceză a fost mîna lui sir Roderick Glossop.

În memoriile astea ale mele, după cum îți amintești, am avut ocazia să pomenesc destul de des de castronul ăsta ramolit cu puroi. O hahalară cu bostanul chel, sprîncene stufoase și, după cum pretinde, specialist în boli de nervi, dar în realitate, așa cum știe toată lumea, nici mai mult, nici mai puțin decît un doctor de țicniți care cere onorarii mari, îmi apare pe neașteptate în cale de ani de zile, mereu cu cele mai memorabile consecințe. Și s-a întîmplat să se afle la New York cînd anunțul logodnei mele a fost publicat în ziare.

A venit acolo cu ocazia uneia dintre vizitele lui periodice la vărul de-al doilea al lui J. Washburn Stoker, George. George ăsta era un bărbat care, după ce o viață întreagă le-a tot făcut figura văduvelor și orfanilor, a început să simtă nițeluș efectele tensiunii. Vorbea ciudat și avea tendința să meargă în mîini. De cîțiva ani era pacientul lui sir Roderick, care căpătase obiceiul să se repeadă din cînd în cînd la New York pentru a-i arunca o privire. În cazul de față a sosit exact la timp pentru a citi la oul și cafeaua de dimineată vestea că Bertram Wooster și Pauline Stoker plănuiau să execute dansul nupțial. Și sînt aproape convins că s-a dus la telefon și l-a sunat pe tatăl viitoarei mirese fără a se opri măcar să se șteargă la gură.

Ei bine, ce i-a povestit el lui J. Washburn despre mine bineînțeles că n-aș putea să spun, dar, la nimereală, îmi imaginez că i-a adus la cunoștință faptul că am fost logodit odată cu fiica lui, Honoria, și că a rupt logodna fiindcă a decis că sînt nebun de legat. Fără îndoială, a amintit în treacăt și de întîmplarea cu pisicile și

peștele din dormitorul meu și, de asemenea, probabil și despre episodul cu pălăria furată și obiceiul meu de a coborî pe burlane, isprăvind poate cu o descriere a nefericitului incident al sticlei găurite cu apă caldă din casa lui lady Wickham.

Fiind un prieten apropiat de-al lui J. Washburn și o persoană pe a cărei judecată J.W. se putea bizui, presupun că n-a întâmpinat nici o dificultate în a-l convinge pe acesta că nu eram ginerele ideal. Oricum, după cum spuneam, la nici patruzeci și opt de ore de la clipa cea sacră, am fost anunțat că nu mai era nevoie să-mi comand pantalonii de nuntă și florile de gardenia, întrucît candidatura mea fusese anulată.

Și tocmai individul ăsta avea... cum îi spune... neobrăzarea să apară la Wooster acasă. Adică, zău așa!

Am luat hotărîrea să fiu destul de laconic cu el.

Încă mai cîntam la banjo cînd a sosit. Cei care-l cunosc cel mai bine pe Bertram Wooster își dau seama de faptul că este un bărbat plin de un entuziasm subit și viguros, iar cînd îl apucă așa ceva, devine o mașinărie necruțătoare – în-cordat, concentrat și devotat preocupărilor sale. Așa s-a întîmplat și în cazul cîntatului ăstuia al meu la banjo. Din noaptea aia de la Alhambra, cînd măiestria supremă a lui Ben Bloom și a celor Șaisprezece Amici ai lui din Baltimore m-au pus pe jar, făcîndu-mă să mă apuc de studiul acestui instrument, n-a trecut nici o zi fără să exersez două ore la el, plin de sîrguință. Și tocmai zdrăngăneam la coarde, plin de inspirație, cînd ușa s-a deschis și Jeeves l-a azvîrlit înă-untru pe specialistul scîrbos în cămăși de forță la care tocmai m-am referit.

În intervalul de timp care se scursese de cînd mi se adusese la cunoștință dorința lui de a discuta cu mine, mă gîndisem profund la chestia asta și singura concluzie la care am putut să ajung a fost că probabil își schimbase în vreun fel părerea și hotărîse că-mi datorează scuze pentru modul în care se purtase. Prin urmare, un Bertram Wooster oarecum înmuiaț s-a ridicat acum în picioare pentru a-și primi oaspetele.

— Ah, sir Roderick! am spus eu. Bună dimineața.

Nimic nu ar fi putut depăși amabilitatea cu care vorbisem. În consecință, nu mică mi-a fost mirarea cînd singura lui replică a fost un mîrîit, și încă un mîrîit fără îndoială dezagreabil. Mi-am dat seama că evaluasem greșit situația. O dădusem total în bară. În fața mea nu se găsea un ins onest care-mi cerea scuze. Nu s-ar fi putut zgîi la mine cu un dezgust mai vădit nici dacă aș fi fost microbul bolii *dementia praecox*.

Păi, dacă asta era atitudinea pe care își propunea s-o adopte, foarte bine, vreau să spun. Cordialitatea mi s-a evaporat. Mi-am îndreptat umerii cu răceală, ridicîndu-mi în același timp și o sprînceană bătoasă. Și tocmai eram pe cale să mă descotorosesc de vechea poantă cu Cărui-fapt-fi-datorez-onoarea-acestei-vizite, cînd el mi-a luat-o înainte:

— Ar trebui să ai certificat medical!

— Poftim?

— Ești un pericol public. Se pare că de săptămîni întregi le-ai făcut viața un iad tuturor vecinilor tăi cu un soi de instrument muzical hidos. Văd că îl ai și acum la tine. Cum îndrăznești să cîmți la drăcovenia aia într-un bloc respectabil de apartamente? Faci o gălăgie infernală!

Am rămas calm și demn.

— Ai zis „gălăgie infernală“?

— Da.

— O? Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că acela ce nu poartă în el muzica...

M-am dus la ușă.

— Jeeves, am strigat eu pe hol, la ce a spus Shakespeare că e bun cel care nu poartă în el muzica?

— Trădare, vicleșuguri și tîlhării, domnule.

— Mulțumesc, Jeeves. E bun la trădare, vicleșuguri și tîlhării, am zis eu, întorcîndu-mă.

A țopăit un pas sau doi.

— Ești conștient de faptul că locatara apartamentului de dedesubt, doamna Tinkler-Moulke, este pacienta mea, o femeie cu o boală gravă de nervi? Am fost nevoit să-i dau un sedativ.

Am ridicat o mîină.

— Scutește-mă de bîrfele din balamuc, am zis eu glacial. Aș putea să știu și eu dacă ești conștient de faptul că doamna Tinkler-Moulke are un spiț?

— Nu devia de la subiect.

— Nu deviez de la subiect. Animalul ăsta latră toată ziua și nu rareori pînă noaptea tîrziu. Deci doamna Tinkler-Moulke are tupeul să se plîngă de banjoul meu, nu-i așa? Ha! Mai bine să-și vadă potaia din ochiul ei, am spus eu, devenind nițeluș biblic.

S-a înfuriat vizibil.

— N-am venit aici să vorbesc despre cîini. Vreau să-mi garantezi că o să încetezi s-o mai agasezi pe femeia asta nefericită.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău că n-o încîntă muzica mea, dar pentru mine arta e pe primul plan.

— Astea-s ultimele tale cuvinte, nu-i așa?

— Da.

— Foarte bine. O să mai auzi și altele pe tema asta.

— Și doamna Tinkler-Moulke o să mai audă asta, am replicat eu, agitînd banjoul.

Am apăsât soneria.

— Jeeves, am spus, condu-l pînă la ușă pe sir R. Glossop!

Mărturisesc că eram încîntat de modul în care mă comportasem în timpul ciocnirii voințelor. A fost o vreme — sigur îți amintești — cînd brusca apariție a bătrînului Glossop în salonul meu ar fi fost îndeajuns ca să mă facă să fug mîncînd pămîntul către un adăpost, asemenea unui iepure. Dar de atunci am trecut prin vîltoarea de foc și, la vederea lui, nu mă mai copleșeau spaima neștiute. Cu o măricică mulțumire calmă de sine, m-am apucat să cînt „Nunta păpușii pictate“, „Cîntînd în ploaie“, „Trei vorbulițe“, „Noapte bună, iubito“, „Parada iubirii mele“, „Primăvara a venit“, „A cui iubită ești tu?“ și o parte din „Vreau o mașină cu un claxon care face tuuu-tuuu“, în ordinea menționată. Iar pe cînd mă apropiam de sfîrșitul ultimului cîntec, a sunat telefonul.

M-am dus la aparat și am rămas în picioare, ascultînd. Și, pe cînd ascultam, expresia chipului meu a devenit severă și hotărîtă.

— Foarte bine, domnule Manglehoffer, am zis eu cu răceală în voce. O puteți anunța pe doamna Tinkler-Moulke și pe asociații ei că aleg ultima alternativă.

Am atins soneria.

— Jeeves, am spus, a apărut o mică problemă.

— Într-adevăr, domnule?

— Cearta își ițește capul pocit în Berkeley Mansions, W.1. De asemenea, remarc și o lipsă de simț caritabil, plus o absență a spiritului de

bună vecinătate. Tocmai am vorbit la telefon cu managerul clădirii și am primit un ultimatum de la el. Zice că ori o las baltă cu cîntatul la banjo, ori plec de aici.

— Într-adevăr, domnule?

— Plîngerile au fost depuse de către onorabila doamnă Tinkler-Moulke, de la C6, de către locotenent-colonelul J.J. Bustard D.S.O.¹ de la B5 și de către sir Everard și lady Blennerhassett de la B7. Bine. Așa să fie. Nu-mi pasă. O să ne descorosim noi bine mersi de Tinkler-Moulke-ii, Bustard-ii și Blennerhassett-ii ăștia. Îi părăsesc fără nici o tresărire.

— Vă propuneți să vă mutați, domnule?

Am înălțat din sprîncene.

— Cu siguranță, Jeeves. Doar nu-ți poți imagina că aș lua vreodată în calcul o altă linie de conduită?

— Dar teamă mi-e că o să fiți întîmpinat cu o ostilitate similară și în altă parte, domnule.

— Nu și unde mă duc eu. Am intenția să mă retrag în inima țării. O să găsesc o casă în vreun ungher izolat și străvechi și acolo o să-mi reiau studiile.

— O casă, domnule?

— O casă, Jeeves. Dacă se poate, una acoperită cu caprifoi.

În clipa următoare ai fi putut să mă dobori și cu o scobitoare. A urmat o scurtă pauză, apoi Jeeves, pe care l-am îngrijit, ținîndu-l la pieptul meu, ca să zic așa, mulți ani de zile, a tușit oareșicum, iar de pe buzele sale au ieșit următoarele cuvinte incredibile:

— În acest caz, teamă mi-e că trebuie să-mi dau demisia.

1. Distinguished Service Order, medalie militară.

A urmat o tăcere tensionată. M-am holbat la individ.

— Jeeves, am spus și n-ai prea exagera zicînd despre mine că eram buimăcit, am auzit bine ce-ai spus?

— Da, domnule.

— Chiar te gîndești să pleci din alaiul meu?

— Doar cu multe strîngeri de inimă, domnule. Dar dacă aveți intenția să cîntați la acel instrument în spațiul îngust al unei case de țară...

Mi-am îndreptat ținuta.

— Spui „acel instrument“, Jeeves. Și o spui pe un ton dezagreabil și posomorît. Să înțeleg că îți displace banjoul ăsta?

— Da, domnule.

— Dar pînă acum l-ai suportat fără probleme.

— Cu mare dificultate, domnule.

— Dar dă-mi voie să-ți spun că bărbați mai buni decît tine au suportat rele mai însemnate decît niște banjouri. Știai că un anume bulgar, Elia Gospodinov, a cîntat odată la cimpoi douăzeci și patru de ore fără întrerupere? Ripley se pune chezaș pentru asta în al său „Să nu-ți vină să crezi“.

— Într-adevăr, domnule?

— Păi, ai senzația că servitorul personal al lui Gospodinov a opus rezistență? Mă faci să rîd. În Bulgaria ăștia sînt făcuți dintr-un material mult mai solid. Sînt convinși că și-a susținut tînărul stăpîn de la început pînă la sfîrșit în încercarea lui de a doborî recordul Europei Centrale și nu mă îndoiesc că a venit deseori în sprijinul lui de pungi de gheață și alte întăritoare. Fii bulgar, Jeeves!

— Nu, domnule. Teamă mi-e că nu renunț la poziția mea.

— Dar, pe toți dracii, spui că *renunți* la poziția ta!

— Ar fi trebuit să zic că nu pot să abandonez hotărîrea pe care am luat-o.

— Aha.

Am cugetat o vreme.

— Chiar vorbești serios, Jeeves?

— Da, domnule.

— Te-ai gîndit profund la asta, cîntărind argumentele pro și contra, punînd în balanță una sau alta?

— Da, domnule.

— Și ești hotărît?

— Da, domnule. Dacă aveți într-adevăr intenția să cîntați în continuare la acel instrument, n-am altă alternativă decît să plec.

Sîngele lui Wooster a dat în clocot. În ultimii ani circumstanțele au fost de o asemenea natură, încît au plasat pacostea asta într-o postură pe care ai putea s-o descrii ca fiind un Mussolini domestic, însă, lăsînd asta la o parte și rezumîndu-mă doar la faptele obiective, ce e Jeeves, pînă la urmă? Un valet. Un servitor plătit. Iar un tip pur și simplu nu poate continua la nesfîrșit să se ploconească – să se ploconească vreau să spun? Știu că începe cu „p” – în fața valetului său. Vine un anumit moment cînd trebuie să-și aducă aminte că strămoșii lui s-au descurcat al dracului de bine în bătălia de la Crécy¹ și să pună bătrînul său picior în prag. Acum venise momentul ăla.

— Atunci pleacă, pe toți dracii!

— Prea bine, domnule.

1. Bătălie din prima decadă a Războiului de 100 de ani, încheiată cu victoria Angliei împotriva Franței. A avut loc în 26 august 1346.

2

Chuffy

Mărturisesc că după vreo jumătate de oră, cînd mi-am luat bastonul, pălăria și mănușile de culoarea lămîii și am ieșit să hoinăresc pe străzile Londrei, eram într-o dispoziție sumbră. Deși nu aveam chef să mă gîndesc cum o s-o duc fără Jeeves, nici nu mă gîndeam să cedez. Pe cînd dădeam colțul spre Piccadilly, eram o chestie de foc și oțel călit. Și cred că într-o clipită aș fi început și să fornăi sau chiar să scot țipătul strămoșesc de luptă al Wooster-ilor dacă n-aș fi remarcat la orizont o siluetă familiară.

Silueta asta familiară nu era alta decît cea a prietenului meu din copilărie, al cincilea baron Chuffnell. Poate îți amintești: tipul pe a cărui mătușă Myrtle o văzusem cu o seară în urmă bătîndu-se pe burtă cu diavolul de Glossop.

La vederea lui mi-am adus aminte că eram la vînătoare și căutam o casă la țară, iar în fața mea se afla exact tipul care să mi-o ofere.

Mă întreb dacă ți-am povestit vreodată despre Chuffy. Oprește-mă dacă am făcut-o. E un tip pe care-l cunosc cam de cînd mă știu, el și mandea mergînd amîndoi la o școală privată, apoi la Eton și la Oxford. Dar în prezent nu ne vedem teribil de des, căci el stă în cea mai mare parte a timpului

la Chuffnell Regis, pe malul mării, în Somersetshire, unde deține o reședință enormă, cu vreo sută cincizeci de camere și kilometri întregi de pajiști deluroase cu arbori răzleți.

Dar să n-o iei la sănătoasa din pricina asta, cu impresia că Chuffy e unul dintre cei mai bogați amici ai mei. E al naibii de lefter, sărăcuțul, asemenea celor mai mulți indivizi care au pământ, și locuiește la Chuffnell Hall doar pentru că îl are pe cap și nu-și permite să stea în altă parte. Dacă ar veni cineva la el și s-ar oferi să cumpere locul, l-ar pupa pe amîndoi obrazii. Dar în ziua de azi cine vrea să cumpere o casă atît de mare? Nici măcar n-o poate închiria. Așa că stă lipit acolo în cea mai mare parte a anului, fără să aibă cu cine schimba o vorbă, în afară de medicul local, popa, mătușa lui, Myrtle, și fiul ei în vîrstă de doisprezece ani, Seabury, care locuiesc la Dower House, în parc. O viață cam mucegăită pentru cineva care la universitate promitea zdravăn să devină unul de-ai noștri.

Chuffy mai deține și satul Chuffnell Regis — nu că i-ar folosi prea mult. Adică impozitele pe moșie, toate cheltuielile pentru reparații și cîte și mai cîte altele ajung să se ridice la aproape toată suma pe care o cîștigă din chirii, făcînd din chestia asta un fiasco — mai mult sau mai puțin. Cu toate astea, el e moșierul, ca atare, fără îndoială că are la dispoziția lui zeci de case și probabil că s-ar bucura teribil să aibă șansa de a scăpa de una dintre ele, lăsînd-o în grija unui chiriaș respectabil ca mine.

— Ești exact tipul cu care voiam să mă întîlnesc, Chuffy, am zis așadar eu după salutarile inițiale. Vîno acum cu mine la Trîntori să mîncăm ceva de prînz. Am o mică afacere pentru tine.

A clătinat din cap, cu o privire care mi s-a părut plină de regrete.

— Mi-ar plăcea, Bertie, dar peste cinci minute trebuie să fiu la Carlton. Iau prânzul cu un bărbat.

— Trage-i clapa.

— Nu pot.

— Păi, atunci adu-l și pe el și o să luăm masa în trei.

Chuffy a zîmbit cu un aer cam trist.

— Nu cred că te-ar încînta, Bertie. E sir Roderick Glossop.

M-am holbat. Întotdeauna te zguduie nițeluș cînd, după ce tocmai te-ai despărțit de individul A, te întîlnești cu individul B, iar individul B aduce brusc vorba despre individul A.

— Sir Roderick Glossop?

— Da.

— Dar n-am știut că-l cunoști.

— Nu-l cunosc prea bine. L-am văzut doar de vreo două ori. E prieten bun cu mătușă-mea Myrtle.

— A! Asta explică totul. Am văzut-o aseară luînd cina cu el.

— Păi, dacă vii la Carlton, astăzi o să mă vezi pe mine luîndu-mi prânzul cu el.

— Dar, Chuffy, bătrîne, oare ce faci tu e un lucru înțelept? Sau prudent? E o corvoadă îngrozitoare să împarți pîinea cu omul ăsta. Eu știu. Am făcut-o.

— Așa aș zice, dar trebuie să o duc pînă la capăt. Ieri am primit o telegramă urgentă în care îmi spunea să vin și să mă întîlnesc neapărat cu el și sper că vrea să închirieze conacul pe timpul verii sau că știe pe cineva care o să vrea. N-ar trimite așa o telegramă dacă nu ar fi apărut ceva. Nu, nu pot să renunț la asta. Dar

îți spun eu ce o să fac. O să iau cina cu tine mâine seară.

În alte împrejurări bineînțeles că aș fi fost cu totul de acord, dar a trebuit să refuz. Îmi făcusem planurile, îmi aranjasem lucrurile și ele nu mai puteau fi schimbate.

— Îmi pare rău, Chuffy. Măine plec din Londra.

— Chiar așa?

— Da. Administrația clădirii unde locuiesc m-a pus să aleg între a pleca imediat și a înceta să mai cânt la banjo. Am optat pentru prima variantă. Mă bate gândul să închiriez o casă pe undeva la țară și asta am vrut să spun când ți-am zis că am o afacere pentru tine. Ai putea să-mi găsești o casă?

— Pot să-ți dau să alegi dintr-o jumătate de duzină.

— Trebuie să fie liniștită și izolată. O să cânt multcel la banjo.

— Am exact cocioaba care-ți trebuie. La marginea portului și fără nici un vecin în jur pe o rază de un kilometru, în afară de sergentul de poliție Voules. Iar el cântă la armoniu. Puteți forma un duet.

— Bine!

— Anul ăsta pe-acolo e și o trupă de cântăreți negrotei. Ai putea să le studiezi tehnica.

— Chuffy, mi se pare minunat! Și așa am putea să ne și vedem.

— Să nu vii la conac ca să cânți la afurisitul tău de banjo!

— Nu, bătrîne. Dar în majoritatea zilelor o să trec să mănînc cu tine la prînz.

— Mersi.

— Pentru nimic.

— Apropo, ce spune Jeeves despre toate astea? N-aș fi zis că ar avea chef să plece din Londra.

Am devenit un pic bățos.

— Jeeves n-are nimic de zis despre asta sau despre orice alt subiect. Am rupt-o cu el.

— Ce?

Am prevăzut eu că vestea o să-l buimăcească.

— Da, am zis. De acum încolo drumurile noastre se despart. A avut scoarța atît de groasă încît mi-a spus că dacă nu renunț la banjo, o să-și dea demisia. I-am acceptat-o.

— Chiar l-ai lăsat să plece?

— Da.

— Măi să fie!

Am fluturat cu nonșalanță o mînă.

— Se mai întîmplă chestii din astea, am spus eu. Bineînțeles, nu pretind că îmi face plăcere, dar am să rezist. Demnitatea mea nu-mi permite să accept termenii individului. Nu poți să faci tot ce vrei dintr-un Wooster. „Foarte bine, Jeeves“, i-am zis eu. „Așa să fie. Pe viitor o să-ți urmăresc cariera cu un interes considerabil.“ Și asta a fost tot.

Am mers puțin în tăcere.

— Deci te-ai despărțit de Jeeves, nu-i așa? a spus Chuffy cu un soi de voce meditativă. Măi să fie! Ai vreo obiecție dacă trec pe la el și-i zic la revedere?

— Nici una.

— O să fie o mișcare elegantă.

— Mda.

— Întotdeauna i-am admirat intelectul.

— Și eu. Cel mai mult dintre toți.

— O să trec după prînz pe la apartament.

— Urmează linia verde, am spus eu într-o manieră lejeră și chiar nepăsătoare.

Despărțirea de Jeeves mă făcuse să mă simt cumva de parcă tocmai călcasem pe o bombă și încercam să-mi vin în simțiri într-o lume mohorită. Dar noi, Wooster-ii, putem să ne ținem tare.

Am luat prînzul la Trîntori și mi-am petrecut după-amiaza acolo. Aveam multe la care să mă gîndesc. Vestea lui Chuffy că o trupă de interpreți negrotei cînta pe nisipurile din Chuffnell Regis înclinase fără doar și poate balanța în favoarea avantajelor pe care le avea locul. Faptul că o să fiu în stare să mă amestec printre experții ăștia și să prind vreun indiciu sau două despre digitație și execuție de la cîntărețul lor la banjo mă făcea să înfrunt cu dîrzenie perspectiva de a mă afla într-un loc unde probabil că trebuia să mă întîlnesc des cu văduva lady Chuffnell și cu fiul ei, Seabury. Adesea m-am gîndit cît de greu trebuie să-i fie bietului Chuffy cu perechea asta de buboaie care vin mereu pe capul lui. Și, spunînd asta, mă refer exact la micul Seabury, un copil care ar fi trebuit strangulat la naștere. N-am nici o dovadă certă, dar am fost mereu convins că el e cel care mi-a pus șopîrla în pat ultima oară cînd am stat la conac.

Dar, cum spuneam, eram pregătit să îi suport pe cei doi în schimbul privilegiului de a avea relații strînse cu un cîntăreț la banjo cu adevărat tare, iar majoritatea tipilor ăștora negrotei pot să ciupească la corzi cum nu s-a mai pomenit de bine. Prin urmare, pe cînd mă întorceam în apartament ca să mă îmbrac pentru cină, nu gîndul la ei era cel care îmi crea o dispoziție deosebit de proastă.

Nu. Noi, Wooster-ii, putem să fim sinceri cu noi înșine. Mă scotea din pepeni ideea că Jeeves era pe cale să iasă din viața mea. Pe cînd îmi puneam sumbru țolul festiv, simțeam că nu mai existase niciodată cineva ca Jeeves și nici n-avea să mai fie vreodată. Un val de sentimente deloc neomenești s-a revărsat asupra mea. Am devenit conștient de un junghi. Iar după ce mi-am terminat

de aranjat toaleta și stăteam în picioare în fața oglinzii, contemplînd haina perfect călcată și dunga superbă a pantalonilor, am luat o hotărîre rapidă.

Brusc, m-am dus în salon și m-am proptit în sonerie.

— Jeeves, am spus eu. Am o vorbă cu tine.

— Da, domnule?

— Jeeves, am zis, e ceva legat de discuția noastră de azi-dimineață.

— Da, domnule?

— Jeeves, am spus iar, m-am gîndit mai bine. Am ajuns la concluzia că amîndoi ne-am pripit. Hai să uităm trecutul. Poți să rămîi.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule, dar... încă vă mai propuneți să continuați cu studiul aceluia instrument?

Am încremenit.

— Da, Jeeves.

— Atunci, teamă mi-e, domnule...

Era îndeajuns. Am încuviințat din cap cu aroganță.

— Foarte bine, Jeeves. Asta-i tot. Bineînțeles că o să-ți dau o recomandare excelentă.

— Mulțumesc, domnule. Nu va fi necesar. Azi după-amiază am intrat în serviciul lordului Chuffnell.

Am tresărit.

— Chuffy s-a furișat cumva pînă aici în după-amiaza asta și te-a săltat?

— Da, domnule. Plec împreună cu el la Chuffnell Regis cam peste o săptămînă.

— Te duci, nu-i așa? Ei bine, poate te interesează să afli că mîine o să mă îndrept spre Chuffnell Regis.

— Într-adevăr, domnule?

— Da. Am închiriat o casă acolo. Ne vom întâlni la fața locului, Jeeves.

— Da, domnule.

— Sau mă gîndesc cumva la alt loc?

— Nu, domnule, la fața locului este corect.

— Foarte bine, Jeeves.

— Prea bine, domnule.

Deci cam așa e șirul de evenimente care a făcut ca Bertram Wooster să stea în dimineața zilei de cincisprezece iulie la ușa de la Seaview Cottage, în Chuffnell Regis, contemplînd peisajul din fața lui prin fumul aromat al unei țigări meditative.

3

Trecutul mort intră iar în scenă

Știi, odată cu trecerea anilor, simt din ce în ce mai mult că șpilul măreț în viață este să fii al naibii de sigur de ceea ce vrei și să nu-ți lași amicii care au senzația că știu mai bine ca tine să-ți taie cheful. Când am anunțat la Trîntori, în ultima mea zi petrecută în metropolă, că mă retrag în locul ăsta izolat pentru o perioadă neprecizată de timp, practic toată lumea m-a implorat – cu lacrimi în ochi, ai putea zice – nici să nu visez la o chestie tîmpită ca asta. Mi-au spus că o să mă plictisesc de moarte.

Dar eu am continuat să-mi respect planurile și iată-mă aici, în a cincea dimineață a vizitei mele, sănătos tun și fără absolut nici un regret. Soarele strălucea. Cerul era albastru. Iar Londra părea la kilometri depărtare – și chiar era, bineînțeles. N-aș exagera dacă aș spune că o pace desăvîrșită îmi învelea sufletul.

O chestie pe care n-o știu niciodată când spun o poveste este cîte descrieri de peisaje să vîr înăuntru. Am întrebat unul sau doi scribălăi pe care-i cunosc și părerile lor au fost diferite. Un tip pe care l-am întîlnit la o recepție în Bloomsbury

a zis că el e cu totul de acord să descrie chiuvete de bucătărie, dormitoare friguroase și mizeria în general, dar nu și frumusețile Naturii, în vreme ce Freddie Oaker de la Trîntori, care născocеște povești de iubire pură pentru săptămînale, sub pseudonimul literar Alicia Seymour, mi-a spus odată că el e de părere că doar pajiștile cu floricele în primăvară îi aduceau un cîștig de cel puțin o sută de lire pe an.

Eu, personal, întotdeauna am fost împotriva descrierilor lungi ale teritoriului, așa că o să fiu scurt. Cum stăteam acolo în dimineața aia, privirea îmi zăbovea pe următoarele lucruri: o mică și drăguță pată de grădină, conținînd un tufiș, un copac, vreo două răzoare de flori, un iaz cu nuferi și statuia unui copil despuiat, care avea un pic de burtică, iar la dreapta un gard viu. Peste gardul ăsta viu Brinkley, noul meu servitor, stătea la taclale cu vecinul nostru, sergentul de poliție Voules, care, pare-mi-se, trecuse pe la noi cu intenția să ne vîndă niște ouă.

Mai exista un gard viu drept în față, care îngloba și poarta de la grădină, iar peste ea se zăreau apele liniștite ale portului, un port care semăna bine cu alte porturi, doar că în timpul nopții, la un anumit moment, un iaht mătăhălos sosise și își aruncase ancora în el. Și dintre toate obiectele din raza mea vizuală pe care le puteam cerceta cu atenție, am observat iahtul ăsta cu cea mai mare plăcere și îngăduință. De culoare albă și de dimensiuni similare cu un pachebot nou, el dădea un aer hotărît litoralului din Chuffnell Regis.

Ei bine, asta era perspectiva care se desfășura în fața ochilor mei. Mai pune și o mîță care adulmeca un melc pe potecă și pe mine la ușă, fumînd o țigară, și ai tabloul complet.

Nu, greșesc. Nu chiar tabloul complet, pentru că lăsasem bătrîna mea mașină cu două locuri pe șosea și puteam să-i văd doar partea de sus. Iar în clipa asta liniștea verii a fost destrămată de sunetul claxonului ei, iar eu am tulit-o înspre poartă cu toată viteza de care eram în stare, de teamă că vreun împielit cu formă umană îmi zgîria vopseaua. Ajungînd la destinație, am găsit pe scaunul din față un băiețel care storcea meditativ claxonul și tocmai eram gata să-i ard una în partea laterală a capului, cînd l-am recunoscut pe vărul lui Chuffy, Seabury, și mi-am retras mîna.

— Bună, a zis el.

— Salut, am replicat eu.

Aveam o atitudine rezervată. Încă îmi mai stăruia în minte amintirea șopîrlei ăleia din pat. Nu știu dacă ai sărit vreodată între cearșafuri, gata de un pui de somn, și ai primit o șopîrlă neașteptată pe cracul stîng al pantalonilor de pijama. E o experiență care își lasă amprenta asupra ta. Și deși, cum spuneam, nu dețineam vreo dovadă oficială că pacostea asta mică fusese autorul nelegiurii, aveam o bănuială care echivala cu certitudinea. Așa încît acum nu numai că am glăsuît cu o răceală pronunțată, dar i-am și aruncat o privire cît se poate de glacială.

N-a părut să-l zdruncine. Continua să se uite la mine cu privirea aia fixă și trufașă care îi atrăgea atîta aversiune din partea celor cu o judecată dreaptă și sănătoasă. Era un țînc cam scund, cu pistrui și cu niște urechi aidoma aripilor unui avion, și avea un mod de a se uita la tine de parcă ai fi fost o chestie peste care dăduse în cursul unei excursii printr-o mahala sărăcăcioasă. În Galeria mea de Drăcușori, la categoria băiețașilor scîrboși, presupun că s-ar situa cam

pe locul al treilea – nu chiar atât de hidos ca fiul mătușii mele Agatha, tînărul Thos., sau juniorul domnului Blumenfeld, dar mult înaintea micului Sebastian Moon, a lui Bonzo al mătușii mele Dahlia și a celorlalți concurenți.

După ce s-a zgîit la mine, preț de o clipă, de parcă s-ar fi gîndit că mă schimbasesem în rău de cînd mă văzuse ultima oară, a zis :

— Tre' să vii la prînz.

— Deci Chuffy s-a întors ?

— Da.

Păi, bineînțeles, dacă Chuffy se întorsese, eram la dispoziția lui. Am zbierat la Brinkley peste gardul viu că o să lipsesc de la masa de prînz, m-am suit în mașină și am luat-o din loc.

— Cînd s-a întors ?

— Aseară.

— O să fim singuri la masă ?

— Nu.

— Cine o să mai fie ?

— Mama și alți oameni.

— E o sindrofie ? Mai bine mă întorc și-mi pun alt costum.

— Nu.

— Crezi că ăsta arată bine ?

— Nu. Cred că arată groaznic. Dar n-ai timp.

După ce am lămurit chestiunea, a tăcut pentru o vreme. Un țînc gînditor. Apoi a renunțat să mai mediteze pentru a-mi relata o bîrfă din partea locului.

— Mama și cu mine locuim iarăși la conac.

— Ce ?

— Da. Miroase urît la Dower House.

— Chiar dacă tu ai plecat de acolo ? am spus eu în stilul meu ager.

Nu s-a amuzat.

— Nu-i nevoie să încerci să faci pe glumețul. Dacă chiar vrei să știi, cred că e din cauza șoricilor mei.

— Din cauza cui?

— Am început să cresc șoricei și cățeluși. Și bineînțeles că put un pic, a adăugat el pe un ton indiferent. Dar mama crede că e de la canalizare. Poți să-mi dai cinci șilingi?

Pur și simplu nu puteam să-i urmăresc firul gândurilor. Modul în care conversația lui zbura încoace și-ncolo îmi dădea sentimentul ăla pe care-l ai uneori în vise.

— Cinci șilingi?

— Cinci șilingi.

— Cum adică cinci șilingi?

— Adică cinci șilingi.

— Nu zic nu. Dar ce vreau eu să știu este cum de am ajuns așa, brusc, la subiectul ăsta? Vorbeam despre șoricei, iar tu ai venit cu ideea celor cinci șilingi.

— Vreau cinci șilingi.

— Admițînd că probabil vrei suma asta, de ce mama naibii să ți-o dau?

— Pentru protecție.

— Ce?

— Protecție.

— Împotriva cui?

— Doar pentru protecție.

— N-o să scoți nici un șiling de la mine.

— Of, bine.

A rămas tăcut preț de o clipă.

— Tipilor care nu plătesc taxa de protecție li se întîmplă diverse chestii, a spus el visător.

Și, pe nota asta de mister, conversația a luat sfîrșit, căci înaintam pe aleea care ducea la conac, iar pe trepte l-am sesizat pe Chuffy, care stătea în picioare. Am oprit mașina și m-am dat jos.

— Bună, Bertie, a zis Chuffy.

— Bine ai venit la Chuffnell Hall, am replicat eu.

M-am uitat în jurul meu. Țîncul se evaporase.

— Hei, Chuffy, am spus, mica pacoste Seabury. Ce-i cu el?

— Cum adică ce-i cu el?

— Păi, dacă mă-ntrebi pe mine, aş zice că i-a cam sărit o doagă. Tocmai a încercat să mă ușureze de cinci bătrîne, bolborosind ceva despre protecție.

Chuffy a rîs din toată inima, arătînd bronzat și într-o bună formă fizică.

— A, asta! E ultima lui idee.

— Ce vrei să spui?

— A văzut-o în filmele cu gangsteri.

Vălul mi-a căzut de pe ochi.

— S-a făcut bandit?

— Da. E destul de hazliu. Se plimbă de colo-colo, strîngînd taxe de protecție de la toată lumea, în funcție de veniturile fiecăruia. Și scoate un profit măricel. Ce țînc întreprinzător! Dacă aş fi în locul tău, aş plăti. Eu așa am făcut.

Am fost zguduit. Nu atît de informația că puștiul ăla scîrbos adusese probe suplimentare că avea o minte bolnavă, cît de faptul că Chuffy manifesta atitudinea asta de indulgență amuzată. În dimineața asta, chiar de la început, m-am gîndit că se poartă ciudat. De obicei, cînd îl întîlnești, rumegă gînduri negre pe marginea situației lui financiare și cam are tendința să te întîmpine cu ochii sticloși și fruntea roasă de griji. Așa fusese cu cinci zile în urmă, la Londra. Atunci ce îl făcea să radieze așa peste tot și chiar să meargă atît de departe, încît să vorbească despre micul Seabury cu ceva ce semăna periculos de mult cu

o afecțiune îngăduitoare? Am sesizat misterul și m-am decis să-l supun testului cu turnesol.

— Ce mai face mătușa ta Myrtle?

— Bine.

— Am auzit că acum locuiește la conac.

— Da.

— Pe termen nelimitat?

— O, da.

A fost îndeajuns.

Trebuie să menționez că unul dintre lucrurile care îi făcuse dintotdeauna lui Chuffy soarta atât de crîncenă era atitudinea mătușii sale față de el. Nu izbutise niciodată să treacă peste problema succesiunii. Vezi tu, Seabury nu era fiul răposatului unchi al lui Chuffy, al patrulea baron, ci doar ceva agățat *en route* de către lady Chuffnell în decursul unei căsătorii anterioare și, în consecință, nu deținea titlul de ceea ce almanahul aristocrației numește „descendent”. Și, în materie de succesiune, dacă nu ești descendent, n-ai nici o șansă. Prin urmare, cînd al patrulea baron a dat ortul popii, Chuffy a fost cel care a șterpelit titlul și proprietățile. Totul perfect corect și cinstit, bineînțeles, dar nu poți face o femeie să înțeleagă o chestie ca asta, iar văduva — mi-a zis de multe ori Chuffy — manifesta în permanență o atitudine dezagreabilă. Avea un mod de a-l strînge în brațe pe Seabury, privindu-l cu reproș pe Chuffy, de parcă bietul om le-ar fi ars una mamei și copilului. Nu spunea nimic concret, înțelegi, dar avea atitudinea unei femei care se consideră victima unei escrocherii.

Efectul chestiei ăsteia era faptul că văduva lady Chuffnell nu se număra printre cele mai dragi amice de-ale lui. Relațiile dintre ei fuseseră întotdeauna categoric încordate și vreau să ajung la faptul că de obicei, cînd îi pomenești

numele, pe chipul cu trăsături bine conturate al lui Chuffy apare o expresie suferindă și el se crispează nițeluș, de parcă i-ai zgîndări o rană veche.

Acum chiar zîmbea. Nici măcar observația mea că femeia locuiește la conac nu îl agasase. Evident, aici apăruse un mister. Ceva era ținut secret față de Bertram.

L-am atacat direct.

— Chuffy, am spus eu, ce înseamnă asta?

— Cum adică ce înseamnă asta?

— Voioșia asta afurisită. Nu mă poți minți. Nu pe bătrînul Ochi-de-Șoim Wooster. Zi-mi adevărul, amice! Aici se întîmplă ceva. Ce-i cu toată fericirea asta blestemată?

A șovăit. Pentru o clipă m-a privit cu atenție.

— Poți să ții un secret?

— Nu.

— Păi, nu contează prea mult, pentru că o să apară în *Morning Post* peste o zi sau două. Bertie, a spus Chuffy cu o voce șoptită, știi ce s-a întîmplat? Sezonul ăsta o dau în căsătorie pe mătușa Myrtle.

— Adică vrea cineva să se însoare cu ea?

— Da.

— Cine e prostănacul ăla?

— Vechiul tău prieten, sir Roderick Glossop. Am rămas perplex.

— Ce?

— Și eu am fost surprins.

— Dar bătrînul Glossop nu se poate gîndi la căsătorie.

— De ce nu? E văduv de peste doi ani.

— O, nu neg că e posibil să-i inventezi o scuză oarecare! Dar vreau să spun că nu-i genul care să stea lîngă flori portocalii și torturi de nuntă.

— Ei bine, asta e.

— Păi, fir-aş al dracu'!

— Da.

— Ei bine, mai e ceva, Chuffy, bătrîne. Asta înseamnă că micul Seabury o să se aleagă cu un tată vitreg care o să-l pună la grea încercare, iar bătrînul Glossop are exact fiul vitreg pe care i l-aş fi dorit. Amîndoi aveau nevoie de o chestie din asta de ani întregi. Închipuie-ţi ce femeie e aia care-i suficient de tăcănită să-şi lege destinul de al lui! Eroinele noastre modeste!

— N-aş zice că există eroism numai de o parte. Cam jumate-jumate, aş spune eu. Glossop asta are o parte foarte bună în el, Bertie.

Nu puteam să accept una ca asta. Mi se părea că gîndeşte aiurea.

— Nu crezi că mergi puţinţel cam departe, bătrîne? Chiar admitînd că ţi-o ia de pe cap pe mătuşa ta Myrtle...

— Şi pe Seabury.

— Şi pe Seabury, într-adevăr. Dar şi așa, chiar ai zice că bătrîna pecingine are şi o parte bună? Aminteşte-ţi tot ce ţi-am povestit despre el din cînd în cînd. Îl prezintă într-o lumină foarte dubioasă.

— Păi, oricum mie îmi face un bine. Ştii de ce voia să se întîlnească atît de urgent cu mine în ziua aia la Londra?

— De ce?

— A găsit un american căruia crede că-i pot vinde conacul.

— Ei, nu zău?

— Da. Şi dacă totul merge bine, o să mă descorosesc de cazarma asta afurisită şi o să am şi eu niscaiva gologani în buzunar. Şi totul numai datorită unchiului Roderick, cum îmi place să-i spun. Aşa că fii amabil, Bertie, şi abţine-te să mai faci observaţii sarcastice şi nesuferite pe

seama lui. Și mai ales să-i pomenești numele în aceeași frază cu cel al tînărului Seabury. De dragul meu, trebuie să ajungi să-l iubești pe unchiul Roddie.

Am clătinat din cap.

— Nu, Chuffy, teamă mi-e că nu pot renunța la poziția mea.

— Ei bine, atunci du-te dracului! a spus binevoitor Chuffy. Mie personal mi se pare un înger păzitor.

— Dar ești sigur că faza asta o să țină? Ce să facă oare cineva cu un conac atît de imens?

— O, asta-i destul de simplu. E un prieten bun de-al bătrînului Glossop, iar ideea e că el o să pună banii și o să-l lase pe Glossop să aibă grijă de casă, care va fi un soi de club pentru bolnavii lui de nervi.

— Dar de ce bătrînul Glossop nu-l închiriază pur și simplu de la tine?

— Scumpul meu dobitoc, în ce stare crezi că e clădirea acum? Vorbești de parcă ai putea s-o deschizi și să te apuci imediat de afaceri. Majoritatea camerelor n-au mai fost folosite de patruzeci de ani. Trebuie să se cheltuiască cel puțin cincisprezece mii de lire pe reparații. Nu, mai mult! Pe lîngă mobilă nouă, instalații și așa mai departe. Dacă nu-l preia vreun milionar ca tipul ăsta, o să-mi rămînă pe cap toată viața.

— O, e milionar, așa-i?

— Da, partea asta e în regulă. Nu mă preocupă decît să-i obțin semnătura pe linia punctată. Ei bine, azi vine la masa de prînz și o să fie una excelentă. După o masă bogată, o să se înmoaie binișor, nu-i așa?

— Doar dacă n-are dispepsie. Mulți milionari americani suferă de așa ceva. Tipul ăsta al tău poate fi unul dintre indivizii ăia care nu pot

înfuleca mai mult de un pahar de lapte și un biscuit pentru cîini.

Chuffy a rîs plin de voieșie.

— Nu prea. Nu bătrînul Stoker.

Brusc, a început să zburde de colo-colo, asemenea unui miel pe timp de primăvară.

— Bună-bună-bună!

O mașină oprise în fața treptelor și descărca pasageri.

Pasagerul A era J. Washburn Stoker. Pasagerul B era fiica lui, Pauline. Pasagerul C era fiul lui mai mic, Dwight. Iar pasagerul D era sir Roderick Glossop.

Problema încâlcită și agasantă a Paulinei Stoker

Trebuie să spun că rămăsesem cam cu vorba-n gît. Era cea mai zdravănă lovitură pe care o promisem de ani de zile. Ar fi fost destul de nasol să mă întîlnesc cu porțiunea asta de trecut mort în Londra. Dar să dau nas în nas în felul ăsta cu gașca tocmai aici, cu perspectiva unei mese lungi de prînz în viitorul apropiat, era un spectacol mult mai hidos. Mi-am scos capacul cu toată grația pe care am reușit s-o mobilizez în mine, dar fața mi se înroșise de stînjeneală și aproape că nu mai puteam respira.

Chuffy făcea pe gazda binevoitoare.

— Bună-bună-bună! Ați ajuns cu toții. Ce mai faceți, domnule Stoker? Ce mai faceți, sir Roderick? Bună, Dwight. Ăă... bună dimineața, domnișoară Stoker. Îmi permiteți să vi-l prezint pe prietenul meu, Bertie Wooster? Domnul Stoker, prietenul meu, Bertie Wooster, Dwight, prietenul meu, Bertie Wooster. Domnișoara Stoker, prietenul meu, Bertie Wooster. Sir Roderick Glossop, prietenul meu, Bertie... O, dar voi vă cunoașteți, nu-i așa?

Încă mai eram hăbăuc. Ești de acord că asta era îndeajuns ca să buimăcească pe oricine. Am

trecut în revistă șleahă. Bătrînul Stoker mă fixa dur cu privirea. Bătrînul Glossop mă fixa sever cu privirea. Tînărul Dwight se holba la mine. Doar Pauline părea să nu fie pusă în încurcătură de situația apărută. Era la fel de calmă ca o stridie pe o juma' de scoică și la fel de vioaie ca o adiere de primăvară. De parcă ne-am fi programat întîlnirea. Pe cînd Bertram n-a reușit să îngaime decît un pițigăiat „Hei“, ea a executat un salt înainte și, guralivă pînă peste poate, mi-a strîns cu căldură bătrîna mîină.

— Măi să fie! Bătrînul colonel Wooster în carne și oase! Ce surpriză să te găsesc aici, Bertie! Te-am sunat la Londra, dar mi-au zis că ești plecat.

— Da. Am venit aici.

— Văd asta, mica mea rază de soare. Ei bine, dom'ne, asta mi-a înveselit ziua. Arăți bine, Bertie. Nu crezi că arată minunat, tată?

Bătrînul Stoker nu părea prea grăbit să se pună în postura de arbitru al frumuseții masculine. A scos un zgomot aidoma unui porc care înghite o jumătate de varză, dar a refuzat să se achite mai departe de sarcină. Dwight, un copil serios, mă sorbea din priviri în tăcere. Sir Roderick, care se învinețise la față, revenea acum la o nuanță mai spălăcită, dar încă mai arăta de parcă sentimentele lui cele mai delicate suportaseră o chelfăneală strașnică.

Dar în acel moment văduva lady Chuffnell a ieșit afară. Era una dintre femeile alea puternice, care arătau precum un Șef al Vînătorii de sex feminin, și a tratat scena șlehteii cu o eficiență calmă. Pînă să mă dumiresc eu pe ce lume sînt, întreaga gașcă intrase în casă, iar eu am rămas singur cu Chuffy. El se zgîia la mine într-un mod ciudat și se îndeletnicea nițeluș cu mușcatul buzei de jos.

— Nu știam că-i cunoști pe oamenii ăștia, Bertie.

— I-am întâlnit la New York.

— Te-ai văzut acolo cu domnișoara Stoker?

— Puțin.

— Doar puțin?

— Foarte puțin.

— Mi s-a părut că a fost foarte prietenoasă cu tine.

— O, nu! Absolut normală.

— Aș fi zis că sînteți prieteni la cataramă.

— O, nu! Doar amici. Se poartă așa cu toată lumea.

— Zău?

— O, da! Vezi tu, are un suflet mare.

— Are o fire încîntătoare, impulsivă, generoasă, spontană și deschisă, nu-i așa?

— Categorie.

— Ce fată frumoasă, Bertie!

— O, foarte!

— Și fermecătoare.

— O, teribil!

— De fapt atrăgătoare.

— O, așa-i!

— M-am văzut des cu ea la Londra.

— Da?

— Am fost împreună la grădina zoologică și la Madame Tussaud's.

— Înțeleg. Și cum ți se pare că vede ea chiolhanul ăsta cu cumpăratul casei?

— Pare total de acord.

— Spune-mi, băiete, am zis eu, nerăbdător să scap de sub. actual, ce șanse ai?

Și-a încruntat fruntea chuffnelliană.

— Uneori mari. Alteori nu prea.

— Aha.

— Nesigure.

— Înțeleg.

— Stoker ăsta mă cam intimidează. De regulă e destul de prietenos, dar nu mă pot abține să cred că în orice moment o să-i sară țandăra și o să strice tot ce-am pus la cale. N-ai putea cumva să-mi spui dacă există niscaiva subiecte speciale pe care să le ocolesc cînd discut cu el? Ei?

— Subiecte speciale?

— Păi, știi cum e cu necunoscuții. Zici că e o zi frumoasă, iar el se îngălbenește la față și se crispează, pentru că i-ai amintit că tot o zi frumoasă era cînd soția lui a fugit cu șoferul.

Am reflectat.

— Ei bine, dacă aș fi în locul tău, am zis, n-aș insista prea mult asupra subiectului B. Wooster. Adică dacă te bate gîndul să-mi cînți ode...

— Nu.

— Păi, bine. Nu mă place.

— De ce?

— E doar una dintre antipatiile alea iraționale. Și mă gîndeam, bătrîne, dacă nu te deranjează, că ar fi mai bine dacă nu m-aș alătura gloatei de la masa de prînz. Poți să-i spui mătușii tale că mă doare capul.

— Păi, dacă la vederea ta o să se înfurie... Ce-l face să fie atît de pornit împotriva ta?

— Nu știu.

— Păi, mă bucur că mi-ai spus. Mai bine ai dispărea.

— Așa o să fac.

— Și presupun că eu ar trebui să mă alătur celorlalți.

A intrat în casă, iar eu m-am apucat să dau o tură, două pe pietriș. Eram încîntat că rămăsesem singur. Îmi doream să meditez la chestiunea atitudinii lui față de Pauline Stoker.

Mă întreb dacă te-ar deranja să ne întoarcem un picuț înapoi și să trecem cu ochiul minții peste acea porțiune a conversației care a avut legătură cu fata.

Îți sare cumva în ochi ceva?

Nu?

Of, păi, ca să pricepi pe deplin, bineînțeles că ar fi trebuit să fi fost acolo și să-l observi. Sînt un tip care poate citi expresiile fețelor, iar cea a lui Chuffy mi s-a părut teribil de sugestivă. Nu numai că în timp ce vorbea despre Pauline Stoker arborase expresia unui broscoi îndopat, cu o nuanță de Trezirea Suftelor, dar căpătase și o culoare stacojie destul de aprinsă. Vîrful nasului i se agitase, iar în atitudinea lui exista o oarecare stînjeneală. Efectul fiind acela că devenisem ferm convins că bătrînului meu coleg de școală i se aprinseseră zdravăn călcîiele. Cam repezor, bineînțeles, avînd în vedere că făcuse cunoștință cu obiectul adorației sale doar de cîteva zile, dar așa e Chuffy. Un bărbat impulsiv, năvalnic și cu sînge aprins. Găsește-i tu fata, iar el se ocupă de restul.

Păi, dacă așa stătea treaba, din partea mea era în regulă. Bertram nu-i deloc precum cîinele grădinarului, care nu mănîncă oasele, dar nu lasă nici pe altul să le mănînce. În ceea ce mă privește, Pauline Stoker putea să se înhame la căruță cu oricine și-ar fi dorit, că nu ar smulge de la pretendentul concediat decît un călduros „Dă-i drumul!” Știi cum e cînd judeci la rece în situații din astea. Pentru o vreme ai inima îndurerată, apoi vine brusc convingerea tămăduitoare că ai scăpat cu bine. Încă mai credeam că Pauline este una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am cunoscut vreodată, dar din focul străvechi

care mă îndemnase să-mi aştern inima la picioarele ei în noaptea aia, la Plaza, nu mai rămăsese nici o urmă.

Analizînd situația – dacă „analizînd” e cuvîntul potrivit –, am ajuns la concluzia că îmi schimbasem punctul de vedere din pricina faptului că era atît de al naibii de energică. Deși era, fără doar și poate, o tipă cu vino-ncoace, Pauline Stoker avea defectul major de a fi una dintre fetele alea care vor să te duci cu ele și să înoți un kilometru și jumătate înainte de micul dejun și te scot cu forța din casă cînd încerci să tragi un pui de somn după prînz pentru un flecușteț de doar cinci seturi de tenis. Iar acum, că vîlul îmi căzuse de pe ochi, îmi puteam da seama că în rolul doamne Bertram Wooster pretindeam să fie mai degrabă cineva în genul lui Janet Gaynor.

Dar în cazul lui Chuffy obiecțiile astea picau la pămînt. Vezi tu, și el are un stil destul de energic. Călărește, înoată, trage cu pușca, fugărește vulpi cu răcnete stridente și, în general, se fiție de colo-colo. El și cu P. Stoker asta ar forma un cuplu perfect și credeam că dacă puteam face ceva ca să grăbesc lucrurile, trebuia s-o fac fără rezerve.

Așa încît în clipa cînd am văzut-o pe Pauline ieșind din casă și dînd buzna peste mine cu intenția evidentă de a schimba observații, de a reînnoda relațiile și alte chestii din astea, nu mi-am luat tălpășița, ci am întîmpinat-o cu un sclipitor „Salut!” și i-am dat voie să mă mîne la adăpostul unei poteci care trecea printre tufișurile de rododendroni.

Toate astea nu fac decît să arate pînă unde poate ajunge un Wooster cînd se pune problema să-și ajute un amic, pentru că de fapt ultimul

lucru pe care mi-l doream era să rămîn între patru ochi cu fata asta. Primul șoc al întîlnirii cu ea îmi trecuse, dar eram încă departe de a țopăi de fericire la gîndul unei discuții în doi. Cum relația noastră fusese ruptă prin poștă, iar ultima oară cînd ne-am întîlnit eram logodiți, nu eram prea sigur pe ce ton s-ar cuveni să-i vorbesc.

Însă gîndul că aș putea să pun o vorbă bună pentru bătrînul Chuffy m-a încurajat să suport chinul, așa încît ne-am instalat pe o bancă rustică și am intrat în ordinea de zi.

— Ce chestie extraordinară să te găsesc aici, Bertie! a început ea. Ce cauți prin regiunea asta?

— Deocamdată trăiesc departe de lume, am replicat eu, bucuros să văd că schimbul nostru de replici a debutat pe un ton pe care l-aș putea numi lipsit de emoție. Aveam nevoie de un loc unde să pot cînta la banjo în solitudine, așa că am închiriat casa asta.

— Ce casă?

— Am o casă lîngă port.

— Probabil că ai fost surprins cînd ne-ai văzut.

— Da.

— Mai mult surprins decît încîntat, nu?

— Păi, bineînțeles, dragă, că prezența ta îmi face oricînd plăcere, dar în ceea ce-i privește pe tatăl tău și pe bătrînul Glossop...

— Nu-i unul dintre cei mai înfocați admiratori ai tăi, nu-i așa? Apropo, Bertie, chiar ai pisici în dormitor?

M-am ofensat nițel.

— Au existat pisici în dormitorul meu, dar incidentul la care te referi e susceptibil de a fi...

— Bine. Nu contează. Să-l luăm ca atare. Dar ar fi trebuit să-i vezi fața tatălui meu cînd a auzit despre ele. Că tot veni vorba despre fața

tatălui meu, cred că m-aș tăvăli de rîs dacă i-aș vedea-o acum.

Nu puteam să înțeleg. Dumnezeu știe că îmi place și mie, ca oricui altcuiva, să rîd în hohote, dar fața lui J. Washburn Stoker nu-mi smulsese vreodată nici măcar un zîmbet. Era un individ care îmi amintise dintotdeauna de un pirat spaniol – un ins mătăhălos și, pe deasupra, cu o privire sfredelitoare. Așa încît nici vorbă să rîd la vederea lui. Întotdeauna m-am simțit absolut umil cînd era și el de față.

— Vreau să spun dacă ar apărea brusc de după colț și ne-ar găsi așa, cu capetele apropiate. E convins că sînt încă topită după tine.

— Chiar crezi asta?

— Da, sincer.

— Dar, pe toți dracii...

— Așa e, îți spun eu. Se crede un tată sever din epoca victoriană, care i-a despărțit pe tinerii amorezi și trebuie să fie în permanență vigilant ca să-i împiedice să-și reînnoade relațiile. Habar n-are că în viața ta n-ai avut un moment mai fericit decît atunci cînd ai primit scrisoarea mea.

— Nu, zău așa!

— Bertie, fii sincer! Știi că ai fost încîntat.

— N-aș spune asta.

— Nici nu trebuie. Mămica știe întotdeauna.

— Nu, pe toți dracii, zău! Mi-aș dori să nu mai vorbești așa. Întotdeauna ți-am purtat cea mai înaltă stimă.

— Ce-ai făcut? De unde culegi expresiile astea?

— Păi, presupun că mai ales de la Jeeves. Servitorul meu dispărut. Avea un vocabular rafinat.

— Cînd zici „dispărut“, vrei să spui că a murit? Sau că nu mai știi nimic de el?

— M-a părăsit. Nu i-a plăcut că exersam la banjo. Am avut un schimb de opinii și acum e cu Chuffy.

— Chuffy?

— Lordul Chuffnell.

— O!

A urmat o pauză. A stat să asculte preț de o clipă două păsări care se ciondăneau într-un copac de prin preajmă.

— Îl cunoști de multă vreme pe lordul Chuffnell? m-a întrebat ea.

— O, categoric.

— Sînteți prieteni buni?

— Intimi e *mot juste*.

— Bine. Așa speram și eu. Voiam să vorbesc cu tine despre el. Pot avea încredere în tine, nu-i așa, Bertie?

— Bineînțeles.

— Știam eu. Ăsta-i avantajul cînd ai fost logodită cu un bărbat. După ce rupi logodna, te simți ca o rudă cu el.

— Nu te consider deloc o bubă! am spus eu cu înflăcărare. Aveai tot dreptul să...

— Nu bubă. Rudă!

— O, rudă? Adică mă vezi ca pe un frate?

— Da, ca pe un frate. Ce ager ești! Și acum vreau să te porți cu mine ca un frate. Povestește-mi despre Marmaduke.

— Nu cred că-l cunosc.

— Lordul Chuffnell, cretinule!

— Numele lui e Marmaduke? Măi, măi! Cît de adevărat e că nu știi niciodată ce se întîmplă în cealaltă parte a lumii, nu? Marmaduke! am spus eu, rîzînd din toată inima. Îmi amintesc că mereu vorbea vag și era tare secretos la școală pe tema asta.

Pauline a părut iritată.

— E un nume frumos!

I-am aruncat una dintre privirile mele rapide și agere. Asta, credeam eu, sigur înseamnă ceva. Nimeni n-ar spune că Marmaduke e un nume frumos din extravaganță și fără un motiv îndreptățit. Și în mod cert ochii îi scăpărau, iar epiderma ei căpătase o nuanță drăgălașă de roz.

— Hei! am zis. Hei, hei, hei! Hei!

A adoptat o atitudine sfidătoare.

— Bine, bine! a spus ea. Mai ușurel cu chestiile stil Sherlock. Nu încerc să ascund nimic. Tocmai aveam de gând să-ți spun.

— Îl iubești pe... ha-ha! scuză-mă... pe Marmaduke ăsta?

— Sînt nebună după el.

— Bine! Păi, dacă ceea ce zici...

— Nu te încîntă felul cum i se zbîrlește părul la spate?

— Am lucruri mai bune de făcut decît să mă plimb de colo-colo, holbîndu-mă la ceafa lui Chuffy. Dar, după cum eram pe punctul să remarc, dacă e chiar așa cum spui, pregătește-te să auzi vești nemaipomenit de bune. Sînt un bun observator și o anumită expresie bulbucată din ochii bătrînului meu amic din cursul unei conversații recente, cînd ne-am referit întîmplător la persoana ta, m-a convins că e îndrăgostit lulea de tine.

Și-a agitat nerăbdătoare umărul, apoi, într-o manieră cam țifnoasă, a strivit cu un picior arătos o urechelniță care trecea pe acolo.

— Știu asta, vită încălțată! Crezi că o fată nu-și dă seama?

Sincer să fiu, asta m-a lăsat mască.

— Păi, dacă el te iubește și dacă și tu îl iubești, nu reușesc să înțeleg de ce te mai frămînți.

— Zău, nu poți înțelege? E în mod clar nebun după mine, dar n-a scos nici un scheunat.

— Nu ți-a zis nimic?

— Nici o silabă.

— Păi, de ce ar face-o? Îți dai seama în mod cert că există o anume bună-cuviință în astfel de chestii. O anumită etichetă. Normal că nu ți-a zis încă nimic. Pe toți dracii, acordă-i o șansă omului! Te cunoaște de numai cinci zile.

— Uneori am impresia că el e regele Babilonului, iar eu o sclavă creștină.

— Ce te face să crezi asta?

— Pur și simplu așa simt.

— Păi, tu știi mai bine, bineînțeles. Foarte discutabil, aș zice eu. Și, în orice caz, ce vrei să fac eu?

— Păi, ești prieten cu el. Ai putea să-i faci o aluzie. Ai putea să-i spui că nu-i cazul să-i fie frică...

— Nu-i vorba de frică. E delicatețe. După cum tocmai ți-am explicat, noi, bărbații, avem codul nostru de onoare în astfel de chestii. Ne-om rezezi noi să ne îndrăgostim, dar după aia ni se pare decent să pedalăm înapoi un picuț. Sîntem cavaleri cît se poate de nobili și credem că nu ne șade bine să ne năpustim asupra unei fete ca un individ care dă buzna într-un restaurant din gară ca să mănînce o farfurie de supă. Noi...

— Ce aiureli absolute! Tu mi-ai propus să mă mărit cu tine la două săptămîni după ce ne-am cunoscut.

— Ah, dar atunci ai avut de-a face cu unul dintre Wooster-ii Sălbatici.

— Ei bine, nu-mi pot...

— Da? am spus eu. Continuă. Sînt numai urechi.

Dar ea se uita în spatele meu, la ceva dinspre sud-est. Și, răsucindu-mă, am sesizat că nu mai eram singuri.

Acolo, stînd în picioare și avînd o atitudine demnă și respectuoasă, cu razele soarelui zben-
guindu-se peste trăsăturile lui fin cizelate, se
afla Jeeves.

Bertie ia hăţurile în mână

Am înclinat cu amabilitate din cap. Omul ăsta şi cu mine om fi rupt relaţiile profesionale, dar un Wooster e întotdeauna politicoş.

— Ah, Jeeves!

— Bună ziua, domnule.

Pauline părea interesată.

— El e Jeeves?

— El e Jeeves.

— Deci nu-ţi place banjoul domnului Wooster?

— Nu, domnişoară.

Aş fi preferat să nu se discute despre acest subiect delicat şi, prin urmare, se poate să fi vorbit cam tăios.

— Ei bine, Jeeves? Ce e?

— Domnul Stoker, domnule. Vrea să ştie unde se află domnişoara Stoker.

Păi, bineînţeles, ar merge întotdeauna chestia aia veche, cum că e la spălător, dar acum nu mi se părea că ar fi nici locul şi nici momentul potrivit. M-am răsucit spre fată cu un aer care sugera o concediere politicoasă:

— Mai bine ai şterge-o.

— Aşa ar trebui. Nu uiţi ce ţi-am zis, nu?

— Chestiunea o să se bucure de toată atenţia mea, am asigurat-o eu.

Ea a tulit-o, iar Jeeves și cu mine am rămas singuri, într-o izolare deplină. Mi-am aprins cu nonșalanță o țigară.

— Ei bine, Jeeves.

— Domnule?

— Adică iată-ne din nou împreună.

— Da, domnule.

— La fața locului, ei?

— Da, domnule.

— Sper că te înțelegi bine cu Chuffy.

— Totul este foarte agreabil, domnule. Nădăjduiesc că noul dumneavoastră servitor vă satisface, nu?

— O, mda. Un tip cu multe calități serioase.

— Sînt extrem de bucuros să o aud, domnule.

A urmat o pauză.

— Ăă, Jeeves... am spus eu.

O chestie bizară. Avusesem intenția ca, după ce schimbam cîteva politețuri din astea, să înclin nepăsător din cap și să plec. Dar e atît de al naibii de dificil să te debarasezi de un obicei vechi de ani de zile! Vreau să spun că stăteam aici, Jeeves și cu mine, mie mi se prezentase o problemă exact de genul celor la care eram deprins să-i cer sfatul și îndrumarea, iar acum ceva părea să mă țină pironit pe loc. Și, cum spuneam, în loc să fiu rezervat și distant, să trec pe lîngă el cu o ușoară înclinare a capului, așa cum plănuisem, m-am trezit cum ceva irezistibil mă îndeamnă să mă consult cu el, de parcă între noi n-ar fi existat nici o ruptură.

— Ăă... Jeeves, am zis eu.

— Domnule?

— Mi-aș cam dori, dacă ai puțin timp liber, să schimb o vorbă cu tine.

— Sigur, domnule.

— Aș vrea să-ți solicit părerea despre bătrînul Chuffy.

— Prea bine, domnule.

Chipul lui arborase expresia aia de inteligență tăcută pe care o văzusem atît de des la el, combinată cu dorința feudală de a fi de folos, așa că n-am mai avut nici o reținere.

— Înțeleg că ești de acord cu mine că trebuie făcut ceva în privința celui de-al cincilea baron, nu ?

— Poftim, domnule ?

Nu mai aveam răbdare cu... care naiba e cuvîntul pe care-l caut ?

— Haide, Jeeves ! Știi la ce mă refer la fel de bine ca și mine. Mai puțină sfială și mai mult din vechiul spirit de echipă ! Nu-mi spune că ești în serviciul lui de aproape o săptămînă și n-ai observat nimic, n-ai dedus nimic și nu ai ajuns la nici o concluzie !

— Nu greșesc, domnule, presupunînd că faceți aluzie la sentimentele Înălțimii Sale față de domnișoara Stoker ?

— Nu.

— Bineînțeles, sînt conștient de faptul că Înălțimea Sa are pentru tînăra doamnă sentimente mai profunde și mai înflăcărâte decît o prietenie obișnuită, domnule.

— Aș exagera dacă aș zice că e mort după ea ?

— Nu, domnule. Expresia se potrivește destul de bine faptelor în cauză.

— Foarte bine atunci. Și acum ia aminte bine : și ea îl iubește, Jeeves.

— Într-adevăr, domnule ?

— Exact asta îmi spunea cînd ai apărut tu. A mărturisit că e nebună după el. Și e foarte amărîtă, sărăcuța ! Teribil de amărîtă. Intuiția ei feminină i-a permis să-i ghicească secretul. Îi

detectează lumina iubirii din priviri. Și e total de acord. Dar ce-o îngrijorează e faptul că el nu-i declară iubirea, ci își lasă taina precum... precum ce, Jeeves?

— Un vierme-n boboc, domnule.

— Să se hrănească din ceva...

— Obrazul lui de damasc, domnule.

— Damasc? Ești sigur?

— Destul de sigur, domnule.

— Păi, atunci care naiba e problema? El o iubește. Ea îl iubește. Deci care-i hiba? Discutînd adineauri cu ea, am avansat teoria că îl reține delicatețea, dar n-am crezut-o cu adevărat. Îl cunosc pe Chuffy. Acționează mai rapid ca oricine. Dacă nu cere în căsătorie o fată pînă la sfîrșitul primei săptămîni, ar zice că și-a ieșit din mîină. Și totuși uită-te la el acum. A ratat atîtea ocazii. De ce?

— Înălțimea Sa este un gentleman plin de scrupule, domnule.

— Cum adică?

— Crede că, întrucît este strîmtorat cu banii, nu are dreptul să ceară în căsătorie o tînără doamnă atît de bogată ca domnișoara Stoker.

— Dar, pe toți dracii, dragostea nu cunoaște... nu, nu-i asta... piedici, nu?

— Piedici. Da, domnule.

— În plus, nu-i chiar atît de bogată. Doar duce un trai confortabil, aș zice eu.

— Nu, domnule. Averea domnului Stoker se ridică la cincizeci de milioane de dolari.

— Ce? Spui prostii, Jeeves!

— Nu, domnule. Am înțeles că aceasta a fost suma pe care a moștenit-o de curînd, conform testamentului răposatului domn George Stoker.

Am rămas stupefiat.

— Doamne sfinte, Jeeves! Vărul de-al doilea, George, a mierlit-o?

— Da, domnule.

— Și i-a lăsat toți banii bătrînului Stoker?

— Da, domnule.

— Acum înțeleg. Acum pricep... Asta explică totul. Mă întrebam cum de reușește să umble de colo-colo, cumpărînd moșii imense. Iahtul din port e al lui, nu?

— Da, domnule.

— Măi să fie! Dar, pe toți dracii, George avea în mod sigur rude mai apropiate!

— Da, domnule. Am înțeles că le detesta pe toate.

— Deci știi multe despre el?

— Da, domnule. Cînd am fost la New York, am stat mult de vorbă cu servitorul lui personal. Un bărbat pe nume Benstead.

— Era tăcănit, nu?

— Fără îndoială, teribil de excentric, domnule.

— Există vreo șansă ca una dintre celelalte rude să conteste testamentul?

— Nu cred una ca asta, domnule. Dar în acest caz, bineînțeles, domnul Stoker se va bizui pe sir Roderick Glossop să depună mărturie că răposatul domn Stoker, deși probabil avea obiceiuri ușor ieșite din comun, era totuși perfect sănătos. Mărturia unui specialist în boli nervoase atît de ilustru ca sir Roderick ar fi inatacabilă.

— Adică ar spune că de ce un tip să nu umble în mîini dacă așa vrea? Cruță pielea de la pantofi și așa mai departe?

— Întocmai, domnule.

— Atunci nu există nici o șansă ca domnișoara Stoker să fie vreodată altceva decît moștenitoarea unui individ cu cincizeci de milioane de dolari ascunși în spatele cărămizilor din șemineu, nu?

— În principiu nici una, domnule.

Am meditat la asta.

— Hm. Și dacă bătrînul Stoker nu cumpără conacul, Chuffy va continua să fie Puștiul Lazăr, omul fără o lețcaie. De remarcat tragismul situației. Și totuși de ce, Jeeves? De ce atîta agitație din cauza banilor? În fond, o droaie de inși falimentari s-au tot înșurat cu fete putred de bogate.

— Da, domnule. Dar Înălțimea Sa este un gentleman cu opinii proprii despre această chestiune.

Am reflectat. Da, am cugetat, era destul de adevărat. Chuffy e un tip care a fost întotdeauna ciudat cînd era vorba de bani. Are ceva de-a face cu Mîndria Chuffnell-ilor, presupun. Știu asta de ani de zile și de ani de zile am tot încercat să-i ofer din avuția mea, dar întotdeauna a refuzat cu tărie să mă tapeze de bani.

— E dificil, am zis eu. Deocamdată nu se conturează nici o soluție. Și totuși poate te-nșeli, Jeeves. În fond, sînt doar presupuneri de-ale tale.

— Nu, domnule. Înălțimea Sa mi-a făcut onoarea să mi se destăinuie.

— Zău? Cum a venit vorba despre asta?

— Domnul Stoker și-a exprimat dorința să intru în serviciul său. A venit la mine să-mi propună acest lucru. Eu l-am informat pe Înălțimea Sa. Înălțimea Sa mi-a spus să-i dau speranțe.

— Doar nu vrei să zici că își dorește să plece de la el și să te duci la bătrînul Stoker?

— Nu, domnule. Chiar a afirmat explicit și destul de vehement contrariul. Dar ține morțiș să nu întrerup negocierile cu un refuz categoric pînă cînd nu se finalizează vînzarea lui Chuffnell Hall.

— Înțeleg. Îi pot urmări strategia. Vrea să te porți blînd cu bătrînul Stoker și să-l duci cu zăhărelul pînă cînd semnează actele fatale?

— Întocmai, domnule. Această conversație a dus la faptul că Înălțimea Sa mi-a dezvăluit poziția lui personală față de domnișoara Stoker. Pînă cînd statutul lui financiar n-o să fie suficient de solid încît să-i justifice acțiunea, respectul de sine nu-i va permite să o ceară în căsătorie pe tînăra doamnă.

— Ce tîmpit!

— Eu însumi n-aș fi îndrăznit să folosesc exact același termen, domnule, dar mărturisesc că atitudinea Înălțimii Sale mi se pare oarecum hiper-don-quijotescă.

— Trebuie să-l convingem să se răzgîndească.

— Teamă mi-e că este imposibil, domnule. Și eu m-am străduit să o fac, dar argumentele mele au fost zadarnice. Înălțimea Sa are un complex.

— Un ce?

— Un complex, domnule. Se pare că a vizionat odată o comedie muzicală unde unul dintre personaje era un anume aristocrat nevoiaș, lordul Wotwotleigh, care se chinuia să se căsătorească cu o moștenitoare americană, iar această persoană i-a lăsat, din cîte se pare, o impresie care îi stăruie și acum în minte. El mi-a declarat în termenii cei mai univoci că refuză să se pună într-o situație care să suporte vreo comparație.

— Și dacă vînzarea casei nu se finalizează?

— În acest caz, teamă mi-e, domnule...

— Obrazul de damasc va continua să-și vadă de treabă la vechea tarabă.

— Întocmai, domnule.

— Chiar ești sigur că e „damasc“?

— Da, domnule.

— Dar mi se pare că nu înseamnă nimic.

— E un atribut arhaic, domnule. Îmi închipui că semnifică un ten sănătos.

— Păi, Chuffy îl are.

— Da, domnule.

— Dar la ce bun un ten sănătos dacă nu te alegi cu fata?

— Foarte adevărat, domnule.

— Ce sfat dai tu, Jeeves?

— Teamă mi-e că deocamdată n-am nici o sugestie, domnule.

— Hai, hai, Jeeves!

— Nu, domnule. Dificultatea fiind în esență de natură psihologică, sînt oarecum derutat. Cîtă vreme imaginea lordului Wotwotleigh persistă în conștiința Înălțimii Sale, teamă mi-e că nu-i nimic de făcut.

— Ba bineînțeles că e. De unde slăbiciunea asta ciudată, Jeeves? Nu-i genul tău. Evident, individul trebuie să fie îmbrîncit peste marginea prăpastiei.

— Nu prea vă înțeleg, domnule.

— Ba bineînțeles că da. Chestia e foarte clară. Iată-l pe bătrînul Chuffy, care deocamdată doar îi dă tîrcoale fetei și tace mîlc. Are nevoie de un brînci. Dacă s-ar gîndi că îl paște un mare pericol să i-o salte altul, oare asta nu l-ar face să-și uite ideile astea al dracu' de cretine și să treacă la atac, scoțînd flăcări pe nări?

— Fără îndoială, gelozia este o forță care motivează extraordinar de puternic, domnule.

— Știi ce am de gînd să fac, Jeeves?

— Nu, domnule.

— Am de gînd s-o sărut pe domnișoara Stoker, avînd grijă ca Chuffy să mă vadă.

— Zău așa, domnule, nu v-aș recomanda...

— Liniște, Jeeves! Am calculat toată chestia. Mi-a venit fulgerător în minte în vreme ce discutăm cu tine. După masa de prînz o s-o trag pe domnișoara Stoker deoparte, pînă la banca asta. Apoi tu o să aranjezi ca Chuffy să vină după ea.

Eu o să aștept pînă cînd îl văd că se apropie, apoi o s-o strîng în brațe. Dacă nici așa nu merge, atunci nimic n-o să meargă.

— Apreciez că v-ați asuma un risc însemnat, domnule. Înălțimea Sa este foarte tulburat din punct de vedere emoțional.

— Ei bine, un Wooster poate face față unui pumn în nas de dragul unui amic. Nu, Jeeves, nu mai am chef de alte discuții. Chestia e stabilă. Nu mai rămîne decît să fixez ora. Presupun că masa de prînz o să se termine pînă la vreo două și jumătate... Întîmplător, eu personal nu mă duc la masă.

— Nu, domnule?

— Nu. Nu pot să fac față găștii de-acolo. O să rămîn aici, afară. Adu-mi niște sandvișuri și o jumătate de sticlă din ce-i mai bun.

— Prea bine, domnule.

— Și, apropo, pe o vreme ca asta ușile de sticlă ale sufrageriei or să fie deschise. Furișează-te lîngă ele din cînd în cînd în timpul mesei de prînz și trage cu urechea. Poate că o să se discute ceva important.

— Prea bine, domnule.

— Pune muștar din belșug pe sandvișurile alea.

— Prea bine, domnule.

— Iar la două treizeci anunț-o pe domnișoara Stoker că aș vrea să schimb două vorbe cu ea. Și la două treizeci și unu anunță-l pe lordul Chuffnell că ea ar vrea să schimbe două vorbe cu el. Restul îl poți lăsa în seama mea.

— Prea bine, domnule.

Apar complicații

S-a scurs un interval lunguț de timp pînă să se înapoieze Jeeves cu mîncarea. M-am năpustit asupra ei, uitînd oareșicum de mine.

— Ți-a luat al naibii de multă vreme.

— V-am respectat instrucțiunile, domnule, și am ascultat la ușa sufrageriei.

— Oh. Și ce-ai aflat?

— N-am izbutit să aud ceva care să-mi ofere vreo sugestie în ceea ce privește atitudinea domnului Stoker față de vînzarea casei, dar părea să fie într-o dispoziție binevoitoare.

— Promițător. Plin de vioiciune, hă?

— Da, domnule. I-a invitat pe toți cei prezenți la o petrecere pe iahtul lui.

— Deci mai rămîne aici, nu?

— Din cîte am înțeles, încă puțin timp, domnule. Se pare că e ceva în neregulă cu elicea vasului.

— Probabil i-a aruncat o privire din aia de-a lui. Și petrecerea asta?

— Se pare că mîine este ziua de naștere a domnișorului Dwight Stoker, domnule. Din cîte am înțeles, petrecerea va fi în cinstea acestui eveniment.

— Și sugestia lui a fost primită bine?

— Extrem de bine, domnule. Deși domnișorul Seabury se pare că s-a cam supărat la auzul afirmației oarecum arogante a domnișorului Dwight cum că bagă mîna-n foc că domnișorul Seabury nici măcar n-a mirosit vreun iaht pînă acum.

— Ce-a spus?

— A replicat că a fost pe un milion de iahturi. De fapt, dacă nu mă-nșel, a folosit cuvîntul miliard.

— Și apoi?

— După zgomotul ciudat pe care l-a scos pe gură, am avut impresia că domnișorul Dwight s-a arătat cam sceptic în privința acestei declarații. Dar în acel moment domnul Stoker a aplanat lucrurile, anunțîndu-și intenția de a angaja trupa de interpreți negri pentru a cînta la petrecere. Se pare că Înălțimea Sa a menționat că aceștia se află în Chuffnell Regis.

— Și asta le-a plăcut?

— Într-adevăr, foarte mult, domnule. Doar că domnișorul Seabury a zis că bagă mîna-n foc că domnișorul Dwight n-a mai auzit niciodată un cîntăreț negru. Dintr-o observație pe care a făcut-o puțin mai tîrziu Înălțimea Ei, am înțeles că domnișorul Dwight a aruncat cu un cartof în domnișorul Seabury și pentru o vreme situația a părut că amenință să devină controversată.

Am plesnit din limbă.

— Mi-aș dori să le pună cineva botniță puradelilor ăstora și apoi să-i lege în lanț. Strică toată afacerea.

— Din fericire, harababura a fost de scurtă durată, domnule. Cînd am plecat, toți păreau să se înțeleagă de minune unii cu alții. Domnișorul Dwight a declarat solemn că l-a luat mîna pe dinainte, iar scuzele i-au fost acceptate cu eleganță.

— Păi, du-te iute înapoi și vezi dacă poți auzi mai multe.

— Prea bine, domnule.

Mi-am terminat sandvișurile și jumătatea de sticlă, apoi mi-am aprins o țigară, dorindu-mi să-i fi spus lui Jeeves să-mi aducă niște cafea. Dar lui Jeeves nu-i nevoie să-i zici o chestie din asta. La momentul potrivit a sosit cu ceașca aburindă.

— Prânzul tocmai a luat sfârșit, domnule.

— Ah! Ai vorbit cu domnișoara Stoker?

— Da, domnule. Am anunțat-o că doriți să schimbați două vorbe cu ea și va fi aici în curînd.

— De ce nu acum?

— Înălțimea Sa a început o discuție cu ea imediat după ce i-am transmis mesajul dumneavoastră.

— I-ai zis și lui să vină aici?

— Da, domnule.

— De pomană, Jeeves. Există o hibă. Or să vină împreună.

— Nu, domnule. Cînd voi vedea că Înălțimea Sa o ia în această direcție, pot să-l rețin cu ușurință pentru o clipă, vorbindu-i despre altă chestiune.

— Ca de exemplu...?

— De mult îmi doream să solicit părerea Înălțimii Sale cu privire la oportunitatea cumpărării unor șosete noi.

— Hm! Știi cum ești cînd ajungi la tema șosetelor, Jeeves. Nu ceda ispitei de a-l ține de vorbă o oră. Vreau să termin odată cu asta.

— Înțeleg, domnule.

— Cînd ai vorbit cu domnișoara Stoker?

— Acum aproape un sfert de oră, domnule.

— E ciudat că nu apare. Mă întreb despre ce or discuta.

— N-aș putea spune, domnule.

— Ah!

Remarcasem o licărire de alb printre tufişuri. În clipa următoare şi-a făcut apariţia fata. Era mai frumoasă ca oricînd şi mai ales ochii îi străluceau ca două stele. Cu toate astea, n-am ezitat în decizia mea şi mă bucuram nespus de faptul că dacă totul mergea strună, Chuffy urma să se însoare cu ea şi eu nu. Ciudat cum de se poate ca o fată să fie frumoasă de-ţi ia ochii şi totuşi să-ţi dea senzaţia că dacă te-ai însura cu ea, te-ar apuca pandaliile. Aşa-i viaţa, presupun.

— Bună, Bertie, a spus Pauline. Cum e cu durerea aia a ta de cap? Pari să o duci binişor cu ea cu tot.

— Mi-am dat seama că aş putea ciuguli cîte ceva. Jeeves, mai bine ai duce astea înapoi.

— Prea bine, domnule.

— Şi nu uita, dacă Înălţimea Sa are nevoie de mine, sînt aici.

— Da, domnule.

A strîns farfuria, ceaşca şi sticla şi a dispărut. N-aş fi putut spune dacă îmi părea sau nu rău că pleacă. Eram binişor aţîţat. Încordat, dacă mă-nţelegi. Nervos. Crispat. O să-ţi faci o idee despre ce emoţii mă încercau în clipa aia dacă îţi spun că semănau multicel cu cele pe care le-am simţit odată cînd am început să cînt „Sonny Boy” la spectacolul Credincioşilor Umflatului Bingham din East End.

Pauline mă înşfăcase de braţ şi începea să înjghebe un soi de comunicare.

— Bertie... spunea ea.

Dar chiar în acel moment am zărit capul lui Chuffy deasupra unui tufiş şi mi-am dat seama că venise clipa să trec la acţiune. Era o fază din aia pe care ori o faci repede, ori n-o mai faci deloc. N-am mai aşteptat. Am luat fata în braţe şi am nimerit-o pe sprînceana dreaptă. Recunosc,

n-a fost unul dintre cele mai reușite asalturi, dar faptul că am sărutat-o contează și mi-am închipuit că o să aibă efect.

Și fără îndoială că ar fi avut dacă tipul care și-a făcut apariția în stînga în acel moment crucial ar fi fost Chuffy. Dar nu era el. Nefiind în stare să surprind altceva decît o străfulgerare slabă și fugară a unei pălării eden printre frunze, se pare că făcusem o gafă nefericită. Individul care stătea acum în fața noastră era tăicuțul Stoker și mărturisesc că am simțit cum cad pradă unui soi de stînjeneală.

Trebuie să recunoști că era destul de jenant. În fața ochilor mei se afla un tată îngrijorat care, pe lîngă un dezgust vîrtos simțit față de Bertram Wooster, constată că fiica lui e îndrăgostită lulea de el, iar primul lucru pe care îl vede cînd pleacă să se plimbe după masa de prînz e o imagine cu noi doi înlănțuiți într-o îmbrățișare. E îndeajuns ca să-l apuce tremuriciul pe orice părinte și nu m-am mirat deloc că s-a comportat aidoma neînfricatului Cortés cînd se holba la Oceanul Pacific. Un individ cu cincizeci de milioane în buzunar nu trebuie să poarte nici o mască. Dacă vrea să-i arunce unui anumit tip o privire răutăcioasă, îi aruncă o privire răutăcioasă. Acum îmi arunca mie una. Era o privire în care se regăseau și panica, și suferința, iar eu mi-am dat seama că afirmația Paulinei despre opiniile lui fusese adevărată.

Din fericire, chestia s-a rezumat la priviri. Poți spune ce vrei împotriva civilizației, dar prinde al naibii de bine într-o situație de criză ca asta. Se prea poate ca doar un cod al onoarei pur convențional să-l rețină pe un tată să-i tragă o copită celui care îi sărută fiica atunci cînd amîndoi sînt în vizită undeva, dar în momentul ăla

m-am gîndit că mă pot descurca cu toate codurile onoarei în vigoare.

Preț de o singură clipă piciorul i-a zvîcnit și mi s-a părut că omul care s-ar putea numi J. Washburn Stoker Barbarul era pe punctul de a-și găsi un mod de exprimare. Dar apoi civilizația a învins. După încă o privire din aia, a cules-o pe Pauline, iar în clipa următoare eram singur și liber să cuget profund la chestiune.

Și chiar asta și făceam, cu ajutorul unei țigări liniștitoare, cînd Chuffy a țopăit în poienița mea împădurită. Și pe el părea să-l preocupe ceva, căci avea ochii vădit bulbucați.

— Ascultă-mă, Bertie, a început el fără nici o introducere, cum e cu ce-am auzit?

— Cum adică, bătrîne, cum e cu ce-ai auzit?

— De ce nu mi-ai spus că ai fost logodit cu Pauline Stoker?

Am înălțat dintr-o sprînceană. Mi se părea că nu i-ar fi stricat un pic de mîină forte. Dacă îți dai seama că un tip are de gînd să fie sever cu tine, nimic nu-i mai indicat decît să preiei inițiativa și să fii tu primul sever cu el.

— Nu pot să te-nțeleg, Chuffnell, am zis eu bășos. Ce te-ai fi așteptat, să-ți trimit o carte poștală?

— Ai fi putut să-mi spui azi-dimineață.

— N-am avut nici un motiv s-o fac. Oricum, cum de-ai auzit asta?

— Sir Roderick Glossop a menționat-o întîmplător.

— O, nu zău? Chiar el? Păi, e o autoritate în domeniu. El a fost individul care a rupt logodna.

— Cum adică?

— Pe vremea aia era din întîmplare la New York și, în doi timpi și trei mișcări, l-a bătut ușurel pe Stoker pe piept și a insistat să-mi facă

vînt. Toată istoria a durat mai puțin de patruzeci și opt de ore de la start pînă la linia de finiș.

Chuffy m-a cercetat atent cu privirea.

— Juri?

— Sigur că da.

— Numai patruzeci și opt de ore?

— Mai puțin.

— Iar acum nu mai e nimic între voi?

Nu avea o atitudine cordială și am început să capăt senzația că, aranjînd lucrurile astfel încît Stoker și nu el să asiste la îmbrățișarea noastră recentă, îngerul păzitor al Wooster-ilor se dovedise al dracului de ager.

— Nimic.

— Ești sigur?

— Absolut nimic. Așa că treci la atac, Chuffy, bătrîne! am zis eu, bătîndu-l ușurel pe umăr ca un frate mai mare. Ascultă-ți îndemnul inimii și nu te teme de nimic. Fata e nebună după tine.

— Cine ți-a zis asta?

— Ea.

— Ea personal?

— În persoană.

— Chiar mă iubește?

— Pătimaș, din cîte am înțeles.

Pe chipul măcinat de griji al amicului a apărut o expresie de ușurare. Și-a trecut o mîină peste frunte și, în general, s-a destins.

— Păi, atunci e în regulă. Scuză-mă dacă pe moment am părut cam repezit. Cînd un tip tocmai s-a logodit cu o fată, se simte cam zdruncinat dacă află că ea a fost logodită cu altcineva cu vreo două luni în urmă.

Asta m-a lăsat perplex.

— Ești logodit? De cînd?

— Puțin după prînz.

— Și cum a rămas cu Wotwotleigh?

— Cine ți-a zis despre Wotwotleigh ?

— Jeeves. A zis că umbra lui Wotwotleigh planează amenințător deasupra ta precum un nor.

— Jeeves vorbește prea mult. De fapt n-a fost nimic legat de Wotwotleigh. Chiar înainte să aranjez eu lucrurile cu Pauline, bătrînul Stoker mi-a zis că s-a hotărît să cumpere casa.

— Nu mai spune !

— Fără discuție. Cred că la mijloc a fost vinul de Porto. L-am agheșmuit cu ultima sticlă din '85.

— A fost o decizie extrem de înțeleaptă. A fost ideea ta ?

— Nu. A lui Jeeves.

Nu mi-am putut reține un oftat melancolic.

— Jeeves e o minune !

— O minunăție !

— Ce creier !

— Poartă numărul cincizeci, aș zice.

— Mănîncă o grămadă de pește. Ce păcat că n-are ureche muzicală ! am zis eu posomorît.

Apoi mi-am înăbușit regretul și am încercat să nu mă mai gîndesc la pierderea mea ireparabilă, ci la norocul lui Chuffy.

— Păi, asta-i o chestie bună, am zis eu cordial. Sper că o să fiți nemaipomenit de fericiți. Eu îți spun sincer că am considerat-o întotdeauna pe Pauline una dintre cele mai cumsecade fete cu care am fost logodit pînă acum.

— Mi-aș dori să nu mă mai bați atîta la cap cu logodna aia.

— Mda...

— Încerc să uit că ai fost logodit vreodată cu ea.

— Bine, bine...

— Cînd mă gîndesc că odată ai fost în postura să...

— Dar n-am fost. Nu trece cu vederea faptul că logodna a durat doar două zile, pe parcursul căroră eu am zăcut în pat, răcit cobză.

— Dar când a acceptat să se mărite cu tine, sigur ai...

— Nu. Un ospătar a intrat în cameră, ducînd o tavă de sandvișuri cu carne de vită, și am pierdut momentul.

— Deci niciodată n-ai...

— Absolut niciodată.

— Probabil că s-a distrat de minune cînd s-a logodit cu tine. A fost foarte palpitant. Mă întreb ce naiba a făcut-o să te accepte.

Asta mă buimăcise și pe mine și încă destul de mult. Puteam să presupun doar că în mine există ceva care atinge o coardă sensibilă în inimile femeilor āstora puternice. Mi se mai întîmplase o dată, atunci cînd am fost logodit cu Honoria Glossop.

— M-am consultat odată cu un prieten cunosător, am spus eu, și teoria lui era că, vāzîndu-mă cum le dau tîrcoale, ca o oaie țācānită, în femei se trezește instinctul matern. Aici ar putea fi ceva adevărat.

— Posibil, a cāzut de acord Chuffy. Pāi, eu mă retrag. Presupun că Stoker vrea să vorbească despre casă cu mine. Vii?

— Nu, mersi. Chestia e, bātrîne, că nu sînt atît de înnebunit să frecventez gășculița ta. Aș putea s-o suport pe mătușa ta Myrtle. Aș putea să-l suport chiar și pe micul Seabury. Dar dacă-i mai pui și pe Stoker și Glossop, situația devine prea nasoală pentru Bertram. O să dau o raită peste moșie.

Domeniile sau reședința lui Chuffy erau un loc a-ntîia pentru o plimbare și aș fi zis că îl măcinau remușcările la gîndul că îl ceda pentru

a fi transformat într-un balamuc particular. Dar presupun că după ce ai stat închis în casă ani de zile, avîndu-i vecini pe unii ca mătuşa Myrtle și vărul Seabury, îți cam pierе chefу de el. Am petrecut două ore agreabile învîrtindu-mă pe acolo și doar după-amiаza tîrziu nevoia stringentă de o ceașcă de ceai m-a făcut să hoinăresc pînă în spatele clădirii, unde mă așteptam să-l găsesc pe Jeeves.

Un fel de ajutoare de bucătăreasă mi-a explicat cum să аjung pînă în camera lui și m-am аșezat confortabil pe scaun, avînd certitudinea liniștitoare că peste puțin timp or să-și facă apariția ceainicul aburind și pîinea prăjită cu unt. Deznodămîntul fericit despre care mă înștiințase recent Chuffy îmi provocase satisfacție, iar o ceașcă zdravănă de ceai și o felie de pîine prăjită ar fi încheiat minunat întreaga chestiune. Аșa simteam eu.

— De fapt, Jeeves, am zis eu, chiar și o brioșă s-ar potrivi într-o asemenea împrejurare. Îmi face multă plăcere să mă gîndesc că sufletul aruncat de colo-colo în furtună a intrat pînă la urmă în port, la adăpost. Ai аuzit că Stoker i-a promis că o să cumpere casa?

— Da, domnule.

— Și că s-a logodit?

— Da, domnule.

— Presupun că bătrînul Chuffy se simte grozav.

— Nu chiar, domnule.

— Hă?

— Nu, domnule. Regret că trebuie să spun asta, dar a apărut un impediment.

— Ce? Doar nu s-au certat deja?

— Nu, domnule. Relațiile Înălțimii Sale cu domnișoara Stoker continuă să rămînă la fel de cordiale. Cu domnul Stoker s-au cam răcit.

— O, Doamne!

— Da, domnule.

— Ce s-a întâmplat?

— La baza problemei a stat confruntarea fizică dintre domnișorul Dwight Stoker și domnișorul Seabury, domnule. Poate vă amintiți când am menționat că în timpul prînzului se întrevedea existența unei anumite antipatii între cei doi tineri gentlemen.

— Dar ai zis...

— Da, domnule. Atunci conflictul a fost aplănat, dar s-a ajuns iar la un moment critic la vreo patruzeci de minute după încheierea mesei. Tinerii gentlemen s-au dus împreună în salonașul de dimineață, iar acolo se pare că domnișorul Seabury a încercat să stoarcă de la domnișorul Dwight suma de un șiling și șase penny pentru ceea ce el a numit taxă de protecție.

— O, fir-aș al dracu'!

— Da, domnule. Domnișorul Dwight, din câte am înțeles, a refuzat într-o manieră cam violentă să contribuie, așa cum cred că se spune, și discuția s-a înfierbîntat, cu rezultatul că pe la trei și jumătate dinspre salonașul de dimineață s-au auzit sunete care indicau o încăierare, iar membrii mai în vîrstă ai grupului s-au dus într-acolo și i-au găsit pe tinerii gentlemen pe podea, înconjuțați de rămășițele unui scrin cu porțelanuri, pe care îl răsturnaseră în timp ce se luptau. În clipa sosirii lor domnișorul Dwight părea că deține o poziție mai bună în dezbateri, căci ședea pe pieptul domnișorului Seabury și îl izbea cu capul de covor.

O să-ți faci o idee despre cît de serios m-am îngrijorat la auzul narațiunii de mai sus dacă o să-ți spun că emoția care mă năpădise nu era o euforie moderată, iscată de gîndul că, după toți

anii lungi care au trecut, cineva se purta cum trebuie cu capul micului Seabury, ci o groază scîrbită. Îmi puteam da seama unde duceau toate astea.

— Fir-ar a dracu', Jeeves!

— Da, domnule.

— Și apoi?

— Apoi, ca să zic așa, conflictul s-a generalizat, domnule.

— Bătrîna brigadă a dat o mîină de ajutor?

— Da, domnule, inițiativa fiind preluată de lady Chuffnell.

Am gemut.

— Nu mă miră, Jeeves. Chuffy mi-a zis de multe ori că atitudinea ei față de Seabury seamănă cu cea a unei tigroaice față de puiul ei. De dragul lui Seabury, ea a avut întotdeauna tendința să calce lumea pe degetele de la picioare și să-i dea ghionturi cu coatele. L-am auzit pe Chuffy cum îmi descria, cu vocea tremurîndu-i în ultimul hal, modul în care, înainte de a reuși să-i expedieze la Dower House, adică pe vremea cînd încă mai locuiau la conac, ea șterpelea tot timpul la micul dejun cel mai bun ou și i-l strecura micuțului. Dar continuă.

— Văzînd cum stau lucrurile, Înălțimea Ei a scos un țipăt ascuțit și l-a lovit pe domnișorul Dwight cu o forță considerabilă peste urechea dreaptă.

— La care, bineînțeles...

— Întocmai, domnule. Domnul Stoker, susținîndu-i cauza fiului său, a încercat să-i tragă un șut zdravăn domnișorului Seabury.

— Și l-a nimerit, Jeeves? Spune-mi că l-a nimerit.

— Da, domnule. Domnișorul Seabury tocmai se ridica în picioare și era extraordinar de bine

poziționat pentru a primi un asemenea atac. În clipa următoare a izbucnit o ceartă aprinsă între Înălțimea Ei și domnul Stoker. Înălțimea Ei a apelat la sprijinul lui sir Glossop, iar el – cu oareșice rezerve, mi s-a părut mie – s-a apucat să-l muștruluiască pe domnul Stoker pentru atacul lui. A urmat un schimb de cuvinte mînioase, iar deznodămîntul a fost acela că domnul Stoker l-a anunțat cu destulă înflăcărare pe sir Roderick că dacă presupunea că el, domnul Stoker, avea intenția să cumpere Chuffnell Hall după tot ce s-a întîmplat, atunci sir Roderick greșea amar-nic.

Mi-am îngropat capul în mîini.

— La care...

— Da, las-o baltă, Jeeves. Îmi dau seama ce urmează.

— Da, domnule. Sînt de acord cu dumneavoastră că întreaga chestiune are ceva din fatalitatea sumbră a unei tragedii grecești. La care sir Chuffnell, care fusese un auditoriu agitat, a dat frîu liber unui strigăt îngrozit de protest și a insistat ca domnul Stoker să-și retragă cuvintele. Din punctul de vedere al Înălțimii Sale, cum domnul Stoker a promis că va cumpăra Chuffnell Hall, nu putea, ca un bărbat respectabil ce e, să renunțe la obligațiile sale. La care domnul Stoker a replicat că lui nu-i pasă de ce a promis sau de ce nu a promis și a continuat să declare solemn că nici un penny din banii lui n-o să ajungă la locul indicat, iar Înălțimea Sa – îmi pare rău s-o spun – s-a cam dezlănțuit verbal.

Am mai gemut o notă sau două. Știam de ce era capabil bătrînul Chuffy cînd își ieșea din firea lui generoasă. Îl auzisem cum își antrena echipajul bărcii la Oxford.

— I-a tras o săpuneală lui Stoker?

— Cu o vehementă remarcabilă, domnule. Afirmându-și cu nemaipomenit de multă candoare opinia despre caracterul, onestitatea în afaceri și chiar înfățișarea celui din urmă.

— Asta trebuie să fi pus capac.

— Se pare că a creat o anumită răceală, domnule.

— Și apoi?

— Cu aceasta s-a încheiat scena dureroasă, domnule. Domnul Stoker s-a întors pe iaht împreună cu domnișoara Stoker și cu domnișorul Dwight. Sir Roderick s-a dus să-și ia o cameră la hanul din partea locului. Lady Chuffnell îl pansează cu arnică pe domnișorul Seabury la el în dormitor. Iar Înălțimea Sa cred că a plecat să-și plimbe câinele în parcul de vest.

Am meditat puțin.

— Pe parcursul celor întâmplate, Chuffy i-a zis cumva lui Stoker că vrea să se însoare cu domnișoara Stoker?

— Nu, domnule.

— Păi, acum nu văd cum ar mai putea s-o facă.

— Îmi închipui că anunțul n-ar fi primit prea călduros, domnule.

— Vor trebui să se întâlnească pe ascuns.

— Chiar și acest lucru va fi cam dificil, domnule. Ar fi trebuit să menționez că, din întâmplare, am auzit o conversație dintre domnul și domnișoara Stoker, din care am înțeles că gentlemanul are intenția să o țină efectiv într-o reclusiune strictă la bordul iahtului, nepermițându-i să coboare pe mal în timpul staționării lor forțate în port.

— Dar ai spus că nu știe nimic despre logodnă.

— Domnul Stoker o reține pe domnișoara Stoker pe vapor nu pentru a o împiedica să îl

întîlnească pe Înălțimea Sa, ci ia măsuri pentru a înlătura orice șansă ca ea să se vadă cu dumneavoastră, domnule. Faptul că ați îmbrățișat-o pe tînăra domnișoară l-a convins că afecțiunea ei pentru dumneavoastră nu s-a diminuat de cînd v-ați despărțit în New York.

— Ești sigur că ai auzit toate astea?

— Da, domnule.

— Cum ai reușit?

— Tocmai discutam cu Înălțimea Sa pe o latură a unui gard viu, iar conversația pe care am descris-o a avut loc de cealaltă parte. N-am avut de ales și am fost nevoit să trag cu urechea la remarcile domnului Stoker.

Am tresărit vizibil.

— Spuneai că stăteai de vorbă cu Chuffy?

— Da, domnule.

— A auzit și el totul?

— Da, domnule.

— Că am sărutat-o pe domnișoara Stoker?

— Da, domnule.

— Chestia asta a părut să-l ațîțe?

— Da, domnule.

— Ce-a zis?

— A pomenit ceva despre faptul că vrea să vă scobească interiorul corpului dumneavoastră, domnule.

M-am șters pe frunte.

— Asta cere niscaiva concentrare, Jeeves, am spus eu.

— Da, domnule.

— Dă-mi un sfat, Jeeves.

— Ei bine, domnule, cred că ar fi prudent dacă ați încerca să-l convingeți pe Înălțimea Sa că ați îmbrățișat-o pe domnișoara Stoker pur frățeste.

— Frățeste? Crezi că aș putea scăpa așa?

— Așa îmi închipui, domnule. În fond, sînteți un prieten vechi de-al tinerei doamne. Ar fi de înțeles că i-ați dat un sărut amabil și lipsit de pasiune la auzul veștii că s-a logodit cu un amic atît de apropiat și de intim precum Înălțimea Sa.

M-am ridicat în picioare.

— S-ar putea să țină, Jeeves. Cel puțin merită să încerc. Acum o să te las și o să mă pregătesc pentru corvoada care mă așteaptă, meditînd în tăcere.

— Imediat va sosi și ceaiul dumneavoastră, domnule.

— Nu, Jeeves. N-am timp de ceai. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să-mi pun la punct povestea înainte să apară Chuffy. Înclin să cred că o să mă caute foarte curînd.

— Nu m-ar mira să-l găsiți pe Înălțimea Sa așteptîndu-vă la dumneavoastră acasă chiar acum, domnule.

Presupunerea lui era foarte corectă. Nici n-am apucat să trec bine pragul, că a și explodat ceva din fotoliu și Chuffy a apărut în fața mea, zgîndu-se la mine cu o privire sumbră.

— Ah! a exclamat el, pronunțînd cuvîntul printre dinții încleștați și comportîndu-se în general într-o manieră dezagreabilă și îngrijorătoare. În sfîrșit ai venit!

I-am strecurat un zîmbet înțelegător.

— Da, am venit. Și am auzit totul. Jeeves mi-a povestit. Foarte rău, foarte rău! Nici nu mi-a trecut prin cap, bătrîne, cînd am sărutat-o frățeste pe Pauline Stoker, ca s-o felicit pentru logodnă, că imediat după aia o să apară așa, brusc, toată problema asta.

El continua să se uite chiorîș la mine.

— Frățeste?

— Eminamente frățește.
— Bătrînul Stoker nu părea să creadă asta.
— Păi, știm cu toții ce soi de minte are bătrînul Stoker, nu-i așa?
— Frățește? Hm!
Am manifestat o părere de rău bărbătească.
— Presupun că n-ar fi trebuit s-o fac...
— Ai avut noroc că nu eram acolo cînd ai făcut-o.

— ...dar știi cum e cînd un tip cu care ai fost la școala privată, la Eton și la Oxford se logodește cu o fată care îți e ca o soră. Te ia valul.

Era vădit că în inima amicului meu se dădea o luptă. M-a privit un pic mofluz, a măsurat nițeluș camera cu pasul și, cînd s-a împiedicat din întîmplare de un scaun, i-a tras niscaiva șuturi. Apoi s-a mai calmat. Puteai să vezi cum Rațiunea se întoarce pe tronul ei.

— Păi, e în regulă, a spus el. Dar pe viitor las-o mai moale cu chestiile astea frățești.

— Mda.

— Abține-te. Rezistă impulsului de moment.

— Sigur.

— Dacă vrei surori, caută-le în altă parte.

— Cum vrei.

— N-aș vrea ca atunci cînd o să fiu căsătorit, să mi se întîmple ca, intrînd într-o cameră, să descopăr o scenă din asta, între frate și soră, în plină desfășurare.

— Te cam înțeleg, bătrîne. Deci încă mai ai intenția să te însori cu Pauline asta?

— Dacă mai am intenția să mă însor cu ea? Bineînțeles că am intenția să mă însor cu ea! Aș părea un mare dobitoc dacă nu m-aș însura cu o fată ca ea, nu-i așa?

— Dar cum rămîne cu scrupulele bătrînului Chuffnell?

— Despre ce vorbești?

— Păi, dacă Stoker n-are de gând să cumpere conacul, nu cumva te afli din nou în poziția în care erai și mai înainte, când nu-ți declarai dragostea, ci lăsaai gândul la Wotwotleigh ca, aidoma unui vierme-n boboc, să se hrănească din obrazul tău de damasc?

A ridicat ușor din umeri.

— Bertie, a spus el, nu-mi aduce aminte de vremea când eram în mod sigur complet dus cu pluta. Nu-mi pot imagina cum de am crezut vreodată una ca asta. Pot să-ți zic oficial că mi-am schimbat punctul de vedere. Acum nu-mi mai pasă dacă eu n-am nici o lețcaie, iar ea are bani cu ghiotura. Dacă o să pot găsi șapte lire și șase șilingi pentru permisul de căsătorie și cele două lire sau cât o mai fi nevoie pentru omul cu Biblia, nunta asta o să aibă loc.

— Bine.

— Ce contează banii?

— Mda.

— Adică, așa-i dragostea.

— Niciodată n-ai grăit mai adevărat, băiete! În locul tău, i-aș scrie o scrisoare în care să-ți exprimi părerile astea. Vezi tu, ea ar putea crede că acum, când finanțele tale sînt iar pe sponci, o să vrei să te fofilezi.

— Asta o să fac. Și la dracu'!

— Ce?

— Jeeves o să i-o ducă. Așa, Stoker n-o să mai aibă nici o șansă s-o intercepteze.

— Crezi că ar fi în stare?

— Dragul meu! Are un talent înnăscut la interceptat scrisori. Îți poți da seama din privirea lui.

— Adică ar fi Jeeves în stare să i-o ducă? Nu văd cum.

— Ar fi trebuit să-ți spun că Stoker vrea ca Jeeves să plece de la mine și să intre în serviciul lui. În momentul ăla m-am gândit că n-am mai văzut în viața mea un asemenea tupeu, dar acum sînt total de acord. Jeeves o să se ducă la el.

Am prins șmecheria sau șpilul.

— Înțeleg ce vrei să zici. Acționînd sub stindardul lui Stoker, o să poată circula în voie.

— Exact.

— Poate să-i ducă ei o scrisoare de la tine și apoi una de la ea la tine și apoi una de la tine la ea și apoi una de la ea la tine și apoi una de la tine la ea și apoi una...

— Da, da, ai priceput ideea! Iar în timpul corespondenței ăsteia o să putem găsi o strategie să ne întîlnim. Ai idee cît durează pregătirile de nuntă?

— Nu sînt sigur. Cred că dacă obții un permis special, poți s-o faci cît ai zice pește.

— O să obțin un permis special. Chiar două. Sau trei. Ei bine, asta, fără doar și poate, îmi face viața mai ușoară. Mă simt un om nou. Mă duc chiar acum să-i spun lui Jeeves. Se poate duce pe iahtul ăla diseară.

În clipa aceea s-a oprit brusc. Fruntea i s-a întunecat iarăși și mi-a aruncat încă o privire din aia iscoditoare.

— Oare chiar mă iubește cu adevărat?

— Pe toți dracii, bătrîne, n-a zis-o chiar ea?

— Ba da, a zis-o. Da, așa a zis. Dar poți crede ce spune o fată?

— Dragul meu!

— Păi, mint de îngheață apele! Poate că m-a dus de nas.

— Ești morbid, băiete.

Pentru o vreme a rumegat gânduri negre.

— Mi se pare atît de al naibii de ciudat că te-a lăsat s-o săruți!

— Am luat-o prin surprindere.

— Ar fi trebuit să te miruiască peste ureche.

— De ce? Firește, a presupus că îmbrățișarea a fost pur frățească.

— Frățească, hă?

— Întru totul frățească.

— Păi, se poate, a spus Chuffy cu un aer neîncrezător. Ai vreo soră, Bertie?

— Nu.

— Dar dacă ai avea, le-ai săruta?

— Frecvent.

— Păi... Of, bine... Păi, probabil e în regulă.

— Nu crezi în cuvîntul de onoare al unui Wooster, nu-i așa?

— Nu prea știu. Mi-amintesc de tine odată la Oxford, în dimineața de după noaptea cursei de canotaj din anul doi, cînd le-ai zis judecătorilor că numele tău e Eustace H. Plimsoll și că locuiești la The Laburnams, Alleyn Road, West Dulwich.

— A fost un caz special, cînd a fost nevoie să iau măsuri speciale.

— Da, bineînțeles... Da... Păi... Păi, presupun că e-n regulă. Chiar juri că acum nu mai există nimic între tine și Pauline?

— Nimic. Deseori am rîs din toată inima gîndindu-ne la clipa aia de nebunie din New York.

— Nu te-am auzit niciodată.

— Ei bine, am făcut-o... frecvent.

— Zău?... În cazul ăsta... Păi, da, presupun... Păi, oricum, eu o șterg să compun scrisoarea aia.

După ce a plecat, am rămas o vreme cu picioarele pe polița de deasupra șemineului, destinîndu-mă. Una peste alta, fusese o zi destul de

istovitoare și mă simțeam cam extenuat. Numai recentul schimb de idei cu Chuffy îmi storsese deja serios de puteri sistemul nervos. Iar când Brinkley a intrat și a vrut să știe când voi lua cina, nu m-a atras gândul să rămân acasă și să mănînc singur o friptură și măruntaie. N-aveam stare. Stăteam ca pe ghimpi.

— O să iau cina în oraș, Brinkley, am spus eu.

Succesorul ăsta al lui Jeeves îmi fusese trimis de către o agenție din Londra și trebuie să zic că nu era tocmai individul pe care l-aș fi selectat eu dacă aș fi avut timp să mă duc personal acolo și să mi-l aleg singur. Nu era deloc omul visurilor mele. Era un tip ursuz, cu o față lungă, subțire, plină de bube și ochi melancolici și serioși, și încă de la început nu se arătase deloc dispus să stea la taclale într-un mod agreabil cu șeful său, așa cum fusesem obișnuit în compania lui Jeeves. Încercasem să stabilesc relații cordiale cu el chiar de la sosirea sa, dar fără nici un succes. Pe dinafară era plin de respect, dar pe dinăuntru îți puteai da seama că reflecta la Revoluția Socială care trebuia să vină și că îl considera pe Bertram un tiran și un exploatator.

— Da, Brinkley, o să iau cina în oraș.

N-a zis nimic. Doar s-a uitat la mine de parcă mi-ar fi luat măsurile pentru stîlpul de felinar.

— Am avut o zi obositoare și simt nevoia de lumini și de vin. Îmi închipui că în Bristol le pot găsi pe ambele. Și ar trebui să fie și vreun soi de spectacol pe acolo, nu crezi? E unul dintre orașele preferate pentru turnee.

A oftat încetișor. Toată vorbăria asta despre faptul că mă duceam la spectacole îl necăjea. Nu-și dorea decît să mă vadă gonind prin Park

Lane, cu gloata și cuțitele lor șiroind de sînge pe urmele mele.

— O să merg cu mașina pînă acolo. Poți să-ți iei liber diseară.

— Prea bine, domnule, a gemut el.

Am renunțat. Individul mă irita. N-aveam nici cea mai mică obiecție să-și petreacă timpul plănuind masacrarea burghezilor, dar al naibii să fiu dacă eram în stare să-mi dau seama de ce n-o putea face cu un zîmbet strălucitor și voios. L-am concediat cu un gest, m-am dus în garaj și am scos mașina.

Pînă la Bristol nu erau decît vreo cincizeci de kilometri, iar eu am ajuns acolo destul de devreme pentru a îmbuca lejer ceva înainte de teatru. Spectacolul era o comedie muzicală pe care o mai văzusem de cîteva ori pe cînd era jucată la Londra, dar se preta binișor la încă o vizionare, așa încît cînd am pornit-o înapoi spre casă, mă simțeam odihnit și revigorat de-a binelea.

Presupun că era aproape miezul nopții cînd am ajuns la adăpostul meu rural și, fiind deja nerăbdător să mă duc la culcare, m-am grăbit să aprind o lumîinare și să șonticăi pînă la etaj. Pe cînd deschideam ușa de la camera mea, îmi amintesc că mă gîndeam cît de bine ar merge o halcă de somn și tocmai mă îndreptam spre pat cu un cîntec pe buze, ca să zic așa, cînd ceva s-a ridicat brusc în capul oaselor din el.

În clipa următoare scăpasem deja lumînarea din mîină, iar camera mi-a fost învăluită în beznă. Dar nu înainte ca eu să zăresc suficient din ea încît să pun lucrurile cap la cap.

Citind de la stînga la dreapta, conținutul patului meu se compunea din Pauline Stoker în pijama mea mov, cu vechea ei dungă aurie.

Un musafir pentru Bertie

Atitudinea tipilor în fața descoperirii unor fete în dormitorul lor imediat după miezul nopții variază de la caz la caz. Unora le place. Altora nu. Mie nu. Presupun că în sîngele Wooster-ilor există o străveche tendință puritană. Mi-am îndreptat umerii cenzorial și am aruncat o privire sumbră în direcția fetei. Bineînțeles, absolut de pomană, căci era o beznă totală.

— Ce...? Ce...? Ce...?

— E în regulă.

— În regulă?

— Destul de în regulă.

— Zău? am rostit eu și nu pretind să fi ascuns faptul că am vorbit sever.

În mod cert am vrut s-o usture.

M-am oprit să ridic lumînarea, iar în clipa următoare am scos un zbieret îngrozit.

— Nu mai fă atîta gălăgie!

— Dar e un cadavru pe podea.

— Nu e. L-aș fi remarcat.

— Ba e, îți zic eu! Bîjbîiam prin jur după lumînare, iar degetele mele au atins ceva rece, nemișcat și umed.

— A, ăla-i costumul meu de baie.

- Costumul tău de baie?
- Păi, credeai că am ajuns la mal cu un avion?
- Ai înotat de la iaht pînă aici?
- Da.
- Cînd?
- Acum vreo jumătate de oră.

În stilul ăla practic și echilibrat al meu, m-am dus exact la sursa problemei.

- De ce? am întrebat eu.

Un băț de chibrit a scrîșnit, iar o lumînare de lîngă pat s-a aprins și a adus nițică lumină la locul acțiunii. Am putut remarca încă o dată pijamaua aia și sînt nevoit să recunosc că arăta nemaipomenit de șic. Pauline era oacheșă pe ansamblul paletei ei coloristice, iar movul îi venea bine. I-am și zis-o, căci sînt mereu gata să laud pe cineva dacă e cazul:

- Arăți bine în hainele astea de noapte.
- Mersi.

A suflat și a stins bățul de chibrit, apoi m-a privit lung, oarecum uimită.

- Știi, Bertie, ar fi cazul să facem ceva cu tine.

- Hă?

- Ar trebui să te afli într-un soi de cămin.

— Sînt, am replicat eu glacial și destul de spiritual. Într-al meu. Chestia pe care vreau s-o subliniez e: ce faci tu în el?

Ca orice femeie, a ocolit subiectul.

— De ce mama dracului ai vrut să mă săruți așa, în fața tatălui meu? Nu-i cazul să-mi spui că te-ai lăsat ademenit de frumusețea mea strălucitoare. Nu, a fost pur și simplu prostie curată și acum pot să înțeleg binișor de ce sir Roderick i-a zis lui tata că ar trebui să fii privat de libertate. De ce ești încă liber? Probabil că ai vreo pilă pe undeva.

Noi, Wooster-ii, sîntem destul de sarcastici cînd vine vorba de chestii din astea. Am vorbit cu o doză bună de severitate:

— Incidentul la care te referi poate fi explicat cu ușurință. Am crezut că era Chuffy.

— Cine ai crezut că era Chuffy?

— Tatăl tău.

— Dacă încerci să sugerezi că Marmaduke seamănă vreun pic cu tata, cred că ești țicnit, a replicat ea cu o înflăcărare egală cu a mea.

Am înțeles că nu admira cine știe ce înfățișarea părintelui ei și nu spun că n-avea dreptate.

— Pe lingă asta, nu înțeleg ce vrei să zici, a adăugat Pauline.

I-am explicat.

— Ideea era să-l las pe Chuffy să mă vadă îmbrățișîndu-te, așa încît focul generozității să se întîțească înlăuntrul lui și să capete curaj pentru a te cere în căsătorie, crezînd că dacă nu trece rapid la acțiune, te-ar putea pierde.

A devenit mai blîndă.

— Singur ai găsit ideea asta?

— Da.

Eram ușurel supărat.

— De ce toată lumea își închipuie că nu-mi pot veni idei fără ajutorul lui Jeeves...?

— Dar a fost foarte drăguț din partea ta!

— Noi, Wooster-ii, sîntem drăguți, teribil de drăguți cînd fericirea unui amic atîrnă de un fir de păr.

— Acum îmi dau seama de ce ți-am acceptat cererea în căsătorie în noaptea aia la New York, a spus ea gînditoare. Există în tine un soi de dragălășenie buimacă. Dacă n-aș fi atît de înnebunită după Marmaduke, aș putea foarte bine să mă mărit cu tine, Bertie.

— Nu, nu! am zis eu, nițeluș panicat. Nici să nu visezi la una ca asta! Adică...

— O, e în regulă! N-o s-o fac. O să mă mărit cu Marmaduke. De asta am venit la tine.

— Și acum, am spus, ne-am întors aici. Am ajuns încă o dată, pe ocolite, exact la chestiunea în privința căreia îmi doresc cel mai mult să fiu lămurit. Care naiba e motivul întregii faze? Zici că ai înotat de la iaht pînă la mal? De ce? Ai venit și te-ai cuibărit în căsuța mea. De ce?

— Pentru că am vrut să mă duc într-un loc unde să mă ascund pînă cînd o să fac rost de niște haine, bineînțeles. Nu mă pot duce la conac în costum de baie.

Am început să-i urmăresc firul gîndurilor.

— A, ai înotat pînă la mal ca să ajungi la Chuffy?

— Bineînțeles. Tata mă ținea prizonieră la bordul iahtului, iar în seara asta omul tău, Jeeves...

Am tresărit.

— Fostul meu om.

— Bine. Fostul tău om. Fostul tău om, Jeeves, a sosit cu o primă scrisoare de la Marmaduke. Mamă!

— Cum adică „mamă“?

— Doar o scrisoare? Am plîns cu găleata cînd am citit-o.

— Chestii tari?

— E frumoasă. Vibra de poezie.

— Chiar așa?

— Da.

— Scrisoarea aia?

— Da.

— Scrisoarea lui Chuffy?

— Da. Pari uimit.

Eram un pic. Un tip a-ntîia bătrînul Chuffy, bineînțeles, dar n-aș fi zis că poate compune

asemenea scrisori. Dar mai trebuie să ții seama și de faptul că pe vremea cînd stăteam cu el, mîncă în general plăcintă cu friptură și rinichi sau înjura caii că nu fug destul de repede. În asemenea împrejurări partea lirică a unui om nu e tocmai în forma ei cea mai bună.

— Deci scrisoarea aia te-a cam tulburat, nu-i așa?

— Poți băga mîna-n foc că m-a tulburat. Am simțit că nu mai pot aștepta încă o zi fără să-l văd. Care era poezia aia despre o femeie care se tînguia, chemîndu-și iubitul ei demon?

— Ah, cu asta m-ai dat gata! Jeeves știe.

— Păi, așa m-am simțit și eu. Că tot veni vorba de Jeeves... ce om! Compasiune? Mustește de ea.

— A, i-ai făcut confidențe lui Jeeves?

— Da. Și i-am spus ce am de gînd să fac.

— Și n-a încercat să te oprească?

— Să mă oprească? A fost total de acord.

— A fost, nu-i așa?

— Ar fi trebuit să fii de față. Ce zîmbet amabil! A zis că o să fii încîntat să mă ajuți.

— Zău, hă?

— A vorbit foarte frumos de tine.

— Chiar așa?

— O, da, are o părere bună despre tine! Îmi amintesc exact cuvintele lui. „Domnul Wooster, domnișoară“, a zis el, „are, poate, o minte întrucîtva insignifiantă, dar în schimb are o inimă de aur“. Asta a spus în vreme ce mă cobora cu o funie pe partea laterală a iahtului, după ce se asigurase că terenul e liber. Vezi tu, n-am putut să sar din cauza pleoscăitului.

Mi-am mușcat buza de ciudă.

— Ce dracu' a vrut să spună cu „minte insignifiantă“?

— Of! Știi tu. Tântălău.

— Cîh!

— Hă?

— Am zis „Cîh!“

— De ce?

— De ce?

Eram binișor întăritat.

— Păi, tu n-ai spune „Cîh!“ dacă fostul tău valet s-ar învîrți de colo-colo, zicîndu-le tuturor că ai o minte insignifiantă...?

— Dar și o inimă de aur.

— Lasă inima de aur! Chestia e că valetul meu, fostul meu valet, un individ pe care l-am considerat întotdeauna mai degrabă un unchi, nu un servitor, se revarsă încoace și-ncolo, zbie-rînd din toți bojocii că am o minte insignifiantă, și îmi umple dormitorul cu fete...

— Bertie! Ești iritat?

— Iritat?

— Pari iritat. Și nu-mi pot da seama de ce. Aș fi zis că te vei bucura dacă o să ai șansa să mă ajuți să ajung la bărbatul pe care îl iubesc. Avînd inima aia de aur despre care am auzit atît de multe...

— Nu-i vorba dacă am sau nu o inimă de aur. Grămezi de oameni au inimi de aur și totuși s-ar supăra dacă ar găsi fete în dormitorul lor la orele mici ale nopții. Se pare că nu-ți dai seama, că tu și cu Jeeves ăsta al tău ați uitat să luați în calcul că am o reputație de menținut, un nume nepătat ce trebuie să-și păstreze inocența sa imaculată. Asta nu se poate face cînd primești vizite de la fete care apar la tine acasă în toiul nopții, fără măcar un cu-voia-dumneavoastră, și îți șterpelesc cu sînge rece pijamaua mov...

— Doar nu te așteptai să dorm într-un costum de baie ud?

— ...sar la tine în pat...

A scos o exclamație.

— Știi de ce îmi amintește asta. Am încercat să-mi dau seama încă de când ai intrat. De povestea celor trei ursuleți. Sigur ai auzit-o în copilărie. „E cineva în patul meu...” Nu asta a zis ursul cel mare?

M-am încruntat, adoptînd un aer indecis.

— Din cîte-mi aduc eu aminte, era ceva despre griș de ovăz fiert în lapte. „Cine îmi mănîncă grișul de ovăz fiert în lapte?”

— Sînt sigură că era vorba și despre un pat.

— Pat? Pat? Nu-mi amintesc de nici un pat. Dar de chestia cu grișul de ovăz fiert în lapte sînt absolut... Însă iarăși deviem de la subiect. Spuneam că un burlac respectabil ca mine, care n-a avut nici măcar o sancțiune pe permisul de conducere, nu prea poate fi condamnat dacă se uită chiorș la fetele în pijamale mov din patul lui...

— Ai zis că-mi vine bine.

— Chiar îți vine bine.

— Ai zis că arăt minunat în ea.

— Arăți minunat în ea, dar refuzi din nou să vorbești sincer despre subiectul ăsta. Chestia e...

— Cîte chestii sînt? Mie mi se pare că am numărat cam o duzină.

— E o singură chestie și eu încerc să o lămuresc! Pe scurt, ce-o să zică lumea cînd o să te găsească aici?

— Dar n-o să mă găsească aici.

— Crezi? Ha! Și cum rămîne cu Brinkley?

— Cine e?

— Omul meu.

— Fostul tău om?

Am plescăit din limbă.

— Noul meu om. Mîine dimineață la nouă o să-mi aducă ceaiul.

— Păi, asta o să-ți placă.

— O să-l aducă în camera asta. O să se apropie de pat. O să-l pună pe masă.

— De ce naiba?

— Ca să-mi fie mai ușor să ajung la ceașcă și să-l beau.

— A, adică o să pună ceaiul pe masă. Ai spus că o să pună patul pe masă.

— N-am zis niciodată una ca asta.

— Ba da. Clar.

Am încercat să discut rațional cu fata.

— Draga mea copilă, am zis eu, chiar trebuie să te rog să-ți pui mintea la contribuție! Brinkley nu e un jongler. E un gentleman personal al unui gentleman, e bine instruit și ar crede că își permite o familiaritate dacă ar pune paturi pe mese. Și de ce, mă rog, să pună paturi pe mese? Nici nu i-ar trece prin cap o asemenea idee! El...

Mi-a întrerupt raționamentul:

— Așteaptă puțin. Tu tot bolborosești despre Brinkley, dar nu există nici un Brinkley.

— Ba există un Brinkley. Un singur Brinkley. Și un singur Brinkley care intră în camera asta mâine dimineată la ora nouă și te găsește în patul ăla o să fie îndeajuns ca să declanșeze un scandal care să zguduie omenirea.

— Adică nu poate fi în casă.

— Bineînțeles că e în casă.

— Păi, atunci sigur e surd. Am făcut destul zgomot când am intrat cât să trezesc din somn șase gentlemen ai unor gentlemen. Pe lângă faptul că am spart o fereastră din spate...

— Ai spart o fereastră din spate?

— Am fost nevoită. Altfel n-aș fi putut intra. Era fereastra de la un soi de dormitor de la parter.

— Păi, pe toți dracii, ăla-i dormitorul lui Brinkley!

— Ei bine, nu era în el.

— De ce naiba nu era? I-am dat o seară liberă, nu toată noaptea.

— Îmi pot închipui ce s-a întâmplat. A plecat la vreun chef pe undeva și o să lipsească zile întregi. Tata a avut odată un om care a făcut așa ceva. A plecat seara în oraș de la noi de acasă, din East Sixty-Seventh Street, New York, pe patru aprilie, îmbrăcat cu melon, mănuși cenușii și un costum cadrilat, și n-am mai auzit nimic de el pînă pe zece aprilie, cînd am primit o telegramă din Portland, Oregon, în care spunea că a dormit mai mult decît trebuie și că o să se întoarcă în curînd. Probabil asta a făcut și Brinkley al tău.

Trebuie să spun că ideea m-a liniștit destul de zdravăn.

— Să sperăm, am zis eu. Dacă într-adevăr încearcă să-și înece necazurile, sigur o să-i ia săptămîni întregi.

— Așa că, vezi tu, ai făcut tărăboi de pomană. Mereu spun...

Dar n-am avut privilegiul să aflu ce tot încerca ea să spună. Căci în clipa aia s-a întrerupt cu un chițăit ascuțit.

Cineva bătea la ușa din față.

Persecuția poliției

Stînd acolo, la primul etaj al casei din Chuffnell Regis, ne-am uitat unul la altul tăcuți, cu o bănuială cumplită. Sunetul ăla înfricoșător, venit așa, pe neașteptate, în toiul acelei nopți tihnite de vară, fusese de ajuns să dea o lovitură palavrelor de pe buzele oricui. Și ce îl făcea chiar atît de dezagreabil în special pentru noi era faptul că amîndoi ajunseserăm simultan la aceeași concluzie oribilă.

— E tata ! a gîlgîit Pauline și, cu un bobîrnac rapid al degetului, a stins lumînarea.

— De ce ai făcut asta ? am spus eu, scos binișor din pepeni.

Întinericul neașteptat părea să înrăutățească lucrurile.

— Ca să nu vadă lumină la fereastră, bineînțeles. Dacă o să creadă că dormi, poate se cară.

— Ce speranță ! am replicat eu în vreme ce acel ciocănit, care se potolise pentru moment, s-a reluat cu și mai multă amploare.

— Păi, presupun că ar fi mai bine să cobori, a zis fata cu o voce cam tristă. Sau — a părut ea să se învioneze — turnăm apă pe el de la fereastra scării ?

Am tresărit violent. Venise cu sugestia asta de parcă ar fi considerat-o una dintre cele mai strălucite, iar eu mi-am dat brusc seama ce însemna să o faci pe gazda cu o fată cu tipul ei de temperament și personalitate. Tot ce auzisem sau citisem vreodată despre generația tânără și nesăbuită a părut să-mi revină chiar atunci în minte.

— Nici să nu visezi la așa ceva! am șoptit eu cu îndîrjire. Scoate-ți complet și pe deplin din cap ideea asta.

Păi, un J. Washburn Stoker uscat, pornit în căutarea unei fiice fugare, era deja destul de rău. Refuzam să-mi imaginez un J. Washburn Stoker cu o acreală suplimentară, stîrnită de un ulcior plin de H_2O vărsat în capul lui. Dumnezeu știe că n-aveam nici un chef să cobor și să-mi petrec noaptea cu individul, dar dacă alternativa era să-i permit unei persoane dragi lui să-l ude pînă la piele și apoi să aștept pînă cînd acesta sfărîma pereții cu mîinile goale, atunci îmi propuneam să cobor imediat.

— Trebuie să mă văd cu el, am spus eu.

— Păi, ai grijă.

— Cum adică să am grijă?

— O, doar ai grijă. Deși, bineînțeles, poate că n-are pușca la el.

Am înghițit un noduleț.

— Cîte șanse pro și contra ai zice tu că sînt exact?

A reflectat o vreme.

— Încerc să-mi amintesc dacă tata e sau nu din Sud.

— De unde?

— Știu că s-a născut într-un loc numit Carterville, dar nu-mi pot aduce aminte dacă e Carterville, Kentucky, sau Carterville, Massachusetts.

— Și care naiba-i diferența ?

— Păi, dacă mînjești onoarea unei familii din Sud, s-ar putea să tragă cu pușca.

— Iar tatăl tău ar considera că onoarea familiei a fost pătată pentru că te afli aici ?

— Garantat, așa zice eu.

Nu puteam să nu fiu de acord cu ea. Așa, la prima vedere, mi se părea că un puritan ar considera pata măricică, dar n-am avut timp să cîntăresc problema, căci cel care ciocănea s-a pus iarăși pe treabă, cu o vigoare reînnoită.

— Păi, pe toți dracii, am spus, indiferent unde s-o fi născut părintele ăsta odios al tău, tot trebuie să cobor și să stau de vorbă cu el ! Ușa aia o să crape în curînd în două.

— Stai departe de el dacă poți.

— Bine.

— În tinerețe era un luptător impresionant.

— Nu-i nevoie să-mi spui mai multe despre tatăl tău.

— Voiam să zic numai că, dacă aş fi în locul tău, nu l-aş lăsa să mă prindă. Asta dacă se poate. Există vreun loc unde să mă pot ascunde ?

— Nu.

— De ce nu ?

— Nu știu de ce nu, am replicat eu pe un ton un pic cam tăios. Casele astea de țară nu se construiesc cu încăperi secrete sau galerii subterane. Cînd mă auzi că deschid ușa din față, ține-ți respirația.

— Vrei să mă sufoc ?

Păi, bineînțeles, un Wooster nu-și poate exprima un asemenea gînd cu voce tare, dar sînt nevoit să spun că mi s-a părut o idee teribil de bună. Înghițindu-mi replica, m-am grăbit să cobor scara și să trîntesc de perete ușa din față. Și prin a trînti ușa de perete înțeleg că am deschis-o

vreo douăzeci de centimetri, fără a uita să pun lanțul.

— Hei? am strigat eu. Da?

Nu știu cînd am mai simțit un asemenea val de ușurare care să dea peste mine așa cum s-a întîmplat în clipa următoare.

— Oho! a exclamat o voce. Ți-a luat ceva vreme, nu-i așa? Ce-ai pățit, tinere? Ești surd cumva?

În esență, nu era o voce melodioasă, căci era un pic cam groasă și o idee cam răgușită. Dacă eu aș fi fost posesorul ei, m-aș fi gîndit destul de serios la amigdale. Dar avea un merit de neîntrecut, care cîntărea mai greu decît toate defectele ei: nu era vocea lui J. Washburn Stoker.

— Îmi pare nespus de rău, am zis eu. Mă gîndeam la una, alta. Un soi de reverie, dacă știi la ce mă refer.

Vocea a glăsuț din nou, de data asta nu fără un grăunte zdravăn de gingășie:

— Of, îmi cer scuze, domnule. Am crezut că sînteți tînărul Brinkley.

— Brinkley nu-i acasă, am zis eu, gîndindu-mă că dacă avea să se mai întoarcă vreodată, o să-i spun vreo două cu privire la ora cînd îi fac vizite amicii lui. Cine ești?

— Sergentul Voules, domnule.

Am deschis ușa. Afară era destul de întuneric, dar puteam recunoaște fără probleme brațul legii. Voules ăsta era un tip cam după aceleași contururi ca și Albert Hall¹, rotofei la mijloc și fără prea multe la etaj. Dintotdeauna mi se păruse că Natura avusese de fapt intenția să facă doi sergenți de poliție și uitase să-i separe.

— Ah, domnule sergent, am zis.

1. Ateneu faimos din Londra, o clădire gigantică, ovală, a cărei construcție s-a terminat în anul 1871.

Degajat, nepăsător. Ai fi zis că Bertram n-are nimic pe cap în afară de păr.

— Pot să te ajut cu ceva, sergent?

Ochii mi se obișnuiseră deja cu întunericul și am izbutit să ochesc anumite obiecte demne de interes la marginea drumului. Obiectul principal era un alt polițist. Era înalt, uscățiv și vînjos.

— Acesta este nepotul meu, domnule. Polițistul Dobson.

Ei bine, nu prea eram în dispoziția potrivită pentru a participa la o întrunire socială și mi-aș fi dorit ca sergentul să-și fi ales o altă oră dacă voia să mă invite la o reuniune a rudelor și amicilor lui, ca să zic așa, dar mi-am înclinat tîrtăcuța cu grație în direcția polițistului și am scos un „Ah, Dobson!” plin de amabilitate. Am parcă senzația — dacă-mi aduc bine aminte — că am mai zis ceva și despre faptul că era o noapte frumoasă.

Dar se pare că nu era chiar o întrunire din aia intimă, care se pretează la regulile etichetei de altădată.

— Știați, domnule, că există o fereastră spartă în spatele reședinței dumneavoastră? Tînărul meu nepot a descoperit-o și s-a gîndit că e mai bine să mă trezească din somn ca să investighez problema. O fereastră de la parter, domnule, nu mai are deloc geam de sticlă.

Am zîmbit ușor afectat.

— A, aia? Da, Brinkley a spart-o ieri. Ce dobitoc!

— Deci știați despre ea, domnule?

— O, da! O, da! E în regulă, sergent.

— Păi, sînteți cel mai în măsură să spuneți că e în regulă, domnule, dar trebuie să vă zic că există pericolul ca hoții să intre pe acolo.

Iar în acest punct al discuției timpitul de polițist, care pînă acum tăcuse mîlc, s-a băgat în vorbă:

— Chiar mi s-a părut că am văzut un hoț intrînd, unchiule Ted.

— Ce? De ce nu mi-ai zis pînă acum, idiotule? Și nu-mi mai spune unchiule Ted cînd sîntem la datorie.

— Nu, unchiule Ted.

— Cel mai bine ar fi să ne dați voie să percheziționăm casa, domnule, a zis sergentul Voules.

Ei bine, am făcut uz repejor de dreptul meu prezidențial de veto.

— Categorie nu, sergent! am spus eu. Nici nu încape vorbă că nu.

— Ar fi mai prudent, domnule.

— Îmi pare rău, am zis eu, dar nu se poate.

Sergentul părea nemulțumit și jignit în amorul lui propriu.

— Păi, faceți cum vreți, domnule, dar obstrucționați poliția, asta faceți. Prea des este obstrucționată poliția zilele astea! A apărut ieri un articol pe tema asta în *Mail*. L-ați citit cumva?

— Nu.

— Pe pagina din mijloc. Nu mai obstrucționați poliția, scria acolo, pentru că poporul din Marea Britanie intră din ce în ce mai mult în panică din pricina faptului că în regiunile rurale izolate crește rata criminalității. L-am decupat ca să-l lipesc în album. Numărul de infracțiuni care cad sub rigorile legii – scrie acolo – a crescut de la unu trei patru cinci opt unu în 1929 la unu patru șapte zero trei unu în 1930, cu o creștere accentuată de șapte la sută a infracțiunilor care includ violența și oare starea aceasta de lucruri – scrie acolo – este cauzată de neglijența poliției?

Nu — scrie acolo —, nu-i așa. Ci de faptul că poliția este obstrucționată.

Evident, omul era scos din țîțîni. Al naibii de jenant.

— Păi, îmi pare rău, am zis.

— Da, domnule, și o să vă pară și mai rău cînd o să urcați în dormitor și un hoț o să vă taie gîtul dintr-o parte în alta.

— Reprimă-ți aceste opinii sumbre, dragul meu sergent de poliție, am spus eu. Nu prevăd o asemenea eventualitate. Tocmai am coborît de la etaj și vă dau cuvîntul meu de onoare că nu era nici un hoț acolo.

— Probabil stau la pîndă, domnule.

— Așteaptă momentul oportun, a sugerat polițistul Dobson.

Sergentul Voules a oftat din greu.

— Nu mi-ar plăcea să vi se întîmple ceva, domnule, avînd în vedere că sînteți un prieten apropiat al Înălțimea Sale. Dar, întrucît sînteți de neînduplecat...

— O, nimănui nu i se poate întîmpla nimic într-un loc ca Chuffnell Regis!

— Să nu credeți asta, domnule! Chuffnell Regis e în declin. N-aș fi crezut să văd vreodată o trupă de cîntăreți negrotei interpretînd cîntecele comice la o aruncătură de băț de secția de poliție.

— Îți faci griji din pricina lor?

— Au dispărut niște orătării, a declarat sumbru sergentul Voules. Mai multe orătării. Și am bănuielile mele. Ei bine, haide, domnule polițist! Sîntem obstrucționați și nimic nu ne mai reține aici. Noapte bună, domnule.

— Noapte bună.

Am închis ușa și am întins-o înapoi în dormitor. Pauline stătea în capul oaselor în pat, mai mult sau mai puțin ca pe ghimpi.

— Cine era?

— Poliția.

— Ce voiau?

— Se pare că te-au văzut cînd ai intrat.

— Cîtă bătaie de cap îți dau, Bertie!

— O, nu! Îmi face multă plăcere. Păi, presupun că mai bine o șterg.

— Pleci?

— În asemenea condiții, am replicat eu puțin cam înțepat, nu prea pot să înnoptez în clădire. O să mă retrag în garaj.

— Nu ai vreo canapea la parter?

— Ba da. A lui Noe. A adus-o la mal pe muntele Ararat. O să-mi fie mai bine în mașină.

— Of, Bertie, chiar îți dau mare bătaie de cap!

M-am înduișat un picuț. În fond, biata fată nu prea putea fi învinovățită pentru cele întîmplate. După cum observase și Chuffy mai devreme în seara aia, așa-i dragostea.

— Nu-ți face nici o grijă, scumpete. Noi, Wooster-ii, știm să ne sacrificăm cînd vine vorba să dăm o mîină de ajutor unei perechi de suflete îndrăgostite. Pune-ți căpșorul pe pernă, încovrigă-ți degețelele mici de la picioare și dormi. Eu o să fiu în regulă.

Și, astea fiind zise, i-am adresat un zîmbet binevoitor, am șters-o, m-am prelins pe scări în jos, am deschis ușa din față și am ieșit în noaptea înmiresmată. Presupun că nu ajunsesem la mai mult de doisprezece metri de casă, cînd o mîină grea s-a pogorît pe umărul meu, provocîndu-mi o suferință atît mentală, cît și fizică, iar o siluetă cețoasă a zis:

— Te-am prins!

— Aui am icnit eu.

Silueta cețoasă s-a dovedit brusc a fi cea a polițistului Dobson, din forțele de ordine ale

satului Chuffnell Regis. Era într-o stare de spirit împăciuitoare.

— Fără-ndoială, îmi cer scuze, domnule. Am crezut că sînteți hoțul.

M-am străduit să fiu degajat și amabil. Tînărul moșier care-i face pe cei de rang inferior să se simtă în largul lor.

— Nu-i nimic, domnule polițist. Nu-i nimic. Mă duc să mă plimb puțin.

— Înțeleg, domnule. Luați o gură de aer.

— Da, ai zis-o pe scurt. Iau o gură — așa cum ai remarcat tu foarte ager — de aer. Casa e destul de aproape.

— Da, domnule. Chiar acolo.

— Vreau să spun că e cam sufocantă.

— O, da, domnule. Ei bine, noapte bună, domnule.

— Pa-pa, domnule polițist.

Mi-am văzut de drum puțin cam dărîmat. Lăsasem ușa de la garaj deschisă și am ajuns pe bîjbuite pînă la bătrîna mea mașină cu două locuri, încîntat că sînt iarăși singur. Într-o anume dispoziție, fără îndoială că se prea poate ca polițistul Dobson să ți se pară un interlocutor stimulant și fermecător, dar în noaptea asta aș fi preferat să fie absent. M-am suit în mașină și, tolănindu-mă în ea, am încercat să mă reculeg, ca să pot adormi.

Sincer să fiu, n-aș putea spune dacă aș fi reușit să pic într-un somn fără vise dacă și circumstanțele s-ar fi menținut prielnice. Problema e discutabilă. Față de celelalte mașini cu două locuri, a mea mi s-a părut întotdeauna destul de confortabilă, dar niciodată pînă atunci n-am încercat să-mi fac cele opt ore de somn în ea și v-ar surprinde numărul de mînere și protuberanțe care se pare că răsar ca din senin din tapițeria mașinii cînd te căznești s-o transformi într-un pat.

Dar, după cum s-a văzut, nu mi s-a dat cu adevărat o șansă să-mi pun testul în aplicare. Presupun că n-am numărat mai mult de vreun detașament și jumătate de oi, când o lumină a strălucit brusc pe chipul meu și o voce mi-a poruncit să cobor.

M-am ridicat în capul oaselor.

— A, sergent! am exclamat eu.

Încă o întrevvedere jenantă. Stînjeneală de ambele părți.

— Dumneavoastră sînteți, domnule?

— Da.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule.

— Nu face nimic.

— N-aș putea spune că mi-a dat prin cap că dumneavoastră ați putea fi aici, domnule.

— M-am gîndit să încerc să trag un pui de somn în bătrîna mea mașină, sergent.

— Da, domnule.

— E o noapte atît de caldă...

— Întocmai, domnule.

Tonul lui era respectuos, dar nu-mi puteam înăbuși bănuiala că începea să se uite cam chiorîș la mine. În atitudinea lui exista ceva ce îmi sugera ideea că îl considera pe Bertram cam excentric.

— În casă e un aer cam închis.

— Da, domnule?

— Pe timpul verii mă instalez deseori în mașină.

— Da, domnule?

— Noapte bună, sergent.

— Noapte bună, domnule.

Ei bine, știi cum e atunci cînd cineva dă buzna peste tine, iar tu tocmai te pregătești să-ți faci somnul de frumusețe. Destramă vraja, dacă mă-nțelegi. M-am ghemuit încă o dată, dar mi-am

dat seama numaidecît că toate eforturile mele de a avea parte de o noapte odihnitoare în ambianța de față ar fi fost zadarnice. Am numărat încă vreo cinci turme de dimensiuni medii, dar de pomană. Am înțeles atunci că trebuia să găsesc o altă soluție.

Nu cercetasem cine știe ce proprietatea, dar într-o dimineată, din întâmplare, o ploaie scurtă m-a trimis la adăpostul unui soi de șopron sau de dependență tocmai în colțul din sud-vest al domeniului, unde grădinarul plătit cu ziua își ține uneltele, ghivecele și alte chestii. Și, dacă nu mă-nșela memoria, în dependența sau șopronul ăla exista un morman de pînză de sac pe podea.

Ei bine, ai putea spune că pînza de sac pe post de pat nu e pe placul tuturor și n-ai greși deloc afirmînd asta. Dar după o jumătate de oră pe scaunul unui Widgeon Seven, chiar și pînza de sac începe să ți se pară o idee bunicică. Poate c-o fi cam aspră ca țesătură și poate c-o duhni ea destul de virtos a șoareci și a pămînt săpat, dar rămîne totuși un lucru de zis în avantajul ei — adică faptul că îți permite să-ți întinzi mădulele. Și acum simțeam că lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult este să-mi întind mădulele.

Pe lîngă faptul că duhnea a șoareci și a mușegai, acea bucată de pînză de sac pe care m-am tolănit eu peste vreo două minute avea și o aromă pronunțată de grădinar plătit cu ziua. Preț de o clipă am fost nevoit să mă întreb dacă amestecul nu era cumva un pic prea pătrunzător. Dar în timp te obișnuiești și cu chestiile astea și după vreun sfert de oră chiar începusem mai degrabă să mă delectez cu melanjul de mirosuri, nu să-mi displacă. Îmi aduc aminte cum mi-am umflat

plămînii și am inhalat cu un oareșice nesaț. După vreo jumătate de oră începuse să mă cuprindă o amorțeală alinătoare.

Iar după vreo treizeci și cinci de minute ușa s-a deschis brusc și vechea lanternă familiară a apărut, strălucind iarăși înăuntru.

— Ah! a spus sergentul Voules.

Și polițistul Dobson a zis același lucru.

Mi-am dat seama că venise vremea să le produc o impresie puternică celor două pecingini. Sînt cu totul în favoarea neobstrucționării poliției, dar susțin că dacă poliția vine și se fiție de colo-colo toată noaptea prin grădina unui proprietar, forțîndu-l să se dea jos din pat de fiecare dată cînd e pe cale să tragă un pui de somn, atunci trebuie neapărat să fie obstrucționată.

— Da? am spus eu și în atitudinea mea se simțea ceva din aristocratul arogant de odinioară. Acum ce mai e?

Pe un ton foarte mulțumit de sine, polițistul Dobson a zis ceva despre faptul că m-a văzut cum mă furișam prin întuneric și că m-a urmărit aidoma unui leopard, iar sergentul Voules, un om cu convingerea fermă că nepoții trebuie făcuți să-și cunoască lungul nasului, a afirmat că el m-a văzut primul și că și el m-a urmărit aidoma unui leopard, exact ca polițistul Dobson. Însă după vorbele astea răspicate s-a așternut o tăcere subită.

— *Tot dumneavoastră sînteți, domnule?* s-a interesat sergentul, cu o voce plină de o teamă oarecum respectuoasă.

— Da, tot eu, fir-ar a dracu'! Aș vrea să știu ce înseamnă toată joaca asta neconținută de-a v-ați ascunselea? În condițiile astea nu se poate dormi!

— Îmi pare teribil de rău, domnule! Nu mi-a trecut prin cap că dumneavoastră erați.

— De ce nu?

— Păi, să dormiți în șopron, domnule...

— Nu contestați faptul că șopronul e al meu, nu?

— Nu, domnule. Dar este oarecum năstrușnic.

— Nu văd absolut nimic năstrușnic în asta.

— Unchiul Ted vrea să spună „ciudat“, domnule.

— Unchiul Ted nu vrea să spună deloc asta. Și nu-mi mai spune unchiul Ted. Nouă ni s-a părut de fapt cam excentric, domnule.

— Nu sînt de aceeași părere cu voi, sergent, am spus eu înțepat. Am tot dreptul să dorm unde am chef, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Exact. Se poate și în beciul cu cărbuni. Se poate și pe treptele din fața ușii de la intrare. Întîmplător, e șopronul. Iar acum v-aș mulțumi mult, sergent, dacă v-ați retrage. Dacă o țineți tot așa, n-o să închid un ochi pînă în zori.

— Aveți intenția să rămîneți aici toată noaptea?

— Desigur. De ce nu?

Aici l-am dat gata. Era pus în încurcătură.

— Păi, presupun că nu-i nici un motiv pentru care să n-o faceți dacă așa vreți, domnule. Dar mi se pare...

— Ciudat, a spus polițistul Dobson.

— Excentric, a zis sergentul Voules. Mi se pare un lucru excentric cînd aveți un pat, domnule, dacă pot spune așa...

Mă săturasem pînă-n gît de toate astea.

— Detest paturile, am spus eu laconic. Nu le pot suporta. Nu le-am suportat niciodată.

— Foarte bine, domnule.

A făcut o pauză de o secundă.

— Ce noapte caldă, domnule!

— Mda.

— Pe tânărul meu nepot l-a cam ars soarele.

Nu-i așa?

— Ah! a făcut polițistul Dobson.

— I s-a făcut rău.

— Zău?

— Da, domnule. L-a cam zăpăcit la minte.

M-am străduit, fără a fi exagerat de belicos, să-i transmit individului ideea că unu noaptea nu mi se părea o oră potrivită pentru o discuție despre creierul amețit al nepotului său.

— Trebuie să-mi povestești toate bîrfele medicale din familie cu altă ocazie, am spus eu. Deocamdată îmi doresc să fiu singur.

— Da, domnule. Noapte bună, domnule.

— Noapte bună, sergent.

— Dacă-mi permiteți să vă întreb, domnule, aveți cumva senzația că vă ard tîmplele?

— Poftim?

— Vă doare capul, domnule?

— Începe să mă doară.

— Ah! Păi, încă o dată noapte bună, domnule.

— Noapte bună, sergent.

— Noapte bună, domnule.

— Noapte bună.

— Noapte bună, domnule.

Ușa s-a închis încetișor. Preț de o clipă sau două i-am putut auzi vorbind în șoaptă, ca o pereche de experți care fac schimb de opinii lîngă camera bolnavului. Apoi se pare că s-au prelins de acolo, căci s-a așternut o liniște deplină, lăsînd la o parte valurile care se spărgeau de mal. Și, pe cîntea mea, atît de asiduu se spărgeau valurile astea, încît treptat-treptat m-a cuprins amorțeala și, la nici zece minute după ce mă

gîndisem că niciodată n-o să mai pot adormi pe lumea asta, am ațipit la fel de liniștit ca un bebeluș sau un sugar.

Asta, desigur, nu putea să dureze – nu într-un loc ca Chuffnell Regis, un cătun care conținea mai mulți Băgăreți pe metru pătrat decît orice altă zonă din Anglia. Următorul lucru de care îmi aduc aminte este că un ins îmi zgîlțîia ușurel brațul.

M-am ridicat în capul oaselor. Și am văzut încă o dată vechea lanternă.

— Hei, ia ascultă... am început eu destul de energic, dar cuvintele mi-au înghețat pe buze.

Individul care îmi zgîlțîia ușurel brațul era Chuffy.

Întâlniri între îndrăgostiți

Bine s-a zis despre Bertram Wooster că se bucură să-și vadă prietenii în orice împrejurare și că te poți bizui pe el că o să-i întâmpine cu un zîmbet voios și cu o glumă ghidușă. Dar, deși în general chestiile astea sînt adevărate, eu pun o singură clauză condițională și anume ca situația să fie propice. Acum nu era. Cînd logodnica unui fost coleg de școală se aciuează pe timpul nopții în patul tău, purtînd pijamaua ta personală, e greu să te zbînțui în voie în jurul colegului ăsta de școală cînd apare pe neașteptate în imediata ta apropiere.

În consecință, n-am emis nici o glumă ghidușă. Nu mi-a ieșit nici măcar un zîmbet voios. Doar am rămas așa, holbîndu-mă la individ și întrebîndu-mă cum de ajunsese acolo, cît de multă vreme își propunea să rămînă și ce șanse erau ca Pauline Stoker să-și scoată brusc capul pe fereastră și să urle la mine să vin și să mă iau la trîntă cu un șoarece ori mai știu eu ce.

Chuffy stătea aplecat deasupra mea și se purta cumva ca și cu un om bolnav. În fundal îl puteam vedea pe sergentul Voules învîrtindu-se încoace și-ncolo, cu o undă din aerul unei infirmiere calificate. Ce se întîmplase cu polițistul Dobson

habar n-aveam. Mi se părea prea minunat să fi murit, așa încît m-am gîndit că se apucase din nou să patruleze.

— E în regulă, Bertie, a spus Chuffy cu o voce împăciuitoare. Eu sînt, bătrîne.

— L-am găsit pe Înălțimea Sa în vecinătatea portului, a explicat sergentul.

Trebuie să zic că mi-am ieșit puțin din țîțîni. Mi-am dat seama ce se petrecuse. Cînd îl smulgi pe un îndrăgostit de calibrul lui Chuffy de lîngă fata inimii lui, el nu își prepară doar o ultimă băutură și pleacă să facă nani, ci se duce și stă sub fereastra ei. Iar dacă ea se află pe un iaht ancorat în mijlocul portului, asta se poate realiza, bineînțeles, doar insinuîndu-se pe faleză. Și, fără îndoială, totul ar fi în regulă, dar situația de față prezenta un impediment al naibii de mare, ca să folosesc cel mai indulgent termen. Iar ce mă scotea pe mine din țîțîni era gîndul că dacă s-ar fi instalat la postul lui nițeluș mai devreme, s-ar fi nimerit în situația de a o întîmpina pe fată de îndată ce aceasta ar fi ajuns la mal, evitînd astfel situația delicată de acum.

— Sergentul își făcea griji din cauza ta, Bertie. Avea senzația că te porți ciudat. Așa că m-a adus încoace să văd ce faci. Foarte frumos din partea ta, Voules.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră.

— O mișcare bună.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră.

— N-ai fi putut face ceva mai înțelept.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră.

Ți se făcea greață auzindu-i.

— Deci ai puțină insolație, Bertie, așa-i?

— N-am nici o afurisită de insolație!

— Așa zice Voules.

— Voules e un dobitoc!

Sergentul s-a făcut întrucîtva foc și pară.

— Scuzați-mă, domnule, dar mi-ați adus la cunoștință că vă doare capul, iar eu am presupus că sînteți și cam zăpăcit la minte.

— Întocmai. Probabil că ai luat-o puținel razna, bătrîne, a spus cu blîndețe Chuffy. Nu-i așa? Adică să dormi aici, afară, hă?

— De ce, mă rog, să nu dorm aici, afară?

I-am văzut pe Chuffy și pe sergent cum schimbă priviri între ei.

— Dar ai un dormitor, amice! Ai un dormitor frumușel, nu-i așa? Aș fi zis că ți se pare mult mai confortabil și mai plăcut în micul și tihnitul tău dormitor.

Toți Wooster-ii au fost gînditori destul de ageri. Mi-am dat seama că trebuie să-mi justific comportamentul.

— E un păianjen la mine în dormitor.

— Un păianjen, hă? Roz?

— Rozaliu.

— Cu picioare lungi?

— Cu picioare lunguțe.

— Și păroase, îmi închipui.

— Foarte păroase.

Razele lanternei cădeau pe chipul lui Chuffy, iar în acel moment am observat la el o schimbare subtilă a expresiei. Cu o clipă în urmă fusese îngrijoratul doctor Chuffnell, preocupat serios de pacientul său grav bolnav, pe care fusese chemat să-l trateze. Acum rînjea într-un mod foarte dezagreabil și, ridicîndu-se în picioare, îl trase pe sergentul Voules deoparte și îi spuse ceva ce mi-a sugerat că acesta înțelesese complet greșit cum stă treaba:

— E în regulă, sergent. N-ai de ce să-ți faci griji. E pur și simplu beat criță.

Cred că-și imagina că vorbește în surdină și e plin de tact, dar cuvintele lui mi-au ajuns deslușit la ureche, la fel ca și replica sergentului.

— Chiar așa, Înălțimea Voastră? a întrebat sergentul Voules.

Și avea vocea unui sergent pentru care toate lucrurile erau clare.

— Asta-i toată problema. E cherchelit zdra-văn. Nu-i vezi privirea sticloasă?

— Ba da, domnule.

— L-am mai văzut așa și altădată. O dată, la Oxford, după o partidă de băut, a insistat că se crede sirenă și a vrut să plonjeze în fântâna universității și să cînte acolo la harpă.

— Tinerii gentlemeni or să fie mereu la fel, a spus sergentul Voules pe un ton indulgent, care-i revela vederile largi.

— Trebuie să-l ducem în pat.

Am sărit în sus. Copleșit de groază. Dîrdîind ca o frunză.

— Nu vreau să mă duc în pat!

Chuffy m-a bătut ușurel pe braț.

— E în regulă, Bertie. Zău că e în regulă. Te înțelegem. Nu-i de mirare că te-ai speriat. E un păianjen al naibii de uriaș. Îndeajuns să sperie pe oricine. Dar acum totul e în regulă. Voules și cu mine o să urcăm cu tine pînă în dormitor și o să-l omorîm. Nu ți-e frică de păianjeni, nu, Voules?

— Nu, Înălțimea Voastră.

— Ai auzit, Bertie? Voules o să fie alături de tine. Voules poate să facă față oricărui păianjen. Cîți păianjeni ziceai că ai căpăcit odată în India, Voules?

— Nouăzeci și șase, Înălțimea Voastră.

— Unii imenși, dacă-mi aduc bine aminte, nu?

— Niște namile, Înălțimea Voastră.

— Vezi, Bertie? Îți dai seama că n-ai de ce să te temi. Ia-l de brațul ăsta, sergent! Eu îl iau de celălalt. Tu relaxează-te, Bertie. Te sprijinim noi.

Privind în urmă, nu sînt sigur dacă în acel moment critic n-am dat-o în bară. Se prea poate ca niscaiva cuvinte meșteșugite să-mi fi prins mai bine. Dar știi cum e cu cuvintele astea meșteșugite. Cînd ai nevoie mai abitir de ele, nu-ți vine nici unul în minte. Sergentul se apucase să țină cu nădejde de brațul meu stîng, iar eu nu mă puteam gîndi la nici o remarcă. Așa că, în loc de conversație, i-am tras un pumn în burtică și am luat-o rapid la sănătoasa.

Ei bine, n-ai cum să ajungi prea departe cînd alergi cu viteză mare într-un șopron întunecat, ticsit cu catrafusele unui grădinar plătit cu ziua. Presupun că erau vreo jumătate de duzină de obiecte de care aș fi putut să mă împiedic și să cad în cap. Cel care realmente m-a făcut să iau o trîntă a fost o stropitoare. Am căzut cu o bufnitură surdă și dezgustătoare, iar cînd Rațiunea s-a reinstalat pe tronul ei, m-am pomenit cărat prin noaptea de vară în direcția casei. Chuffy mă ținea de subsuori, iar sergentul Voules se atașase de picioarele mele. Și, înlănțuiți astfel, am trecut de ușa din față și am urcat scările. Probabil că de fapt nu eram tîrît de mîini și de picioare, dar mie așa mi se părea și m-am simțit rănit în *amour propre*.

Nu că în clipa aia m-aș fi gîndit chiar atît de mult la al meu *amour propre*. Acum ajunseserăm la ușa dormitorului, iar eu îmi puneam întrebarea „Ce o să se întîmple cînd Chuffy o să deschidă ușa și o să vadă ce se găsește înăuntru?”

— Chuffy, am spus eu și am vorbit cu sinceritate, nu intra în camera aia!

Dar n-are rost să vorbești sincer cînd capul îți atîrnă în jos, iar limba ți s-a încîlcit printre dinții din spate. N-a ieșit decît un soi de gîlgîit, iar Chuffy l-a interpretat total greșit.

— Știu, știu, a spus el. Lasă asta. Curînd o să faci nani în pătuț.

Atitudinea lui mi s-a părut jignitoare și i-aș fi spus-o, dar în clipa aia uluirea mi-a luat, ca să zic așa, piuitul. Săltîndu-mă brusc, purtătorii mei m-au trîntit pe neașteptate în pat, iar corpul meu n-a dat decît peste o pătură și o pernă. Nu era nici urmă de ceva în genul unei fete într-o pijama mov.

Zăceam acolo, culcat, și mă miram. Chuffy găsise lumînarea și o aprinsese, deci acum puteam să arunc o privire în jur.

Pauline Stoker dispăruse cu desăvîrșire. Fără să lase în urmă nici o epavă, așa cum îmi amintesc că l-am auzit pe Jeeves spunînd odată.

Al dracului de bizar.

Chuffy își concedie ajutorul:

— Mulțumesc, sergent. De acum încolo pot să mă descurc și singur.

— Sînteți sigur, Înălțimea Voastră?

— Da, e în regulă. Întotdeauna adoarme în condițiile astea.

— Atunci cred că o să plec, Înălțimea Voastră. E puțin cam tîrziu pentru mine.

— Da, întinde-o. Noapte bună.

— Noapte bună, Înălțimea Voastră.

Sergentul a tropăit pe scară în jos, făcînd un tărăboi demn de doi sergenți, iar Chuffy, cu o undă din aerul unei mame care meditează melancolic la copilul ei adormit, mi-a scos ghetetele.

— Așa te vreau, micuțul meu! a spus el. Acum stai liniștit, foarte liniștit, Bertie, și ia-o mai ușurel.

M-am întrebat deseori dacă ar fi trebuit sau nu să fac vreun comentariu pe marginea tonului vocii lui, pe care l-am considerat a fi insuportabil de protector cînd mi s-a adresat cu „micuțul meu“. Am vrut s-o fac, dar mi-am dat seama că ar fi fost de pomană dacă nu-mi trecea prin cap ceva mai bun decît o mică înțepătură ironică. Și, pe cînd eu îmi scormoneam mintea după vreo expresie de efect, ușa dulapului încastrat în perete, care se afla lîngă cameră, s-a deschis, iar Pauline Stoker a ieșit agale, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. De fapt părea vădit amuzată.

— Ce noapte, ce noapte! a spus ea voioasă. A fost cît pe-aci, Bertie... Cine erau oamenii ăia pe care i-am auzit ieșind?

Iar apoi l-a zărit brusc pe Chuffy, a scos un soi de chițait pițigăiat și lumina iubirii i-a apărut în ochi, de parcă ar fi apăsât cineva un comutator.

— Marmaduke! a zbierat ea și a rămas pe loc, zgîindu-se.

Dar, pe cîntea mea, de fapt cel care se zgîia era, în cel mai adevărat și mai deplin sens al cuvîntului, bietul meu fost coleg de școală. Am mai văzut eu zgîieli la viața mea, chiar multicele, dar nici una n-a fost nici pe departe la înălțimea performanței de atunci a lui Chuffy. Sprîncenele i-au țîșnit în sus, falcile i-au căzut, iar ochii i-au ieșit între trei și șase centimetri din orbitele parietale. De asemenea, părea că încearcă să spună ceva, dar în privința asta a dat-o în bară amarnic. N-a ieșit din el nimic, în afară de un fel de fluierat dezagreabil, nu chiar atît de strident ca acela scos de un aparat de radio cînd învîrți un pic prea vîrtoș butonul, dar în alte privințe semănînd binișor cu el.

Între timp Pauline începuse să înainteze cu aerul unei femei care se apropie de iubitul ei demon și un soi de milă pentru fata aia i-a străpuns inima lui Wooster. Adică orice observator străin, așa ca mine, putea să-și dea seama foarte clar că ea interpretase destul de greșit situația. Cunoscîndu-l foarte bine pe Chuffy, știam că ea îi aprecia total aiurea emoțiile din momentul ăsta critic. Puteam să diagnostichez zgomotul ăla bizar pe care îl scotea și care nu era chemarea drăgăstoasă, cum își închipuia ea că ar fi, ci mormăitul sumbru și dojenitor al unui bărbat ce își descoperă iubita într-o casă străină, îmbrăcată într-o pijama mov, e zguduit pînă-n măduva oaselor, i se rupe inima și se inflamează ca un buboi.

Însă ea, biata găgăuță, fiind atît de al naibii de bucuroasă să-l vadă, nici măcar nu începuse să bănuiască faptul că el, în asemenea circ., s-ar putea să nu fie la fel de bucuros s-o vadă. Efectul a fost acela că în această conjunctură, cînd el a făcut un pas înapoi și și-a împreunat brațele cu un mîrșit sever, a dat impresia că i s-ar fi împlîntat o bară incandescentă în ochi. Lumina i-a pierit de pe chip, iar în locul ei a apărut expresia buimacă și jignită a unei dansatoare desculțe care, la mijlocul Himerei Salomeei, calcă pe o piuneză.

— Marmaduke!

Chuffy a izbucnit într-un alt mîrșit sever.

— Deci așa! a exclamat el, regăsindu-și darul vorbirii – dacă se poate spune că aia era vorbire.

— Ce vrei să spui? întrebă fata. De ce te uiți așa la mine?

M-am gîndit că a venit vremea să intervin și eu cu ceva. Cînd Pauline și-a făcut apariția, tocmai mă ridicasem de pe pat și pentru cîteva clipe mă

impulsiuism către ușă, avînd în minte un soi de impuls incipient să îmi iau tălpășița. Dar, pe de o parte fiindcă mi se părea că unui Wooster nu-i cade bine să o șteargă într-un asemenea moment, iar pe de altă parte pentru că eram desculț, m-am hotărît să rămîn. Acum am intervenit în discuție, atrecurînd o vorbă la momentul oportun.

— Într-o situație ca asta, bătrîne Chuffy, am spus eu, trebuie să ai pur și simplu încredere. Poetul Tennyson zice...

— Tacă-ți fleanca! a zis Chuffy. Nu vreau să aud nimic de la tine!

— S-a făcut, am spus eu. Dar, în același timp, încrederea *este* mai bună decît sîngele normand. Asta n-ai cum s-o negi.

Pauline părea puțin pierdută în ceață.

— Încredere? Ce... Ah! a exclamat ea, semînîdu-se brusc de plecare în condică.

Am remarcat că fața i s-a acoperit cu o roșeață vineție.

— Ah! a făcut iarăși ea.

Obrajii continuau să-i ardă. Dar acum nu-i mai încălzea roșeața modestiei. Acel prim „Ah!” fusese provocat, cred, de faptul că își zărise membrele înveșmîntate în pijama și se prinsese brusc de natura dubioasă a poziției în care se găsea. Al doilea a fost altfel. A fost țipătul inimii unei femei pe care au apucat-o pandaliile.

Adică știi cum e. O fată sensibilă și curajoasă trece prin foc și pară pentru a izbuti să ajungă la tipul pe care-l iubește, sărind de pe iahturi, înotînd printr-o apă al dracului de rece, cățărîndu-se să intre în case și împrumutînd pijamalele altora, iar apoi, cînd ajunge la capătul călătoriei, ca să zic așa, și se așteaptă la un zîmbet tandru și la dezmierdări șoptite, se alege în schimb cu o încruntătură mofluză, strîmbături

din buze, priviri suspicioase și — pe scurt — cu plescăituri blamabile. Firește, e un pic cam supărată.

— Ah! a exclamat ea pentru a treia oară, iar dinții i-au țcănit teribil de dizgrațios. Deci asta îți închipui tu?

Chuffy a clătinat din cap, oarecum nerăbdător.

— Bineînțeles că nu.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da, asta!

— Nu cred nimic de genul ăsta, a zis Chuffy. Știu că Bertie s-a...

— ...comportat scrupulos de corect de la cap la coadă, am făcut eu o sugestie.

— ...culcat într-un șopron pentru ghivece, a continuat Chuffy, iar eu trebuie să spun că n-a sunat nici pe jumătate la fel de bine ca versiunea mea. Nu-i asta problema. Dar rămîne în picioare faptul că, deși ești logodită cu mine și azi după-amiază ai pretins că te bucură din cale-afară să fii logodită cu mine, încă mai ești atît de îndrăgostită de Bertie, încît nu poți sta departe de el. Crezi că nu știu nimic despre faptul că ai fost logodită cu el în New York, dar nu-i așa. O, nu mă plîng! a spus Chuffy, arătînd cam ca Sfîntul Sebastian după ce a încasat a cincisprezecea săgeată. Ai tot dreptul să iubești pe care-ți place...

— Pe cine, bătrîne! nu m-am putut abține eu să zic.

Jeeves mă făcuse să fiu cam purist în asemenea situații.

— Taci naibii din gură!

— Bineînțeles, bineînțeles.

— Ce te tot bagi în...

— Scuze, scuze, n-o să se mai întîmple!

Chuffy, care se zgîise la mine de parcă tare i-ar fi plăcut să mă pocnească cu un instrument contondent, s-a mai zgîit o dată și la Pauline, de parcă și pe ea i-ar fi plăcut să o pocnească cu un instrument contondent.

— Dar... aici a făcut o pauză. Acum m-ai făcut să uit ce voiam să spun! a reluat el, puținel cam ținșos.

Pauline a luat cuvîntul. Încă mai era ușor rozalie, iar ochii îi scăpărau, scoțînd scînteii. Eu am văzut ochii mătușii mele Agatha scăpărînd exact la fel atunci cînd se pregătea să-mi tragă o săpuneală din cauza vreunei vini închipuite. În ei nu mai rămăsese nici o urmă din lumina iubirii.

— Păi, atunci poate că o să ascuți ce am eu de spus! Presupun că n-ai nici o obiecție dacă zic și eu ceva, nu?

— Nici una, a spus Chuffy.

— Nici una, nici una, am zis și eu.

Fără doar și poate, Pauline era profund tulburată. Puteam vedea cum i se agită degetele de la picioare.

— În primul rînd, mă îngreșoșezi!

— Într-adevăr?

— Da, într-adevăr. În al doilea rînd, sper să nu te mai văd vreodată nici în lumea asta și nici pe lumea cealaltă.

— Zău?

— Da, zău! Te urăsc. Îmi doresc să nu te fi cunoscut niciodată. Cred că ești un porc mai infect decît toți porcii pe care-i ai în casa aia îngrozitoare a ta!

Asta mi-a stîrnit interesul.

— N-am știut că ai porci, Chuffy.

— Rasa Black Berkshire, a zis el distrat. Păi, dacă așa...

— Faci bani cu porcii.

— Păi, bine, a spus Chuffy. Dacă așa crezi tu, păi, bine...

— Poți băga mîna-n foc că-i bine.

— Asta am zis și eu: bine.

— Unchiul meu, Henry...

— Bertie, a spus Chuffy.

— Ce?

— Nu vreau să aud nimic despre unchiul tău Henry. Nu mă interesează unchiul tău Henry. N-aș avea nimic împotrivă dacă afurisitul tău de unchi Henry calcă strîmb și își rupe blestematul lui de gît.

— Prea tîrziu, bătrîne. A murit acum trei ani. Pneumonie. Spuneam numai că avea porci. Și scotea bani bunei din ei.

— Termină...

— Da, și tot așa și tu! a zis Pauline. Ai de gînd să rămîi aici peste noapte? Mi-aș dori s-o lași baltă cu vorbitul și să pleci.

— Da, a spus Chuffy.

— Te rog, a zis Pauline.

— Noapte bună, a spus Chuffy.

S-a îndreptat cu pași mari spre capul scărilor.

— Mai vreau să-ți spun un singur lucru... a început el, făcînd un gest larg și pătimaș.

Ei bine, i-aș fi putut zice bietului individ că nu poți face o asemenea chestie într-o casă din asta străveche de țară. Articulațiile degetelor i s-au izbit de o grindă din consolă, Chuffy a țopăit de durere, s-a dezechilibrat, iar în clipa următoare a pornit-o spre parter aidoma unui sac cu cărbuni.

Pauline Stoker a alergat pînă la balustradă și s-a uitat în jos.

— Te-ai rănit? a zbierat ea.

— Da! a răcnit Chuffy.

— Bine! a zbierat Pauline.

S-a întors în cameră, iar ușa din față a trosnit cu violența exploziei unei inimi scoase din sărite.

Încă un musafir

Am tras aer în piept destul de adânc. Odată cu plecarea jumătății masculine a scenetei, o oarecare cantitate de tensiune părea să fi dispărut din atmosferă. Deși în trecut îl considerasem un interlocutor excelent, Chuffy nu se arătase chiar atât de sociabil pe parcursul scenei recente, efectul fiind acela că pentru puțină vreme mă simțisem cam ca Daniel în bîrlogul leilor.

Pauline gîfîia ușor. Nu scotea chiar un fornăit, dar era foarte aproape de ceea ce-ai putea spune că e granița fornăitului. Avea ochii duri și strălucitori. Profund tulburată. Și-a luat costumul de baie.

— Șterge-o, Bertie, a zis ea.

Sperasem la o conversație liniștită, în decursul căreia am fi revizuit situația, atingînd o problemă sau alta și căznindu-ne să stabilim ce ar fi mai bine să facem.

— Dar, ascultă...

— Vreau să mă schimb.

— Ce să schimbi?

— Să-mi pun costumul de baie.

N-am reușit să pricep ce zicea.

— De ce?

— Pentru că am de gînd să înot.

— Să înoti?

— Să înot.

M-am holbat la ea.

— Doar n-ai de gând să te întorci pe iaht?

— Am de gând să mă întorc pe iaht.

— Dar voiam să vorbesc despre Chuffy.

— Îmi doresc să nu-i mai aud niciodată numele.

Mi s-a părut că venise momentul să fiu mediatorul bătrîn și înțelept.

— Ei, hai!

— Ei bine?

— Cînd spun „Ei, hai!”, i-am explicat, vreau să zic, desigur, că n-oi avea intenția să-i dai definitiv papucii bietului nătărău din cauza unei ciondăneli derizorii între amorezi?

S-a uitat la mine într-un mod destul de ciudat.

— Te deranjează dacă repeți asta? Doar ultimele patru cuvinte.

— Ciondăneală derizorie între amorezi?

A respirat hîrîit și pentru o clipă am trăit din nou senzația aia din bîrlogul leilor.

— Nu eram sigură că am auzit bine, a spus ea.

— Adică dacă ieși (a) o fată și (b) un tip și le întărești firile mărinimoase, rezultatul e că amîndoi spun o droaie de lucruri pe care de fapt nu vor să le zică.

— O? Păi, dă-mi voie să-ți zic că totul a fost spus în cunoștință de cauză. I-am spus că nu mai vreau să vorbesc niciodată cu el. Și nu vreau. I-am zis că-l urăsc. Așa e. L-am făcut porc. Și asta e așa.

— Ei, e ciudată chestia asta cu porcii lui Chuffy... Habar n-am avut că omul crește porci.

— De ce nu? Cine se aseamănă se adună.

Se pare că nu mai rămăseseră prea multe de zis despre porci.

— Nu ești puțin cam dură?

— Chiar așa?

— Și cam severă cu Chuffy?

— Zău?

— N-ai spune că a avut o atitudine scuzabilă?

— Nu.

— Sigur a fost un șoc pentru bietul meu amic, adică să intre fără să bată la ușă și să te găsească aici.

— Bertie!

— Eu.

— Ai fost vreodată pocnit în cap cu un scaun?

— Nu.

— Ei bine, în curînd s-ar putea să fii.

Am început să-mi dau seama că era într-o stare de spirit problematică.

— Of, bine!

— Asta înseamnă același lucru ca și „Ei, hai!“?

— Nu. Voiam să spun numai că e păcat. Două inimi iubitoare despărțite pentru totdeauna – bingo!

— Da?

— Totuși, dacă așa crezi tu, ei bine, atunci așa crezi tu, nu?

— Da.

— Acum hai să vorbim despre ideea asta a ta, să înoți pînă acasă. Mie mi se pare deșucheată.

— Acum nu mai există nimic care să mă țină aici, nu-i așa?

— Nu. Dar să înoți la miezul nopții... Apa o să ți se pară cam rece.

— Și udă. Nu-mi pasă.

— Și cum o să urci la bord?

— O să urc. Mă pot cățăra pe chestia aia de care atîrnă ancora. Am mai făcut-o. Așa că dispari și lasă-mă să mă schimb.

Am ieșit pe coridor și m-am dus în capătul acorilor. Și numaidecît și-a făcut apariția și Pauline, în costum de baie.

— Nu-i nevoie să mă conduci.

— Ba sigur că o s-o fac dacă ai într-adevăr de gînd să pleci.

— Chiar plec.

— Păi, dacă trebuie...

Afară, lîngă ușa din față, aerul părea mai rece ca oricînd. Doar gîndul de a plonja în port mi dădea fiori reci. Dar asupra ei n-avea nici un efect. S-a făcut nevăzută în întuneric fără să scoată nici un cuvînt, iar eu m-am dus să mă culc la etaj.

Ai fi zis că, după garaje și șoproane în care se țin ghivece, faptul că mă aflu într-un pat m-ar fi făcut să adorm instantaneu. Dar nu. Nu puteam să ațipesc. Cu cît mă străduiam mai dihai, cu atît mă pomeneam că gîndurile îmi zboară mai zdravăn la ceea ce s-ar putea numi tragedia la care participasem atît de recent. Nu mă deranjează să recunosc că mi se rupea inima pentru Chuffy. Mi se rupea inima și pentru Pauline. Mi se rupea pentru amîndoi.

Păi, uite, judecă puțin lucrurile. Două bucățele absolut ca lumea, sortite să fie împreună, se poate spune pentru totdeauna, își fac vînt așa unul altuia, fără absolut nici un motiv real. Păcat. Oribil. Nu-i deloc bine pentru nimeni. Cu cît mă gîndeam mai mult la asta, cu atît mi se părea o prostie mai mare.

Și totuși așa era. Își aruncaseră unul altuia cuvinte de ocară. Relațiile fuseseră rupte. Toată distracția fusese definitiv anulată.

În asemenea împrejurări martorului plin de compasiune îi mai rămîne de făcut un singur lucru, iar acum am constatat că fusesem nebun, fiindcă

nu făcusem ce trebuia înainte să mă vîr în pat și să încerc să adorm. M-am strecurat afară din așternut și am coborît la parter.

Sticla de whisky era în bufet. La fel și sifonul. Tot așa și paharul. Mi-am preparat un pocai tămăduitor și m-am așezat. Iar pe cînd făceam asta, am observat că pe masă se găsea o foaie de hîrtie.

Era un bilet de la Pauline Stoker.

Dragă Bertie,

Ai avut dreptate că e rece. N-am putut să înot. Dar acolo, lîngă debarcader, există o barcă. O să vislesc pînă la vapor și apoi o s-o las să plutească în voia valurilor. M-am întors să împrumut o manta de la tine. N-am vrut să te deranjez, așa că am intrat pe fereastră. Teamă mi-e că va trebui să-ți sacrifici mantaua, căci, bineînțeles, voi fi nevoită s-o arunc peste bord după ce ajung pe iaht. Îmi pare rău.

P.S.

Remarci stilul? Laconic. Sacadat. Dovada sufletului îndurerat și a pietrei de pe inimă. Îmi părea mai rău decît oricînd pentru ea, dar mă bucuram că probabil n-avea să se aleagă cu o răceală. Iar în ce privește haina, o zvîcnire nepăsătoare din umeri spunea totul. Nu-i purtam pică, deși era nouă și căptușită cu mătase. Doar încîntare – asta îmi caracteriza pe scurt atitudinea față de chestiunea în cauză.

Am sfîșiat biletul în bucăți și m-am întors la băutura mea.

Nimic nu prinde mai bine decît un w. tare cu s. cînd vine vorba de liniștirea organismului. Peste vreun sfert de oră mă simțeam atît de calm, încît puteam să mă gîndesc încă o dată să

mă duc la culcare, de data asta încredințat că șansele erau de cel puțin opt la trei să am parte de un somn întremător.

Prin urmare, m-am ridicat în picioare și tocmai eram pe cale să-mi mișc hoitul pînă la etaj, cînd, pentru a doua oară în noaptea aia, s-au auzit niște bocănituri înfiorătoare în ușa din față.

Nu știu dacă ai zice despre mine că sînt irascibil. Înclin să cred că nu. Întreabă despre mine la Trîntori și probabil or să-ți spună că dacă vremea sau vîntul sînt prielnice, Bertram Wooster e de regulă delicatețea întruchipată. Dar, așa cum fusesem nevoit să i-o arăt lui Jeeves în chestiunea banjoului, poți întrece măsura cu mine. Cu fruntea crispată și privirea glacială, am scos lanțul. Tocmai eram pe cale să-i trag sergentului Voules — căci presupuneam că el era — o săpu-neală de zile mari.

— Voules, mă pregăteam eu să spun, ajunge! Persecuția asta a poliției trebuie să înceteze! E monstruos și deplasat! Nu sîntem în Rusia, Voules. Mai există și lucruri precum scrisorile dure pentru *The Times*. Aș vrea să-ți amintești de asta, Voules...

Asta sau ceva asemănător i-aș fi zis atunci sergentului Voules. Și ceea ce m-a făcut să mă abțin n-a fost nici slăbiciunea, nici mila, ci faptul că individul atașat de ciocănel nu era deloc Voules. Era J. Washburn Stoker și domnul mă privea cu un soi de furie aprigă care, dacă n-aș fi terminat de curînd o tărie dătătoare de viață și n-aș fi știut că fiica lui, Pauline, plecase de-a binelea din reședința mea, fără îndoială că m-ar fi gîdilit zdravăn.

Dar acum mi-am păstrat calmul.

— Da? am întrebat eu.

În vorbele mele am îndesat atât de multă uimire și aroganță glacială, încît un bărbat mai bleg ar fi putut foarte bine să pice pe spate ca lovit de un glonte. J.W. Stoker a încasat-o fără să clipească. A trecut pe lîngă mine și a intrat în casă, apoi s-a răsucit și m-a înșfăcat de umăr.

— Haide! Mișcă! a mîrșit el.

M-am desprins cu răceală din încleștarea lui. A fost nevoie să-mi dau jos bluza de pijama, dar am izbutit s-o fac.

— Poftim?

— Unde-i fiica mea?

— Fiica dumitale, Pauline?

— Am o singură fiică.

— Și mă întrebi pe mine unde e singura dumitale fiică?

— Știu unde e.

— Atunci de ce mă întrebi pe mine?

— E aici.

— Atunci dă-mi bluza de la pijama și spune-i să intre, am zis eu.

N-am văzut niciodată în realitate pe cineva scrișnind din dinți, așa încît n-aș vrea să afirm cu hotărîre că asta a făcut J. Washburn Stoker în acel moment. Poate că așa a făcut. Poate că n-a făcut așa. Tot ce sînt îndreptățit să spun e că mușchii i-au devenit vizibili pe obraji și că fălcile au început să-i funcționeze de parcă ar fi mestecat gumă. Nu era un spectacol agreabil, dar mulțumită faptului că whisky-ul cu sifon pe care mi-l preparasem fusese îndeajuns de tare pentru a mă ajuta să adorm, am fost în stare să îndur scena cu dîrzenie și sînge rece.

— E aici, în casă! a exclamat el, continuînd să scrișnească — dacă într-adevăr scrișnea.

— Ce te face să crezi asta?

— Îți zic eu ce mă face să cred asta. Acum jumătate de oră am fost în cabina ei și nu era nimeni acolo.

— Dar de ce mama dracului ai senzația că a venit aici?

— Pentru că știu că e îndrăgostită nebunește de dumneata.

— Nicidecum. Sînt ca un frate pentru ea.

— Am de gînd să-ți percheziționez casa.

— Dă-i bătaie.

A urcat scara valvîrtej, iar eu m-am întors la băutura mea. Nu la aceeași băutură. La alta. M-am gîndit că în condițiile date o repetiție era îndreptățită. Și numai decît musafirul meu, care dăduse buzna la etaj aidoma unui leu, a coborît ca un mieluşel. Presupun că un părinte care a intrat fără să fie invitat, la orele mici ale dimineții, în casa unui îns relativ necunoscut ca să-și caute fiica dispărută se simte mai mult sau mai puțin ca un dobitoc. Știu că eu așa m-aș fi simțit și se pare că și Stoker ăsta se simțea la fel, căci a șovăit un picuț și am putut constata că îi pieriseră o mare parte din entuziasmul și forța lui motrice.

— Îți datorez scuze, domnule Wooster.

— Nu te mai gîndi la asta.

— Atunci cînd am descoperit absența Paulinei, am considerat de la sine-nțeleas ...

— Scoate-ți asta din minte. I s-ar fi putut întîmpla oricui. Dreptatea e pe undeva pe la mijloc și așa mai departe. Vrei o băutură înainte să pleci?

Mi se părea că ar fi o mișcare prudentă să-l rețin în casă cît mai multă vreme cu putință, pentru a-i da Paulinei destul timp ca să se întoarcă pe bătrîna barcă. Dar n-a cedat ispitei. Evident, avea prea multe pe cap ca să bea ceva.

— Habar n-am unde s-ar fi putut duce, a spus el și nu puteai decît să fii consternat de blîndețea și chiar însuflețirea prietenoasă cu care a vorbit.

De parcă Bertram ar fi fost un amic vechi și înțelept, la care venea cu micile lui necazuri. Individul părea categoric dezumflat. Și un copil l-ar fi putut duce de nas.

Am încercat să-i spun ceva care să-l mai încurajeze.

— Poate că s-a dus să înoate.

— La ora asta?

— Fetele fac lucruri ciudate.

— Iar ea e o fată excentrică. Vezi faptul că e îndrăgostită nebunește de tine, de exemplu.

Vorbele astea mi s-au părut lipsite de tact și m-aș fi încruntat nițeluș dacă nu mi-aș fi adus aminte că îmi doream să-i scot din cap — dacă asta-i expresia — ideea că Pauline era îndrăgostită de mine.

— Renunță la părerea că domnișoara Stoker a picat ireversibil în mrejele mele, am insistat eu. Se tăvălește de rîs cînd mă vede.

— Azi după-amiază nu mi-a lăsat impresia asta.

— A, aia? A fost doar o chestie frățească. N-o să se mai întîmple.

— Ar fi bine să nu, a zis el, revenind pentru o clipă la ceea ce aș putea spune că a fost atitudinea lui inițială. Ei bine, nu te mai rețin, domnule Wooster. Îmi cer scuze încă o dată pentru că m-am făcut de rîsul curcilor.

Nu i-am tras chiar una pe spate, dar am schițat un soi de gest ce sugera că l-aș fi bătut pe spate.

— Nu-i nimic, am zis eu. Nu-i nimic. Mi-aș dori să fi primit o liră de fiecare dată cînd m-am făcut eu de rîsul curcilor.

Și ne-am despărțit în termenii ăștia amicali. El a luat-o pe poteca din grădină, iar eu, după ce am așteptat vreo zece minute, în caz că ar mai fi venit cineva să-mi facă o vizită, mi-am golit paharul și m-am dus sus, la culcare.

O încercare încununată de succes mi-a adus odihna binemeritată sau ceva cât se poate de asemănător cu o odihnă binemeritată într-un loc doldora de Stokeri, Pauline, alde Voules, Chuffy și Dobson. Nu după mult timp, pleoapele istovite mi s-au închis și m-a luat somnul.

Pare aproape incredibil, avînd în vedere cum era viața de noapte în Chuffnell Regis, dar următorul lucru care m-a trezit din somn n-a fost o fată sărind de sub pat, nici tatăl ei năpustindu-se înăuntru cu ochii injectați sau un sergent de poliție ciocnind la ușă într-un ritm sincopat de dans, ci chiar păsările de lîngă fereastra mea, ce vesteau o nouă zi.

De fapt, cînd spun că vesteau, mă refer la faptul că era cam zece și jumătate, într-o dimineață frumoasă de vară, iar razele soarelui răs-pîndeau lumină prin fereastră și păreau că strigă la mine să mă scol și să văd ce pot face cu un ou, o feliuță de șuncă și bunul și vechiul ibric de cafea.

Am făcut iute o baie, m-am bărbierit și m-am dus repejor și cu pași mărunți jos, în bucătărie, plin de *joie de vivre*.

Comportamentul sinistru al unui proprietar de iaht

Abia după ce mi-am terminat micul dejun și m-am apucat să cînt la banjo în grădina din față, ceva a părut să-mi șoptească în ureche, pe un ton plin de reproș, că n-aveam nici un drept să mă simt atît de vesel în ceea ce în esență era dimineața de după. Noaptea trecută fuseseră săvîrșite treburî murdare. Tragedia bîntuise prin casă. Cu mai puțin de zece ore în urmă fusesem martorul unei scene care, dacă eram bărbatul cu caracter rafinat care îmi plăcea să cred că sînt, ar fi trebuit să-mi înlătore orice rază de soare din viață. Două inimi înamorate, dintre care cu una fusesem coleg de școală și de facultate la Oxford, se făcuseră reciproc cu ou și cu oțet în prezența mea și, după ce s-au mușcat, sfîșiindu-se unul pe celălalt, s-au despărțit furioși, zicînd că niciodată – conform orarului actual – n-or să se mai întîlnească. Iar eu stăteam aici, lipsit de griji și de compasiune, și cîntam la banjo „Îmi ridic degetul și spun cirip-cirip“.

Cu totul greșit. Am trecut la „Trup și suflet“ și m-a năpădit o tristețe sumbră.

Simțeam că trebuie făcut ceva. Trebuie luate măsuri. Trebuie folosite resurse.

Dar nu puteam să ascund față de mine însumi faptul că situația era complicată. De obicei, din experiența mea, cînd se întîmplase ca unul dintre amicii mei să rupă relațiile diplomatice cu o fată sau viceversa, stăteau amîndoi într-o casă la țară sau măcar locuiau la Londra, unde nu era atît de al naibii de dificil să aranjezi o întîlnire și să le unești mîinile, cu un zîmbet binevoitor. Însă în problema asta cu Chuffy și Pauline Stoker... răsucește faptele pe toate părțile! Ea era pe iaht, efectiv în lanțuri. El era la conac, la cinci kilometri de mare. Iar cine voia să le unească mîinile trebuia să fie o forță mult mai mobilă decît mine. E adevărat, părerea lui Stoker despre mine se îmbunătățise un pic în timpul nopții trecute, dar nu-mi sugerase că ar fi dispus să-mi pună la dispoziție iahtul lui. Mi se părea că șansele mele să iau legătura cu Pauline și să mă străduiesc să discut cu ea erau la fel de mari ca în cazul cînd nici n-ar fi venit din America.

O ditamai probl., era clar, și încă mai meditam la ea cînd poarta grădinii s-a trîntit și l-am zărit pe Jeeves, care urca pe potecă.

— Ah, Jeeves, am spus eu.

Atitudinea mea i s-a părut probabil puțin distantă, dar chiar asta am și vrut. Ce îmi spusese Pauline despre remarcile lui alandala și nesăbuite referitoare la modul meu de a gîndi mă rănise profund în amorul meu propriu. Nu era prima oară cînd zicea așa ceva, iar omul mai are și sentimente.

Dar chiar dacă a sesizat țîfna mea, Jeeves s-a prefăcut că o ignoră. A rămas în continuare calm și impasibil.

— Bună dimineața, domnule.

— Vii de pe iaht?

— Da, domnule.

— Era și domnișoara Stoker acolo?

— Da, domnule. Și-a făcut apariția la micul dejun. Am fost întrucîtva surprins s-o văd. Am presupus că avea intenția să rămînă pe uscat și să stabilească legătura cu Înălțimea Sa.

Am rîs scurt.

— A stabilit legătura. E-n ordine?

— Domnule?

Am pus jos banjoul și m-am uitat sumbru la el.

— Frumos din partea ta să-i bagi la apă pe toți, fără excepție, azi-noapte! am exclamat eu.

— Domnule?

— Nu scapi de asta zicînd „Domnule?”! De ce dracu' n-ai oprit-o ieri pe domnișoara Stoker să înoate pînă la mal?

— N-aș fi putut să-mi iau o asemenea libertate, domnule, și să mă opun tinerei doamne cînd manifesta atîta hotărîre în întreprinderea ei.

— Zice că ai încurajat-o și cu vorba, și cu fapta.

— Nu, domnule. Eu doar mi-am exprimat aprobarea față de țelurile declarate de ea.

— Ai zis că aș fi încîntat să o cazez la mine peste noapte.

— Deja luase decizia să caute adăpost la dumneavoastră acasă, domnule. N-am făcut decît să risc să emit opinia că veți face tot ce vă stă în puteri ca să o ajutați.

— Păi, știi care a fost consecința? Deznodămîntul, ca să zic așa? Am fost urmărit de poliție.

— Într-adevăr, domnule?

— Da. Firește, n-am putut dormi în casă, unde fiecare ungher și cotlon era burdușit cu pacoste de fete, așa încît m-am retras în garaj. Și n-am stat acolo nici zece minute, cînd a apărut sergentul Voules.

— Nu l-am cunoscut pe sergentul Voules, domnule.

— Însoțit de polițistul Dobson.

— Îl cunosc pe polițistul Dobson. E un tânăr cumsecade. Îi face curte lui Mary, camerista de la conac. O fată roșcată, domnule.

— Rezistă ispitei de a vorbi despre culoarea părului cameristelor, Jeeves, am zis eu cu răceală în glas. N-are legătură cu chestiunea. Nu devia de la subiect. Adică faptul că am avut o noapte albă, iar jandarmeria m-a fugărit de colo colo.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule.

— Până la urmă a venit și Chuffy. Punînd un diagnostic total eronat pacientului, a insistat să mă ajute să ajung la mine în cameră, unde mi-a scos ghetetele și m-a băgat în pat. Cu asta se ocupa cînd domnișoara Stoker a intrat agale, îmbrăcată cu pijama mea mov.

— Foarte neplăcut, domnule.

— Așa-i. S-au certat ca naiba, Jeeves.

— Într-adevăr, domnule?

— Ochii au scăpărat, vocile s-au ridicat. Până la urmă Chuffy a căzut pe scară și a plecat posomorît în noapte. Iar chestia e... șpilul e... ce-i de făcut în privința asta?

— Este o situație care necesită multă gîndire, domnule.

— Vrei să spui că încă nu ți-a venit nici o idee?

— Abia în acest moment am auzit ce s-a întîmplat, domnule.

— Așa e. Uitasem. Ai schimbat vreo vorbă cu domnișoara Stoker azi-dimineață?

— Nu, domnule.

— Păi, nu văd nici un motiv pentru care să nu te duci la conac și să te năpustești asupra lui

Chuffy. M-am gândit o grămadă la asta, Jeeves, și mi se pare evident că trebuie dusă muncă de convingere cu domnișoara Stoker, cu niscaiva argumente raționale bine alese – cu alte cuvinte, trebuie unsă bine. Azi-noapte Chuffy i-a jignit cele mai profunde sentimente și o să fie nevoie de o groază de muncă de convingere ca să o faci să se răzgîndească. Față de asta, problema cu Chuffy e simplă. Nu m-ar mira dacă exact în clipa asta și-ar trage singur șuturi zdravene pentru că s-a comportat ca o vită încălțată. În cel mai rău caz, o zi de meditație tihnită o să fie suficientă pentru a-l convinge că a greșit față de fată. Îți pierzi pur și simplu vremea dacă te duci și discuți cu Chuffy. Lasă-l în pace, iar Natura îl va vindeca. Mai bine te-ai duce direct înapoi pe iaht, să vezi ce poți face la celălalt capăt.

— Nu cu intenția de a avea o întrevvedere cu Înălțimea Sa am venit eu de pe iaht, domnule. Încă o dată trebuie să repet că pînă adineauri, cînd mi-ați spus, nu eram conștient de faptul că s-a petrecut vreo ruptură. Motivul pentru care am venit aici este să vă înmînez un bilet de la domnul Stoker.

Am rămas perplex.

— Un bilet?

— Acesta, domnule.

L-am deschis, încă zăpăcit, și i-am citit conținutul. Nu pot spune că după aia m-am lămurit cine știe ce.

— Ciudat, Jeeves.

— Domnule?

— E o invitație.

— Într-adevăr, domnule?

— Chiar așa. Mă cheamă la un chef. „Dragă domnule Wooster“, scrie tăicuțul Stoker, „aș fi înfiorător de încîntat dacă ai veni și ai înfuleca

nițică haleală diseară pe vapor. Nu te împopota". Ți-am spus esențialul. Ciudat, Jeeves.

— Fără îndoială, e ceva neprevăzut, domnule.

— Am uitat să-ți zic că printre musafirii mei de azi-noapte a fost și același Stoker. S-a năpus-tit înăuntru, zbierînd că fiica lui se află în incintă, și a percheziționat toată casa.

— Într-adevăr, domnule?

— Dar bineînțeles că n-a găsit nici o fiică, pentru că ea era deja pe drumul de întoarcere către iaht, iar el, pare-mi-se, și-a dat seama că se făcuse de rîsul curcilor. La plecare a avut o atitudine spășită. Chiar mi-a vorbit politico, o chestie pe care aș fi pus pariu unsprezece contra patru că nici nu știe cum s-o facă. Dar asta explică oare revărsarea lui neașteptată de ospitalitate? Nu cred. Azi-noapte părea mai curînd împăciuitor decît prietenos. N-a existat absolut nici un semn că își dorește să înfiripe o prietenie din aia măreață.

— Cred că este posibil ca o conversație pe care am avut-o cu domnul azi-dimineață, domnule...

— A! Tu erai, nu-i așa, cel care a stîrnit sentimentele astea pro-Bertram?

— Imediat după micul dejun, domnule, domnul Stoker a trimis după mine și s-a interesat dacă am fost în serviciul dumneavoastră. A spus că are senzația că-și aduce aminte de faptul că m-a văzut la dumneavoastră în apartament la New York. După răspunsul meu afirmativ, s-a apucat să mă întrebe amănunte cu privire la anumite incidente din trecut.

— Pisicile din dormitor?

— Și episodul cu sticla cu apă caldă.

— Pălăria șterpelită?

— Și, de asemenea, chestiunea cu coborîtul pe burlane, domnule.

— Iar tu ai zis...

— I-am explicat că sir Roderick Glossop își făcuse o impresie eronată despre aceste întâmplări, domnule, și m-am apucat să-i relatez povestea văzută din interior.

— Iar el...

— ...a părut mulțumit, domnule. Din cîte se pare, a crezut că v-a judecat greșit. A spus că ar fi trebuit să se gîndească mai bine înainte de a lua de bune niște informații provenite de la sir Roderick, despre care a spus că este un fiu ramolit și chelios al cuiva, dar pe moment îmi scapă al cui. Îmi imaginez că, probabil, la scurt timp după aceea v-a scris această misivă în care vă invită la cină, domnule.

Eram mulțumit de individ. Cînd Bertram Wooster descoperă cum străvechiul spirit feudal înflorește, îl privește aprobator și își exprimă în cuvinte acea aprobare.

— Mulțumesc, Jeeves.

— Pentru puțin, domnule.

— Te-ai descurcat bine. Dacă privești chestiunea dintr-un anumit unghi, bineînțeles că nu contează dacă tăicuțul Stoker crede că sînt țicnit sau nu. Adică atunci cînd vine vorba de sănătate mintală, un tip cu o rudă apropiată care obișnuia să meargă de colo colo în mîini nu prea se găsește într-o poziție din care să facă pe deșteptul și să se creadă...

— *Arbiter elegantarium*, domnule?

— Mda. Prin urmare, dintr-un anumit punct de vedere, pentru mine nu prea contează ce crede bătrînul Stoker despre mobila mansardei mele. Mi-e indiferent. Dar, lăsînd asta deoparte, recunosc că o asemenea schimbare de opinie e

binevenită. A apărut la momentul oportun. Îi accept invitația. O văd ca pe...

— O *amende honorable*¹, domnule?

— Aveam de gând să spun o ramură de măslin.

— Sau ramură de măslin. Cele două expresii sînt de fapt sinonime. Aș înclina poate să consider expresia franțuzească puțin mai potrivită circumstanțelor, căci implică, ca să spun așa, și o remușcare, o dorință de a repara o pagubă. Dar dacă preferați expresia „ramură de măslin“, folosiți-o, cum să nu!

— Mulțumesc, Jeeves.

— Pentru nimic, domnule.

— Bănuiesc că știi că m-ai făcut să uit complet despre ce vorbeam, nu?

— Mă scuzați, domnule. N-ar fi trebuit să vă întrerup. Dacă-mi amintesc bine, ați afirmat că aveți intenția să acceptați invitația domnului Stoker.

— A, da! Foarte bine atunci. O să-i accept invitația — ca pe o ramură de măslin sau o *amende honorable*, mi-e total indiferent și nu contează nici cît negru sub unghie, Jeeves...

— Nu, domnule.

— Să-ți spun de ce o să-i accept invitația? Pentru că asta o să-mi permită să mă întîlnesc cu domnișoara Stoker și să-i susțin cauza lui Chuffy.

— Înțeleg, domnule.

— Nu că o să fie floare la ureche. Nu prea știu ce tehnică să adopt.

— Dacă v-aș putea da o sugestie, domnule, îmi închipui că tînăra doamnă o să reacționeze extrem de satisfăcător la afirmația că Înălțimea Sa este bolnav.

1. Scuză onorabilă (fr.).

- Știe că e sănătos tun.
- Boala s-a declanșat cînd s-a despărțit de el, din pricina suferinței psihice.
- Aha! Am priceput. E tulburat?
- Întocmai, domnule.
- Îl bate gîndul să se autodistrugă?
- Exact, domnule.
- Asta o să-i impresioneze sufletul ei blajin, nu crezi?
- Foarte posibil, domnule.
- Atunci o să aplic tactica asta. Văd că în invitație cina e pusă la șapte. Un picuț cam devreme, nu?
- Presupun că s-au făcut pregătiri conform dorințelor domnișorului Dwight, domnule. Aceasta este petrecerea de ziua lui de naștere, cu care v-am pus ieri la curent.
- Bineînțeles. Da. Iar apoi urmează distracția cu cîntăreții negrotei. Înțeleg că într-adevăr o să vină, nu?
- Da, domnule. Negrii vor fi prezenți.
- Mă întreb dacă am vreo șansă să schimb vreo două vorbe cu cel care cîntă la banjo. Există anumite probleme de tehnică în care mi-ar plăcea să-l consult.
- Fără îndoială că se poate aranja.
- Părea că vorbește cu o anumită reținere și mi-am putut da seama că era de părere că discuția luase o întorsătură stîngenitoare. Adică zgîndărea o rană veche.
- Păi, cel mai bun lucru de făcut în asemenea împrejurări, așa cum am crezut întotdeauna, e să fii deschis și direct.
- Am făcut mari progrese la banjo, Jeeves.
- Într-adevăr, domnule?
- N-ai vrea să-ți cînt „Ce-i chestia asta care se cheamă dragoste“?

— Nu, domnule.

— Opiniile tale despre acest instrument au rămas neschimbate?

— Da, domnule.

— Ah, bine! Păcat că nu sîntem de aceeași părere în problema de față.

— Da, domnule.

— Și totuși n-avem ce face. Nu mi-o lua în nume de rău.

— Nu, domnule.

— Deși... ghinion.

— Mare ghinion, domnule.

— Păi, spune-i bătrînului Stoker că o să fiu acolo la șapte fix, cu părul împletit într-o coadă.

— Da, domnule.

— Sau să-i scriu un scurt bilet politicoș?

— Nu, domnule. Am primit instrucțiuni să aduc un răspuns verbal.

— Atunci s-a făcut.

— Prea bine, domnule.

În consecință, la ora șapte fix am pășit la bordul iahtului și mi-am predat pălăria și mantaua subțire unui marinar care trecea pe acolo. Am făcut-o avînd sentimente confuze, căci mi se luptau în suflet emoții contradictorii. Pe de o parte ozonul pătrunzător din Chuffnell Regis îmi dăduse poftă de mîncare și știam din amintirile pe care le aveam despre osp. lui din New York că J. Washburn Stoker își trata bine oaspeții. Pe de altă parte în compania lui nu fusesem niciodată ceea ce ai putea numi calm și nici acum nu ardeam cine știe ce de nerăbdare să fiu. Ai putea să spui așa dacă ai chef: Wooster-ul trupesc sau corporal aștepta cu plăcere chiolhanul, dar partea lui spirituală cam dădea înapoi de spaimă.

După știința mea, există două tipuri de americani în vîrstă. Primul, cel rotofei și cu ochelari

cu ramă de baga, e sociabilitatea întruchipată. Te întâmpină de parcă ai fi fiul lui favorit, începe să agite *shaker*-ul de cocteiluri înainte de a te dumiri pe ce lume ești, varsă vreo două în tine, rîzînd jovial, te bate ușurel pe spate, îți povestește în dialect o istorioară despre doi irlandezi pe nume Pat și Mike și, într-un cuvînt, face din viață un cîntec măreț și dulce.

Celălalt, care înseamnă o grămadă de priviri fixe, reci și mofluze, plus o bărbie colțuroasă, pare să se uite cu neliniște la vărul lui englez. Nu e ca un spiriduș. Rumegă gînduri negre. Vorbește puțin. Își ține respirația într-un fel plin de suferință. Și din cînd în cînd îi surprinzi privirea și e ca și cum ai intra în coliziune cu o stridie crudă.

În cadrul categoriei sau speciei ăsteia din urmă, J. Washburn Stoker fusese dintotdeauna vicepreședinte etern.

Prin urmare, am descoperit cu o ușurare considerabilă că în seara asta o lăsase puțin mai moale. Deși nu era chiar amabil, lăsa impresia vădită că era aproape atît de amabil pe cît știa el să fie.

— Sper că nu te deranjează o cină tihnită în familie, domnule Wooster? a spus el după ce mi-a strîns mîna.

— Categoric nu. Al naibii de frumos din partea dumitale că m-ai invitat, am replicat eu, ca să nu fiu mai prejos în politețuri.

— Doar dumneata, Dwight și cu mine. Fiica mea stă în pat. O doare capul.

Asta m-a cam zdruncinat. De fapt mi s-a părut că răpește ceea ce ai putea descrie ca fiind toată semnificația acestei expediții.

— O? am zis eu.

— Teamă mi-e că efortul de azi-noapte a fost prea mult pentru ea, a spus tăicuțul Stoker, cu ceva din vechea lui expresie sticloasă în ochi.

Și, citind printre rînduri, am înțeles oarecum că Pauline fusese trimisă la culcare fără să mă-nince, căzînd în dizgrație. Bătrînul Stoker nu era unul dintre părinții ăia moderni, cu vederi largi. Avea, după cum am avut ocazia să observ și altădată, o tentă vădită de strămoș puritan ramolit, sever și dur. Pe scurt, un om care avea convingerea că trebuie să-și strunească familia cu o mîină fermă.

Remarcîndu-i privirea, mi s-a părut un pic cam dificil să-mi formulez întrebările amabile.

— Atunci dumneata... ăăă... ea... ăă...?

— Da. Ai avut dreptate, domnule Wooster. Se dusesese să înoate.

Și, pe cînd vorbea, am surprins încă o dată o străfulgerare sticloasă. Am constatat că în seara asta pachetul de acțiuni al Paulinei era departe de cota superioară și mi-ar fi plăcut să pun o vorbă bună pentru sărăcuța pușlama. Dar n-am izbutit să găsesc nimic de zis, în afară de ideea că așa sînt fetele, pe care am abandonat-o.

Însă în clipa aceea un soi de ospătar a anunțat că cina e gata, iar noi am abordat-o cu toată forța.

Trebuie să zic că pe parcursul cinei ăleia au existat momente cînd am regretat faptul că evenimente care nu au putut fi trecute cu vederea au avut ca efect absența șlehteii de la conac. Cu siguranță o să contesti declarația asta, fiind înclinat să crezi că orice dineu, ca să fie un succes, n-are nevoie decît de lipsa lui sir Roderick Glossop, a văduvei lady Chuffnell și a fiului ei, Seabury. Cu toate astea, eu rămîn la părerea mea. În atmosferă exista o anumită stînjeneală, care făcea

ca mîncarea să mi se preschimbe mai mult sau mai puțin în cenușă cînd îi simțeam gustul în gură. Dacă n-ar fi fost faptul că individul ăsta, Stoker, se dăduse peste cap să mă invite, aș fi zis că-i stăteam ca un ghimpe în coaste. În cea mai mare parte a timpului doar a stat acolo și a molfăit într-un soi de tăcere sumbră, aidoma unui om preocupat de ceva. Iar cînd vorbea, o făcea cu o pronunțată... cum îi zice? Adică nu chiar din colțul gurii, dar pe acolo.

Mi-am dat silința să încurajez o conversație fluentă, dar se pare că doar după ce tînărul Dwight a plecat de la masă, iar noi ne-am aprins trabucurile, am reușit să atac un subiect care a stîrnit interesul, a ridicat moralul și a amuzat.

— I-o barcă frumoasă asta, domnule Stoker, am spus eu.

Pentru prima oară ceva similar unei însuflețiri i s-a așternut pe chip.

— Nu-s multe mai bune ca ea.

— N-am făcut niciodată prea mult iahting. Și, în afară de Cowes, într-un an, n-am fost niciodată pe o barcă de dimensiunile astea.

A pufăit din trabuc. Un colăcel de fum a venit învîrtindu-se în direcția mea, apoi a pornit-o iar spre larg.

— Ai unele avantaje cînd deții un iaht.

— O, categoric!

— E loc suficient să-ți cazezi prietenii.

— Grămezi.

— Iar cînd ai pus mîna pe ei, nu pot scăpa atît de ușor dacă e să ajungă la țarm.

Mi se părea un mod ciudat de a privi lucrurile, dar presupun că un individ precum Stoker întîmpina în mod normal dificultăți cînd era să-și țină oaspeții lîngă el. Adică bănuiesc că avusese niscaiva experiențe dureroase în trecut. Și,

bineînțeles, nimic nu face o gazdă să arate mai stupid decît atunci cînd cineva vine la casa lui de la țară într-o vizită de lungă durată, iar apoi, a doua zi, în jurul prînzului, omul descoperă că oaspetele s-a furișat tiptil pînă la gară.

— Vreți să arunci o privire prin jur? a întrebat el.

— Bine, am spus eu.

— Aș fi încîntat să-ți arăt vaporul. Aici sîntem în salonul principal.

— Ah! am făcut eu.

— O să-ți arăt cabinele.

S-a ridicat în picioare și am luat-o de-a lungul unor coridoare și alte chestii. Am ajuns la o ușă. A deschis-o și a aprins lumina.

— Asta-i una din camerele noastre de oaspeți foarte mari.

— E și foarte frumoasă.

— Intră și aruncă o privire în jur.

Păi, nu erau prea multe pe care să nu le pot zări din pragul ușii, dar în astfel de situații trebuie să fii politicos. M-am dus agale și am împuns nițel patul.

Și, pe cînd făceam asta, ușa s-a trîntit. Iar cînd m-am răsucit iute pe călcîie, boșorogul dispăruse.

„Cam ciudat“, a fost verdictul meu. De fapt, evident ciudat. Am traversat cabina și am apăsat clanța.

Afurisita de ușă era încuiată.

— Alo! am strigat eu.

Nici un răspuns.

— Hei! am zis iar. Domnule Stoker!

Liniște deplină din belșug.

M-am dus și m-am așezat pe pat. Mi se părea că situația cerea un pic de gîndire din partea mea.

Dă-i bătaie cu mînjitul, Jeeves !

Nu pot spune că îmi plăcea cum stăteau lucrurile. Pe lîngă faptul că eram buimăcit și complet incapabil să înțeleg scenariul, mai eram în mod clar și neliniștit. Nu știu dacă ai citit vreodată o carte intitulată *Cei șapte mascați*. E un thriller din ăla și în ea apare un tip, Drexdale Yeats, un detectiv particular care într-o noapte se apucă să caute indicii în pivniță și abia culesese vreo două, cînd — bingo — se aude un zdrăngănit de metale și uite-așa se face că omul se trezește cu trapa închisă și cineva rîde înfundat de partea cealaltă. Pentru o clipă îi stă inima-n loc și la fel a făcut și a mea. În afară de rîsul înfundat și nesuferit (pe care Stoker ar fi putut foarte bine să-l scoată fără să-l aud), mi se părea că mă aflu cam în aceeași situație cu el. Aidoma băiatului vesel Drexdale, simțeam și eu că mă pîndește un pericol.

Bineînțeles, dacă ceva în genul ăsta s-ar fi petrecut la vreo casă de țară unde aș fi stat, iar mîna care răsucise cheia ar fi fost a unui prieten de-al meu, fii sigur că aș fi avut o explicație simplă la îndemînă. Aș fi calificat-o drept o porție de umor amical. Cercul meu de prieteni e doldora de indivizi care ar considera al dracu' de distractiv

să-ți dea un ghiont într-o cameră și să încuie ușa. Dar în împrejurarea de acum nu credeam că ăsta ar fi motivul. Nu exista nici o urmă de zburdălnicie în bătrînul Stoker. Indiferent cum l-ai fi luat pe individul ăsta cu ochi sticloși, n-ai fi putut zice niciodată despre el că e poznaș. Dacă tăicuțul Stoker își pune oaspeții la răcoare, motivul pentru care face așa ceva e unul sinistru.

Așadar, nu-i de mirare că, pe cînd ședea pe marginea patului, trăgînd meditativ din trabuc, Bertram se simțea neliniștit. Gîndul la vărul de-al doilea al lui Stoker, George, și-a făcut loc în mintea lui. Un țicnit, fără discuție. Și cine știe dacă țicneala nu e cumva ereditară? Vreau să spun, un Stoker care încuie oamenii în cabine nu pare prea departe de un Stoker cu fălcile pline de bale, privirea fioroasă și animalică, care se întoarce și face cu ei niscaiva fapte necaritabile cu satîrul.

În consecință, cînd s-a auzit un zdrăgănit și ușa s-a deschis, dezvăluind-o pe gazda mea în prag, mărturisesc că am izbutit să-mi mobilizez oarecum forțele și să mă pregătesc binișor pentru ce poate fi mai rău.

Însă el a manifestat o atitudine de natură să mă liniștească. Era umflat la chip, da, dar n-avea nutră de fiară cu formă umană. Avea o privire serioasă și-i lipseau spumele de la gură. Încă își fuma trabucul, chestie care mi s-a părut promițătoare. Adică n-am cunoscut niciodată vreun țicnit ucigaș, dar îmi închipui că primul lucru pe care l-ar face înainte de a se năpusti asupra unui tip ar fi să-și arunce țigara.

— Ei bine, domnule Wooster?

Niciodată n-am prea știut ce să zic cînd un individ mi se adresează cu „Ei bine?” și nici acum nu știam.

— Trebuie să-mi cer scuze că am plecat atât de brusc, a continuat Stoker ăsta, dar a trebuit să mă ocup de concert.

— Abia aștept concertul, am spus eu.

— Ce păcat! a zis tăicuțul Stoker. Pentru că n-o să asişti la el.

M-a privit îngândurat.

— Pe vremuri, când eram mai tânăr, ți-aș fi rupt gîtul, a zis el.

Nu mi-a plăcut întorsătura pe care o luase conversația. În fond, un om e atât de tânăr pe cît se simte și nu se putea ști dacă nu l-ar fi podidit brusc una dintre — cum le spune? — iluziile tinereții. Am avut odată un unchi în vîrstă de șaptezeci și șase de ani care, sub influența unui vin de Porto învechit, putea să se cațere și în copaci.

— Stai așa, am spus eu politicos, dar cu ce s-ar putea numi o anumită nevoie urgentă, știu că abuzez de timpul dumitale, dar ai putea să-mi zici care-i treaba?

— Nu știi?

— Nu, să mor dacă știu.

— Și nu poți să ghicești?

— Nu. Al dracu' să fiu dacă pot!

— Atunci cel mai bine ar fi să îți povestesc de la început. Poate îți amintești că azi-noapte ți-am făcut o vizită, nu?

Am spus că nu uitasem.

— Am crezut că fiica mea e în casa dumitale. Am percheziționat-o. N-am găsit-o.

Am dat cu mărinimie din mîină.

— Toată lumea mai greșește.

A încuviințat din cap.

— Da. Așa că am plecat. Și știi ce s-a întîmplat după ce am plecat de la dumneata, domnule Wooster? Tocmai ieșeam pe poarta de la grădină,

cînd sergentul din poliția voastră locală m-a oprit. Părea suspicios.

Mi-am fluturat trabucul consolator.

— Trebuie făcut ceva în privința lui Voules, am spus eu. Omul e o pecingine. Sper că ai fost foarte concis cu el.

— Nicidecum. Presupun că își făcea doar datoria. I-am spus cine sînt și unde locuiesc. Aflînd că vin de pe iahtul ăsta, m-a rugat să-l însoțesc pînă la circa de poliție.

Am fost consternat.

— Ce tupeu dat naibii! Adică te-a săltat?

— Nu, nu m-a arestat. Dorea să identific pe cineva care era în arest.

— Tot tupeu dat naibii. De ce dracu' să te bată la cap cu o treabă ca asta? În plus, cum mama dracului ai putea dumneata să identifici pe cineva? Adică nu ești de pe aici și așa mai departe.

— În cazul ăsta e simplu. Întîmplător, prizonierul era fiica mea, Pauline.

— Ce?

— Da, domnule Wooster. Se pare că individul ăsta, Voules, era azi-noapte în grădina lui din spate — e lipită de a dumitale, dacă-ți aduci aminte — și a văzut o siluetă ieșind pe una dintre ferestrele de la parterul casei dumitale. A luat-o la fugă prin grădină și a prins acea persoană. Era fiica mea, Pauline. Purta un costum de baie și o manta de-a dumitale. Așa că, vezi dumneata, ai avut dreptate cînd mi-ai zis că probabil s-a dus să înoate puțin.

A scuturat cu grijă scrumul trabucului lui. Eu n-am avut nevoie s-o fac cu al meu.

— Probabil că a fost cu tine cu cîteva clipe înainte de a ajunge eu acolo. Iar acum, domnule Wooster, poate că ești în stare să înțelegi ce am

vrut să zic cînd am spus că dacă aş fi fost tînăr, ți-aş fi rupt gîtul.

N-aveam prea multe de spus. Uneori se mai întîmplă.

— Acum am mai mult timp, a continuat el. Aleg o soluție mai înțeleuitoare. Îmi spun în sinea mea că domnul Wooster nu e ginerele pe care l-aş fi ales eu personal, dar dacă mi se forțează mîna, n-am ce face. Oricum, nu ești idiotul afazic care am crezut la un moment dat că ești și mă bucur s-o spun. Între timp am auzit că poveștile alea care m-au făcut să rup logodna Paulinei cu tine la New York nu sînt adevărate. Așa încît putem considera că lucrurile stau ca acum trei luni și că Pauline nu ți-a scris niciodată vreo scrisoare.

Nu te poți clătina pe picioare cînd șezi pe pat. Altfel aş fi făcut-o — și cu mult zel. Mă simțeam de parcă o mîină ascunsă îmi trăsese o scatoalcă în plexul solar.

— Adică... ?

M-a fulgerat cu o privire drept în pupilă. O privire din aia înfiorătoare, rece și totuși fierbinte, dacă mă-nțelegi. Dacă ăsta era Ochiul Șefului, despre care citești atîtea în reclamele din revistele americane, al naibii să fiu dacă puteam să-mi dau seama de ce orice tînăr curier ambițios era atît de al dracu' de nerăbdător să îl prindă. Privirea i-a trecut pur și simplu prin mine și mi-am pierdut șirul vorbelor.

— Presupun că îți dorești să te însori cu fiica mea, nu ?

Păi, bineînțeles... adică... pe toți dracii... adică nu-s prea multe de comentat la o propoziție ca asta. Am intervenit în discuție doar cu un docil „Uh, ah !“

— Nu sînt foarte sigur că înțeleg semnificația exactă a expresiei „Uh, ah!”, a spus el și, pe cîntea mea, mă întreb dacă observi o chestie ciudată.

Vezi, omul ăsta a avut avantajul de a se afla în anturajul lui Jeeves doar vreo douăzeci și patru de ore și iată că — exceptînd faptul că Jeeves ar fi spus „pe deplin” în loc de „foarte” și ar fi insistat cu un „domnule” sau două — vorbea exact ca el. Adică asta arată cum stau lucrurile. Îmi amintesc că l-am cazat odată pe tînărul Tocătură Potter-Pirbright o săptămînă la mine în apartament și chiar din a doua zi mi-a spus ceva despre evaluarea potențialităților latente ale cuiva. Iar Tocătură e un tip care întotdeauna a crezut că glumești cînd îl asiguri că în limbă există și cuvinte care au mai mult de o silabă. După cum spuneam, asta nu face decît să arate...

Totuși unde rămăsesem?

— Nu sînt foarte sigur că înțeleg semnificația exactă a expresiei „Uh, ah!”, a spus Stoker ăsta, dar o să consider că vrei. Nu pretind că aș fi încîntat, dar nu le poți avea pe toate. Ce părere ai despre logodnă, domnule Wooster?

— Despre logodnă?

— Scurtă sau lungă?

— Păi...

— Eu prefer să fie scurtă. Mi se pare că ar fi cel mai bine să terminăm cu nunta asta cît se poate de repede. O să trebuiască să aflu cît de repede e posibil s-o faci pe aici. Cred că nu te poți duce pur și simplu la primul preot pe care-l vezi, ca în țara mea. Sînt formalități de rezolvat. În vreme ce eu o să am grijă de ele, dumneata, bineînțeles, o să fii oaspetele meu. Teamă mi-e că nu te pot lăsa să te plimbi în voie pe barcă, pentru că ești un tînăr gentleman destul de viclean

și ți-ai putea aminti brusc că ai o întâlnire prin altă parte, vreo întrevvedere nenorocită pentru care ar fi nevoie să pleci. Dar o să fac tot ce-mi stă în putință ca să te simți cât mai confortabil în camera asta în următoarele câteva zile. Pe raftul ăla sînt cărți – bănuiesc că știi să citești, nu? –, iar pe masă ai țigări. O să-mi trimit omul aici peste câteva minute cu o pijama și așa mai departe. Iar acum îți doresc noapte bună, domnule Wooster. Trebuie să mă întorc la concert. Nu pot să lipsesc prea mult timp de la petrecerea de ziua de naștere a fiului meu, fie și pentru plăcerea de a discuta cu dumneata, nu-i așa?

A șters-o pe ușa și s-a prelins afară, lăsîndu-mă singur.

Pînă acum de două ori în cariera mea mi s-a întîmplat să trec prin experiența de a ședea într-o celulă și de a asculta cum se răsucesc cheile în broaște. Prima oară a fost cea la care s-a referit Chuffy, cînd am fost nevoit să-l conving pe judecător că eram un Plimsoll din West Dulwich. A doua oară – și, într-un mod destul de ciudat, ambele s-au petrecut în noaptea cursei de canotaj¹ – a fost cînd am format o alianță cu vechiul meu amic, Oliver Sipperley, pentru a fura un chipiu de polițist în chip de suvenir, și am descoperit brusc că sub el se afla un polițist. În ambele

1. *The Boat Race* este întrecerea anuală tradițională între universitățile Oxford și Cambridge, care se organizează pe Tamisa începînd din anul 1829. În noaptea ce urmează întrecerilor membrii și foștii membri ai celor două universități se îmbată de fericire sau de supărare și încearcă să fure chipie de polițiști și să se urce pe felinare pentru a le pune acolo.

împrejurări am sfîrșit-o după gratii și ai putea presupune că un ocnaș versat ca mine s-a obișnuit pînă acum cu asta.

Dar chiolhanul de acum era oarecum diferit. Pînă atunci nu mă confruntasem decît cu perspectiva unei amenzi moderate. Acum mă păștea o condamnare pe viață.

Un observator ocazional, remarcînd frumusețea preeminentă a Paulinei și ținînd cont de faptul că era moștenitoarea unei sume care se ridica la peste cincizeci de milioane de gologani, ar fi putut considera că atunci cînd mă zvîrcoleam în chinuri sufletești la perspectiva de a fi obligat să mă căsătoresc cu ea, făceam o grămadă de tărăboi pentru nimic. Fără îndoială că un astfel de observator și-ar fi dorit să aibă jumătate din necazurile mele. Dar rămîne în picioare ideea că mă zvîrcoleam – și mă zvîrcoleam destul de vîrtos.

Pe lîngă faptul că nu voiam să mă însor cu Pauline Stoker, mai exista și impedimentul al naibii de grav că știam teribil de bine că nici ea nu voia să se mărite cu mine. Chiar dacă l-a luat ea la trei păzește, vorbindu-i liber și fără perdea la recenta lor despărțire, eram convins că în străfunduri încă mai dăinuia în ea vechea iubire pentru Chuffy și că nu era nevoie decît să-ți faci nițică treabă cu tirbușonul pentru a o aduce din nou la suprafață. Iar Chuffy încă o mai iubea, chiar dacă s-a năpustit pe scări în jos și a pășit tanțoș afară, în noapte. Iar după ce puneai cap la cap chestiile pro și contra, asta nu însemna decît că, însurîndu-mă cu fata asta, nu numai că aș fi intrat în bucluc, dar le-aș fi zdrobit inimile amîndurora – a ei și a fostului meu coleg de școală. Iar dacă asta nu scuză un tip cînd se zvîrcolește, tare mi-ar mai plăcea să știu ce ar face-o.

O singură licărire de lumină se mai zărea în beznă — adică faptul că bătrînul Stoker spusese că își trimitea încoace omul cu lucrurile necesare ca să înnoptez aici. S-ar fi putut ca Jeeves să găsească soluția.

Deși cum ar fi izbutit chiar și Jeeves să mă scoată din dandanaua actuală? Era mai mult decît mi-aș fi putut închipui. Cu sentimentul că pînă și un agent de pariuri n-ar fi șovăit să-mi dea o cotă de o sută la unu, mi-am terminat trabucul și m-am trîntit pe pat.

Încă mă mai jucam cu cuvertura, cînd ușa s-a deschis și o tuse respectuoasă m-a anunțat că el se afla în mijlocul nostru. Avea brațele încărcate cu haine de diverse feluri. Le-a pus pe un scaun și s-a uitat la mine cu ceea ce aș putea descrie ca fiind compasiune.

— Domnul Stoker mi-a poruncit să vă aduc o pijama, domnule.

Am emis un mormăit cavernos.

— N-am nevoie de pijama, Jeeves, ci de aripile unui porumbel. Ești la curent cu ultimele evenimente?

— Da, domnule.

— Cine ți-a povestit?

— Sursa mea de informații a fost domnișoara Stoker, domnule.

— Ai discutat cu ea?

— Da, domnule. Mi-a relatat în linii mari planurile pe care și le-a făcut domnul Stoker.

Prima urmă de speranță pe care am avut-o de la începutul afacerii ăsteia hidoase m-a străpuns acum pînă-n străfunduri.

— Pe cinstea mea, Jeeves, mi-a venit o idee! Lucrurile nu stau chiar atît de rău pe cît credeam.

— Nu, domnule?

— Nu. Nu-ți dai seama? Băt. ul Stoker poate să vorbească mult și bine, ăăă...

— Frivol, domnule?

— Aiurea.

— Aiurea sau frivol, cum preferați.

— Bătrînul Stoker poate să vorbească mult și bine cu o frivolitate aiurită despre faptul că vrea să ne căsătorească, dar n-o să-i iasă, Jeeves. Domnișoara Stoker o să-și dea pur și simplu urechile pe spate și o să refuze să coopereze. Poți să conduci un cal pînă la altar, Jeeves, dar nu-l poți face să bea.

— În recenta mea conversație cu tînăra doamnă, domnule, n-am căpătat impresia că s-ar împotrivi aranjamentului.

— Ce?

— Nu, domnule. Părea, dacă aș putea zice așa, resemnată și sfidătoare.

— Nu se poate amîndouă deodată.

— Ba da, domnule. Atitudinea domnișoarei Stoker era parțial apatică, de parcă ar fi crezut că acum nimic nu mai contează, dar am înțeles că era în egală măsură și sub influența gîndului că, încheind o alianță matrimonială cu dumneavoastră, ea ar face un — ca să zic așa — gest sfidător demonstrativ față de Înălțimea Sa.

— Un gest sfidător demonstrativ?

— Da, domnule.

— Făcîndu-l marț, adică?

— Întocmai, domnule.

— Ce idee a naibii de tîmpită! Probabil că fata e cam sărită de pe fix.

— După cum se știe, psihologia feminină este ciudată, domnule. Poetul Pope...

— Dă-l încolo pe poetul Pope, Jeeves.

— Da, domnule.

— Sînt momente cînd vrei să auzi totul despre poetul Pope și sînt momente cînd nu vrei așa ceva.

— Foarte adevărat, domnule.

— Chestia e că, din cîte se pare, toate sînt împotriva mea. Dacă așa crede ea, nimic nu mă mai poate salva. Sînt un om distrus.

— Da, domnule. Asta dacă nu...

— Dacă nu ce?

— Ei bine, mă întrebam, domnule, dacă pe ansamblu n-ar fi cel mai bine să evitați toată neplăcerea și complicațiile plecînd de pe iaht.

— Hă?

— De pe iaht, domnule.

— Știu că ai zis „iaht”. Iar eu am spus „Hă?” Jeeves, am continuat eu cu un tremur în voce, nu-i stilul tău să vii aici într-un moment critic ca ăsta și să-mi vinzi gogoși sau să vorbești despre cai verzi pe pereți. Cum mama dracului aș putea să plec de pe iaht?

— Se poate aranja cu ușurință, domnule, dacă vă conformați. Bineînțeles că ar implica anumite inconveniente...

— Jeeves, am zis, în afară de ideea de a mă strecura prin hublou, o chestie imposibil de realizat, sînt gata să îndur orice mic inconvenient trecător dacă m-ar face să scap din afurisita asta de temniță plutitoare și să mă întorc pe *terra firma*.

Am făcut o pauză și m-am uitat la el cu neli-niște.

— Nu-s doar vorbe goale, nu-i așa? Chiar ai vreo strategie?

— Da, domnule. Motivul pentru care am ezitat să v-o expun a fost că m-am temut că nu veți accepta ideea de a vă vopsi pe față cu cremă de ghete.

— Cum ?

— Întrucît nu este timp de pierdut, domnule, cred că n-ar fi recomandabil să utilizăm dop ars.

M-am întors cu fața la perete. Țsta era sfîrșitul.

— Slăbește-mă, Jeeves, am spus eu. Ai cam tras la măsea.

Și nu sînt sigur că lucrul care m-a înjunghiat ca un cuțit, chiar mai abitir decît orice suferință stîrnită de sinistra situație primejdioasă în care mă găseam, n-a fost faptul că mi-am dat seama că bănuielile mele inițiale erau corecte și că, după atîția ani, pînă la urmă se alesese praful din creierul ăla splendid. Căci, deși mă prefăceam plin de tact, punînd toată pălăvrăgeala despre dopuri arse și cremă de ghetе doar pe seama unei beții, în sinea mea eram convins că individului îi sărise o doagă.

A tușit.

— Dacă-mi permiteți să vă explic, domnule... Cîntăreții tocmai își încheie spectacolul. În scurt timp vor pleca de pe vas.

M-am ridicat în capul oaselor. Speranța mi-a încolțit încă o dată în inimă și remușcările au început să mă roadă, precum un cățeluș care mușcă dintr-un os de cauciuc, la gîndul că l-am judecat atît de greșit pe omul ăsta. Mi-am dat seama unde voia să ajungă giganticul creier.

— Adică... ?

— Am aici o cutiuță cu cremă de ghetе, domnule. Am adus-o cu mine prevăzînd această acțiune. Nu-i deloc ceva complicat să v-o aplicați pe față și pe mîini într-un asemenea fel încît, dacă îl întîlniți pe domnul Stoker, să creați iluzia că sînteți un membru al trupei de cîntăreți negri.

— Jeeves !

— V-aș sugera, domnule, ca, dacă acceptați propunerea mea, să așteptăm pînă cînd aceste persoane negre la chip vor pleca la mal. Apoi i-aș putea aduce la cunoștință căpitanului că una dintre ele, un amic de-al meu personal, a mai zăbovit să discute cu mine și, din acest motiv, a pierdut șalupa cu motor. N-am nici o îndoială că îmi va acorda permisiunea să vă conduc, vîslind pînă la țarm, într-una dintre bărcile mai mici.

M-am zgîit la individ. Anii de relații apropiate cu el, amintirea chestiilor agere cu care venise în trecut și faptul că știam că se hrănește mai ales cu pește, umplîndu-și astfel creierul cu cît de mult fosfor poate înghiți un om, tot nu mă pregătiseră pentru efortul ăsta suprem.

— Jeeves, am spus eu, așa cum deseori am avut ocazia s-o spun, ești unic.

— Mulțumesc, domnule.

— Alții n-ar rezista la o încercare ca a noastră. Tu ești un cuget liber.

— Mă străduiesc să vă mulțumesc, domnule.

— Crezi că o să meargă?

— Da, domnule.

— Planul ăsta e garantat de tine personal?

— Da, domnule.

— Și zici că ai substanța la îndemîină?

— Da, domnule.

M-am trîntit pe un scaun și mi-am îndreptat fața spre tavan.

— Atunci dă-i bătaie cu mînjitul, Jeeves, am spus eu, și mînjește pînă cînd simțurile tale antrenate te anunță că ai mînjit destul.

Un valet își depășește atribuțiile

Trebuie să spun că de regulă am fost tot timpul adversarul povestirilor în care tipul care le spune sare degajat de la o poantă la alta și te lasă să-ți dai cît poți cu presupusul de unul singur despre ce anume s-a întîmplat între timp, adică genul de povestire în care capitolul zece se sfîrșește cu croul prins în capcană într-o ascunzătoare subterană, iar capitolul unsprezece începe cu el fiind sufletul unei petreceri vesele de la Ambasada Spaniei. Și, la drept vorbind, presupun că în acest moment ar trebui să descriu pas cu pas diferitele evenimente care au dus la recîștigarea siguranței și libertății mele, dacă mă-nțelegi.

Dar cînd un strateg precum Jeeves e însărcinat să se ocupe cu pregătirile, totul pare lipsit de sens. Ar fi pur și simplu pierdere de vreme. Dacă Jeeves se apucă să mute un individ din punctul A în punctul B, de pildă dintr-o cabină de pe un iaht pînă pe țărm, în fața casei lui, chiar asta și face. Fără nici o hibă. Fără nici o dificultate. Fără nici un tîmbălău. Fără agitație. Absolut nimic de relatat. Adică doar te întinzi după cea mai apropiată cutie cu cremă de ghețe,

îți înnegrești fața, traversezi agale puntea, cobori tacticos pe schela de debarcare, fluturi un rămas-bun amabil către acei membri ai echipajului care s-ar fi putut să se aplece peste balustradă ca să scuipe în apă, pășești în barcă, iar peste vreo zece minute te trezești că ai ajuns să adormeci aerul răcoros al nopții pe uscat. O trebușoară iscusită.

I-am menționat asta lui Jeeves în timp ce ne legam barca la debarcader, iar el a zis că era extrem de amabil din partea mea că spun așa ceva.

— Deloc, Jeeves, am zis. O repet. E-o trebușoară foarte iscusită și e numai meritul tău.

— Mulțumesc, domnule.

— *Eu* îți mulțumesc ție, Jeeves. Și acum ce facem?

Plecaserăm de la debarcader și stăteam în picioare pe drumul care trecea pe lângă poarta de la grădina mea. Era o liniște deplină. Stelele licăreau în înalt. Eram singuri cu Natura. Nu se vedea nici măcar o urmă din sergentul de poliție Voules sau din polițistul Dobson. Chuffnell Regis dormea, cum s-ar zice. Și totuși, uitându-mă la ceas, am descoperit că nu era decît ora nouă și ceva. Îmi amintesc că asta m-a cam făcut să tresar. În parte din pricina solicitării emoționale, ca să zic așa, adică fiindcă spiritul îmi fusese, cum ar veni, schingiuit pe roata de tortură, căpătasem impresia că era noaptea tîrzior și nu m-ar fi mirat să descopăr că era ora unu.

— Și acum ce facem, Jeeves? am întrebat eu.

Am observat un zîmbet blajin jucînd pe chipul său frumos sculptat și asta m-a iritat. Bineînțeles, îi eram recunoscător individului fiindcă mă salvase de la un destin mai rău ca moartea,

dar trebuie să ții în frâu asemenea chestii. I-am aruncat o privire din aia de-a mea.

— Te amuză ceva, Jeeves? am întrebat eu cu răceală în voce.

— Mă scuzați, domnule. N-am avut intenția să mă arăt amuzat, dar nu mă pot abține să nu rîd puțin de înfățișarea dumneavoastră. Este oarecum ciudată, domnule.

— Majoritatea oamenilor ar arăta oarecum ciudat cînd sînt unși peste tot cu cremă de ghete, Jeeves.

— Da, domnule.

— Greta Garbo, ca să dau un singur exemplu.

— Da, domnule.

— Sau Dean Inge.

— Foarte adevărat, domnule.

— Atunci scutește-mă de comentariile la adresa mea, Jeeves, și răspunde-mi la întrebare.

— Teamă mi-e că am uitat ce m-ați întrebat, domnule.

— Întrebarea mea a fost — și e în continuare — „Și acum ce facem?”

— Doriți să vă fac o sugestie cu privire la următoarea dumneavoastră acțiune, domnule?

— Da.

— V-aș sfătui să vă îndreptați către casă, domnule, și să vă spălați pe mîini și pe față.

— Pînă aici e logic. Exact așa mă gîndeam și eu să fac.

— După care, dacă pot îndrăzni să vă dau un sfat, domnule, cred că ar fi bine dacă ați lua următorul tren spre Londra.

— Încă o dată, logic.

— Iar odată ajuns acolo, domnule, v-aș recomanda să vizitați un oraș de pe continent, să zicem Parisul ori Berlinul, sau poate chiar să mergeți undeva mai departe, de exemplu în Italia.

— Sau în Spania însorită?

— Da, domnule. Poate și în Spania.

— Sau chiar în Egipt?

— Probabil că Egiptul vi s-ar părea cam canicular în această perioadă a anului, domnule.

— Nici pe jumătate la fel de canicular ca Anglia dacă tăicuțul Stoker intră iar în legătură cu mine.

— Foarte adevărat, domnule.

— Țsta da bărbat, Jeeves! Țsta da cetățean dur! Țsta da flăcău care mestecă sticlă pisată și își înfige cuie în ceafă în loc să folosească un buton de guler!

— Personalitatea domnului Stoker este, fără doar și poate, una puternică.

— Doamne păzește, Jeeves! Îmi amintesc de vremurile când credeam că sir Roderick Glossop e un canibal. Și chiar și mătușa mea Agatha. Îi eclipsează, Jeeves. Categorie îi eclipsează. Ceea ce ne face să luăm în considerare situația ta. Ai intenția să te întorci pe iaht și să te întovărășești în continuare cu tipul ăla înfiorător?

— Nu, domnule. Îmi închipui că domnul Stoker nu mi-ar face o primire prea cordială. Când va descoperi că ați fugit, un gentleman cu inteligența lui va pricepe imediat că v-am fost complice și v-am ajutat să plecați de pe vas. Mă voi înapoi în serviciul Înălțimii Sale, domnule.

— O să se bucure că te întorci.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră că spuneți asta, domnule.

— Nicidecum, Jeeves. Oricine ar face-o.

— Mulțumesc, domnule.

— Atunci o ștergi la conac?

— Da, domnule.

— În cazul ăsta îți doresc din inimă o noapte bună. O să-ți trimit câteva rînduri ca să-ți spun unde sînt și cum m-am descurcat.

— Mulțumesc, domnule.

— *Eu îți mulțumesc ție, Jeeves. În plic o să înghesui și o mică dovadă a aprecierii mele.*

— Este extrem de generos din partea dumneavoastră, domnule.

— Generos, Jeeves? Îți dai seama că dacă n-ai fi fost tu, acum aș fi stat încuiat pe blestematul ăla de iaht? Dar știi ce cred.

— Da, domnule.

— Apropo, există vreun tren spre Londra în noaptea asta?

— Da, domnule. La 10.21. O să-l prindeți fără probleme, domnule. Teamă mi-e că nu este un tren expres.

Am fluturat o mină.

— Câtă vreme se deplasează, Jeeves, câtă vreme roțile se învîrtesc și trenul se prelinge dintr-un loc într-altul, o să fie foarte bun pentru mine. Așadar, noapte bună.

— Noapte bună, domnule.

Cu moralul ridicat, am intrat în casă. Iar satisfacția nu mi s-a diminuat cînd am descoperit că Brinkley încă nu se înapoiase. Din postura de șef, poate că mă cam deranja ideea că îi dădusem derbedeului o singură seară liberă, iar el își luase liber o noapte și o zi, dar în calitate de cetățean particular, cu cremă de ghetă pe față, eram total de acord cu asta. În asemenea împrejurări singurătatea e, așa cum ar fi zis Jeeves, esențială.

Am urcat pînă în dormitor cu cea mai mare viteză și am turnat apă din ulcior în lighean, căci în căsuțele lui Chuffy nu existau băi. După aceea m-am udat pe față și m-am apucat să mă săpunesc cu nădejde. Apoi, după ce m-am clătit bine, m-am dus la oglindă și închipuie-ți cît de

supărat și îngrozit am fost cînd am descoperit că tot eram mai negru ca niciodată. S-ar putea spune că abia dacă am rîcit la suprafață.

În clipe din astea ești nevoit să reflectezi nițel și, nu după mult timp, mi-am dat seama care era hiba. Mi-am adus aminte că am auzit sau am citit pe undeva că într-un astfel de moment de criză e necesar să ai unt. Tocmai mă bătea gîndul să cobor și să iau un calup, cînd am auzit brusc un zgomot.

Acuma, un tip pus în situația în care mă găseam eu — adică efectiv un armăsar hăituit — trebuie să cugete serios la ce anume să facă după ce aude un zgomot în clădire. Se putea foarte bine, mă gîndeam eu, să fie J. Washburn Stoker, care îmi luase urma, căci dacă trecuse întîmplător prin cabină și remarcase că nu era nimeni acolo, primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să vină plin de înflăcărare la mine acasă. Așa încît în modul în care am ieșit din dormitor n-a existat nimic dintr-un leu care țîșnește din vizuina lui, ci mai degrabă un pic mai mult decît o undă din aerul unui melc cît se poate de sfîos, care își scoate capul din cochilie pe timpul unei furtuni. Deocamdată doar am rămas în pragul ușii ca să ascult.

Erau o grămadă de lucruri de ascultat. Indiferent cine făcea tărăboiul, se găsea jos, în salon, iar mie mi se părea că aruncă de colo colo cu mobila. Iar gîndul că e puțin probabil ca un om ager și practic precum tăicuțul Stoker, dacă ar fi fost pe urmele mele, să-și fi pierdut vremea îndelungându-se cu așa ceva mi-a insuflat curaj într-o asemenea măsură, încît am izbutit să merg tiptil pînă la balustradă și să trag cu ochiul la parter.

Trebuie să spun că salonul despre care vorbeam era de fapt mai curînd un soi de hol locuibil. Conținea destul de multă mobilă pentru un loc atît de micuț, adică o masă, o pendulă mare, o canapea, două scaune și între una și trei vitrine cu păsări împăiate. De unde stăteam eu și priveam peste balustradă, cuprindeam cu privirea locul în întregime. Acolo jos era destul de întuneric, dar puteam vedea binișor, pentru că exista o lampă cu ulei care ardea pe polița de deasupra șemineului. La lumina ei am reușit să observ cum cineva răsturnase canapeaua, aruncase scaunele pe fereastră și sfărîmase în bucăți vitrinele. Iar în clipa publicării o siluetă obscură se afla în colțul cel mai îndepărtat al încăperii și se lupta cu pendula cea mare.

Era greu să-ți dai seama prea bine care dintre cei doi o încasa mai vîrtos. Dacă aș fi avut chef să risc, cred că aș fi fost înclinat să-mi pun banii pe pendulă. Dar n-aveam chef să risc. O răsucire neașteptată a luptătorilor mi-a dezvăluit fața întunecată a pers. și, cu un puseu zdravăn de emoții, am sesizat că era Brinkley. Aidoma unei oi rătăcite care se întoarce la turmă, pacostea asta de bolșevic se rostogolise spre casă, întîrziind douăzeci și patru de ore și fiind în mod clar beat criță.

Tot instinctul de proprietar s-a trezit în mine. Am uitat că era o nesăbuință din partea mea să fiu văzut. Nu mă puteam gîndi decît că afurisitul ăsta de cincinalist făcea praf și pulbere căminul lui Wooster.

— Brinkley! am zbierat eu.

Mi-am imaginat că mai întîi a crezut că era vocea pendulei, căci s-a azvîrlit asupra ei cu forțe proaspete. Apoi, brusc, privirea i-a căzut asupra mea. S-a întrerupt din treabă și a rămas pe loc,

holbîndu-se. Pendula, după ce s-a clătinat încoace și-ncolo preț de o clipă, s-a stabilizat pe verticală cu o smucitură, a bătut de treisprezece ori, iar apoi s-a refugiat din nou în tăcere.

— Brinkley ! am repetat eu și eram pe cale să adaug „Fir-ar a dracu' !“, cînd un soi de licărire i-a apărut în ochi : licărirea cuiva care înțelege totul.

Pentru o clipă a rămas acolo, pe loc, cu ochii bulbucăți. Apoi a scos un țipăt :

— Iote-te, uăi ! Diavolul !

Și, înșfăcînd un cuțit de tranșat carnea, pe care, pare-mi-se, îl pusese pe polița de deasupra șemineului în ideea că nu știi niciodată cînd o să ai nevoie de un lucru din ăsta, s-a năpustit pe scări în sus.

Ei bine, a fost cît p-aci. Dacă o să am vreodată nepoți — ceea ce deocamdată pare puțin probabil — și or să vină să se înghesuie pe genunchii mei într-o seară ca să le spun o poveste, o să le-o zic pe cea despre cum m-am întors în dormitor cu doar o fracțiune de secundă înaintea cuțitului ăla de tranșat carnea. Iar dacă o să aibă ca efect faptul că îi apucă spasmele în timpul nopții și se trezesc urlînd, or să-și facă o idee vagă despre emoțiile rubedeniei lor mai vîrstnice din acel moment critic. Ai exagera voit dacă ai zice că Bertram, chiar și după ce a trîntit ușa, a încuiat-o, a împins un scaun lîngă ea și un pat lîngă scaun, s-a simțit în largul lui. Nu-mi pot descrie starea mintală mai limpede decît spunînd că dacă J. Washburn Stoker ar fi trecut întîmplător pe acolo, în clipa aia l-aș fi întîmpinat ca pe un frate.

Brinkley era în dreptul găurii cheii și mă implora să ies afară și să-l las să vadă ce culoare am pe dinăuntru. Și, pe cîntea mea, ce mi se

părea că pune capac întregului necaz era faptul că vorbea pe același ton respectuos pe care îl folosea de obicei. De asemenea, mi se adresa în continuare cu „domnule“, o chestie care mi se părea al naibii de tâmpită. Adică dacă rogi un individ să iasă dintr-o cameră pentru a putea să-l ciopârțești cu un cuțit de tranșat carnea, e absurd să adaugi câte un „domnule“ la fiecare propoziție. Nu se potrivește una cu alta.

În acel moment mi s-a părut că mai întâi ar trebui să clarific evidenta neînțelegere care exista în mintea lui.

Mi-am lipit buzele de lemnul ușii.

— E în regulă, Brinkley.

— O să fie dacă ieșiți de acolo, domnule, a zis el politicos.

— Vreau să zic că nu sînt diavolul.

— O, ba da, sînteți, domnule!

— Nu sînt, zău așa!

— O, ba da, domnule!

— Sînt domnul Wooster.

A emis un răcnet asurzitor.

— Îl are cu el pe domnul Wooster!

N-ai parte de prea multă solitudine de modă veche zilele astea, așa încît mi-am închipuit că i se adresa altcuiva. Și, în mod cert, s-a auzit un soi de pufăit hîrșăit și o voce gîjăită a spus:

— Ce-i asta?

Era vecinul meu fără somn, sergentul de poliție Voules.

Prima mea emoție în clipa cînd mi-am dat seama că Legea se afla în mijlocul nostru a fost o ușurare măricică. Erau o droaie de lucruri care nu-mi plăceau la individul ăsta vigilent – de exemplu, obiceiul lui de a-și vîrî nasul prin garajele sau șoproanele cu ghivece ale oamenilor –,

dar, orice ai fi crezut despre unele obiceiuri de-ale lui, nu se putea nega că-ți prindea bine să ai prin preajmă un tip ca el într-o astfel de situație. Nu oricine se pricepe să placheze un valet tăcănit. Îți trebuie un anumit tip de personalitate și o anume prestanță. Apărătorul ăsta supradimensionat al păcii le avea din belșug. Și tocmai eram pe cale să-l îmbărbătez, scoțînd zgomote încurajatoare prin ușa, cînd mi s-a năzărit cum ceva îmi șoptește că ar fi mai prudent să mă abțin.

Vezi tu, toată chestia cu sergenții ăștia de poliție vigilenți e că te rețin și te interoghează. Dacă l-ar găsi pe Bertram Wooster în ipostaza asta ambiguă, umblînd de colo colo cu fața înnegrită, sergentul Voules n-ar trece peste așa ceva ridicînd din umeri și urîndu-i lejer noapte bună. După cum ziceam, l-ar reține pentru interogatoriu. Amintindu-și de întrevederile noastre din noaptea trecută, s-ar umple de griji din pricina mea. Ar insista să-l însoțesc pînă la sediul poliției, unde ar trimite după Chuffy, ca să vină și să-l sfătuiască ce ar trebui să facă. Ar chema doctori, mi-ar pune comprese cu gheață. Cu rezultatul că aș fi reținut aproape sigur prin zonă îndeajuns de mult ca bătrînul Stoker să descopere că nu-i nimeni în camera mea și că n-am dormit în pat, iar apoi să dea năvală pe mal ca să mă înhațe și să mă care iarăși înapoi la iaht.

În consecință, după ce m-am gîndit mai bine, n-am zis nimic. Doar am respirat ușurel pe nas.

În fața ușii se desfășura un dialog însuflețit. Și îți dau cuvîntul meu de onoare că dacă n-aș fi avut informații contrare din surse demne de încredere, aș fi zis că individul ăsta extraordinar, Brinkley, era la fel de treaz ca o cercetașă abstinentă. Una dintre cele mai grandioase băute din

istorie nu-l făcuse decît să vorbească cu o înflăcărare distinctă și să pronunțe cuvintele cu o limpezime de cristal, care semăna mai mult decît orice cu un clopoțel de argint.

— Diavolul este acolo, înăuntru, și-l omoară pe domnul Wooster, domnule! spunea el.

Și, cu excepția crainicilor de la radio, n-am auzit pe nimeni să aibă o intonație mai splendidă.

Ai zice, presupun, că asta era o declarație destul de senzațională. Dar n-a părut să aibă un impact imediat asupra sergentului Voules. Sergentul era un om căruia îi plăcea să ia lucrurile în ordinea convenită și să le lămurească pe rînd. Iar deocamdată, pare-se, era interesat exclusiv de cuțitul de tranșat carnea.

— Ce faci cu cuțitul ăsta? a întrebat el.

Nimic nu ar fi putut fi mai politicoș și mai respectuos decît răspunsul lui Brinkley.

— L-am luat ca să-l atac pe diavol, domnule.

— Ce diavol? a întrebat sergentul Voules, abordînd prin rotație următorul subiect.

— Un diavol negru, domnule.

— Negru?

— Da, domnule. Este în camera asta și-l omoară pe domnul Wooster.

Acum, că ajunsese în sfîrșit aici, sergentul Voules a părut interesat.

— În camera asta?

— Da, domnule.

— Îl omoară pe domnul Wooster?

— Da, domnule.

— Nu putem admite să se întîmple una ca asta, a spus sergentul Voules, oarecum sumbru.

Și l-am auzit cum plescăie din limbă.

A urmat o bătaie autoritară în ușă.

— Hei!

Am păstrat o tăcere precaută.

— Scuzați-mă, domnule, l-am auzit pe Brinkley că zice, iar din sunetul picioarelor pe scară am dedus că părăsea micul nostru simpozion.

Probabil ca să-și mai încerce o dată norocul cu pendula.

Încheieturile degetelor au lovit iarăși în tăblia din lemn.

— Voi, acolo! Hei!

N-am făcut nici un comentariu.

— Sînteți acolo, înăuntru, domnule Wooster?

Am început să capăt senzația că discuția era puțin cam unilaterală, dar nu-mi puteam da seama ce era de făcut în privința asta. M-am dus la fereastră și m-am uitat afară, mai degrabă în ideea să-mi omor timpul decît dintr-un alt motiv, iar în clipa aia — și doar în clipa aia, crede-mă — mi-a trăsnet prin cap că probabil puteam să o tulesc pe furiș de la locul acțiunii ăsteia dezgustătoare. Pînă jos nu era o distanță prea mare și, cu o ușurare zdravănă, am început să înnod un cearșaf în perspectiva evadării.

În momentul ăla l-am auzit pe sergentul Voules cum capătă brusc glas:

— Hei!

Iar de undeva de jos vocea lui Brinkley:

— Domnule?

— Ai grijă ce faci cu lampa aia.

— Da, domnule.

— O s-o răstorni.

— Da, domnule.

— Hei!

— Domnule?

— O să dai foc casei!

— Da, domnule.

Iar apoi din depărtare s-a auzit un zgomot de sticlă spartă și sergentul a luat-o la fugă pe scară

în jos. A urmat un sunet care mi-a dat senzația că Brinkley, închipuindu-și că și-a îndeplinit obligațiile, a galopat pînă la ușa din față și a trîntit-o după el. Apoi s-a auzit încă o ușă trîntită, de parcă și sergentul își luase tălpășița afară. Iar apoi, pătrunzînd prin gaura cheii, a venit un nor mic de fum.

Presupun că nimic nu arde mai repede decît o casă din asta veche de la țară. Aprinzi un băț de chibrit – sau răstorni o lampă pe hol, așa cum a fost cazul aici – și ia foc imediat. Nu se poate să fi trecut mai mult de jumătate de minut pînă cînd un trosnet voios mi-a ajuns la urechi și porțiunea de podea din colț a izbucnit brusc în flăcări jucăușe.

A fost îndeajuns pentru Bertram. Cu o clipă mai devreme îmi umpleam timpul cu cearșafuri înnodate, în perspectiva unei plecări *de luxe*, cum s-ar zice, în general trîndăvind și lucrînd pe îndelete. Acum am accelerat binișor ritmul. Mă mîna gîndul că șansa a ceva semănînd cu un trai bun și tihnit se dusesse pe apa sîmbetei. În următoarele treizeci de secunde pisicile de pe cărămizi fierbinți ar fi putut lua sfaturi de la mine.

Îmi amintesc că am citit odată într-un ziar una din chestiile alea din secțiunea „Probleme interesante”, gen „Presupunînd că ești într-o casă în flăcări, ce anume ai salva?” Dacă-mi aduc bine aminte, apărea pe acolo și un bebeluș. Și un tablou neprețuit și, dacă nu mă-nșel, o mătușă imobilizată la pat. Știu că erau multe opțiuni, iar tu trebuia să încrunți din sprîncene și să judeci chestia din toate punctele de vedere.

În împrējurarea de față n-am avut nici o ezitare. M-am uitat imediat primprejur după ban-joul meu. Închipuie-ți ce disperat am fost cînd mi-am amintit că îl lăsasem în salon.

Ei bine, n-aveam de gînd să cobor în salonul ăla nici măcar pentru bătrînul și credinciosul meu instrument muzical. Deja începea să fie foarte discutabil dacă nu cumva aveam să mă prăjesc pînă deveneam crocant, întrucît strălucirea aia veselă din colț se lăbărțase multicel. Cu un oftat plin de regrete, m-am cățărat în grabă pe fereastră, iar în clipa următoare mă pogoram precum roua cea dulce peste pămîntul de dedesubt.

Sau era cumva ploaia? Mereu uit.

Jeeves ar ști.

Am aterizat lin, am țîșnit în tăcere prin gardul viu dintre grădina mea din spate și fișia mititică a sergentului Voules și am continuat să o iau la goană pînă cînd am ajuns într-un soi de pădure – presupun că la vreun kilometru de centrul fre-mătător de afaceri. Cerul era luminat, iar în depărtare puteam auzi sunetele pe care le scotea brigada de pompieri locală, care-și făcea datoria.

M-am așezat pe un buștean și mi-am luat un răgaz, cît să trec în revistă situația.

Nu cumva Robinson Crusoe – sau poate alt-cineva – a fost cel care, atunci cînd lucrurile îi ieșeau cam prost, obișnuia să întocmească un soi de bilanț de credit și debit, pentru a-și da seama exact pe ce picior stă și ce poziție ocupă în clasament în clipa aia? Știu că era cineva și mereu m-am gîndit că e o idee bunicică.

Asta am făcut acum. În capul meu, bineîn-țeles, și stînd cu ochii în patru după eventualii urmăritori.

Chestia a ieșit după cum urmează :

Credit

Păi, sînt aici, nu?

Nu-i a mea, ci a lui Chuffy.

Nimic de valoare.

Uf, la dracu'! Așa e.

Nu-i nevoie să pui sare pe rană.

Păi, aș fi fost mult mai de rîsul curcilor dacă aș fi fost eu în locul lui.

Păi, oricum am scăpat de bătrînul Stoker.

Încă nu m-a prins.

Încă mai am timp să prind trenul ăla de 10.21.

Untul o să șteargă negreala.

Pot să cumpăr.

Păi, nu.

De ce să nu pun pe cineva să-mi dea niște unt?

Păi, pe Jeeves, bineînțeles. Tot ce am de făcut e să mă duc la conac, să-i prezint situația lui Jeeves și să-i spun să-mi sară în ajutor, iar apoi, iacătă-mă, ușor ca un

Debit

Da, dar afurisita ta de casă a ars.

Da, știu, dar toate lucrurile tale sînt acolo.

Dar ce zici de banjo?

Știam eu că asta o să te pună un pic pe gînduri.

Nu pun sare pe rană. Spun doar că banjoul tău a fost făcut scrum.

Un argument cretin.

De unde știi asta?

Nu, dar ar putea s-o facă.

Bietul meu dobitoc, nu te poți sui în tren cu fața complet neagră!

Da, dar n-ai nici un pic de unt.

Cum? Ai vreun ban la tine?

Aha!

Pe cine?

fulg și fără nici o grijă pe lume. Jeeves o să știe de unde poate să înșface grămezi de unt. O să vezi tu! E foarte simplu dacă te gîndești mai bine și nu te pierzi cu firea.

Și, pe cîntea mea, contra chestiei ăsteia părea că nu mai există nici un singur debit. Mi-am examinat situația în profunzime, încercînd să găsesc vreunul, dar la capătul unui interval de cinci minute mi-am dat seama că îmi blocasem contul de debit. Îl făcusem de ocară. Nu mai avea nimic de zis.

Bineînțeles, am meditat eu, ar fi trebuit să mă gîndesc la soluția asta chiar de la început. A naibii de evidentă toată chestia, dacă te gîndești mai bine. Adică Jeeves trebuie să fi ajuns deja în dosul conacului. Nu trebuia decît să mă duc, să intru în legătură cu el și o să-mi aducă el kile întregi de unt pe o farfurie magnifică. Și nu numai asta, dar o să mă și împrumute cu destui gologani ca să-mi plătesc biletul pînă la Londra și poate chiar să-mi cumpăr o cutie cu ciocolată cu lapte de la automatul din gară. Era floare la ureche.

M-am ridicat în picioare de pe buștean, oarecum încurajat, și am luat-o din loc. În lupta pentru supraviețuire, cum s-ar zice, îmi pierdusem un pic cumpătul, dar destul de curînd am ajuns pe șoseaua principală și bănuiesc că nu s-a scurs mai mult de un sfert de oră pînă cînd am ciocănit la ușa din spate a conacului.

Mi-a deschis o femeie scundă – eu am luat-o drept un soi de ajutoare de bucătăreasă – care, zărindu-mă, a rămas o clipă cu gura căscată,

cuprinsă de un soi de groază scîrbită, iar apoi, cu un țipăt asurzitor, s-a prăbușit pe neașteptate și s-a apucat să se rostogolească încoace și-ncolo și să bocăne cu călcîiele în podea. Și sînt al naibii de sigur că făcea și spume la gură.

Situația untului

Trebuie să recunosc că era un șoc destul de urît. Pînă atunci nu mi-am dat seama niciodată ce rol important are tenul în viață. Adică un Bertram Wooster doar frumușel bronzat, care ar fi apărut la ușa din spate de la Chuffnell Hall, ar fi fost primit cu respect și considerație. Într-adevăr, nu m-aș fi mirat dacă o fată cu poziția socială a tipei ăleia n-ar fi făcut chiar și o plecăciune. Și presupun că lucrurile n-ar fi stat prea diferit nici dacă aș fi avut o paloare interesantă sau coșuri. Dar pur și simplu fiindcă, întîmplător, aveam puțină cremă de ghetă pe față, iată că femeia asta se bagă singură în încurcătură pe preșul din fața ușii și o apucă pandaliile, de țopăie încoace și-ncolo pe coridor.

Și atunci bineînțeles că nu puteam să fac decît un singur lucru. Deja unele voci de pe hol începuseră să pună întrebări și am presupus că mă puteam aștepta într-o clipită cu un adevărat buluc de servitorime la fața locului. Mi-am luat picioarele la spinare și am șters-o. Și, bănuind că în curînd or să se facă investigații în apropierea ușii din spate, am tulit-o pînă în față și m-am pus la adăpost într-un desîș de tufișuri, nu departe de intrarea principală.

Aici mi-am luat un răgaz. Mi s-a părut că înainte de merge mai departe, ar fi bine să încerc să analizez situația și să-mi dau seama ce să fac în continuare.

În alte circ. – dacă, hai să zicem, aş fi stat tolănit într-un șezlong cu o țigară în mână, în loc să stau chircit pe vine într-o junglă înfiorătoare, cu gîngăni căzîndu-mi pe gît – probabil m-aş fi simțit bine, căci peisajul și, în general, ambianța mi-ar fi ridicat moralul. Fusesem dintotdeauna într-o oarecare măsură adeptul tihnei dintr-o grădină englezească de odinioară, între sfîrșitul cinei și momentul în care se prepară băutura de dinainte de culcare. Din locul unde mă aflam, puteam să zăresc imensul morman al conacului, care se profila distinct pe cer și mai era și foarte impresionant. Păsările fremătau în copaci și cred că în apropiere exista un răzor de flori cu rădăcini și plante de tutun, căci aerul era plin de arome bunicile. Mai pune și liniștea desăvîrșită a nopții de vară și ai imaginea completă.

După vreo zece minute însă tăcerea nopții de vară a cam mierlit-o. Dinspre o cameră de acolo, din conac, s-a auzit un răcnet strident. I-am recunoscut vocea micului Seabury și mi-am adus aminte, plin de recunoștință, că avea și el necazurile lui. După un timp i-a tăcut fleanca – am presupus că dezacordul apăruse din pricină că a vrut cineva să-l trimită la culcare, iar el n-a acceptat –, apoi s-a așternut din nou tăcerea.

Imediat după aia s-a auzit un zgomot de pași. Pe alee, cineva se îndrepta către ușa din față.

Prima idee care mi-a venit a fost că era sergentul Voules. Vezi tu, Chuffy e judecătorul de pace al regiunii și mi-am închipuit că unul dintre primele lucruri pe care o să le facă Voules după

chestiile care s-au întîmplat în căsuța de la țară va fi să vină la căpetenie pentru a-i da raportul. M-am înghesuit și mai abitir printre tufișuri.

Nu, nu era sergentul Voules. Tocmai îl ochisem profilîndu-se pe un petic de cer și am constatat că era mai înalt și mult mai puțin dolofan. A urcat treptele și a început să bubuie la ușă.

Iar cînd spun că bubuia, nu le înfloresc deloc. Am considerat că performanța lui Voules la casa mea, cu o noapte în urmă, fusese o manifestare bunicică a eforturilor încheieturii mîinii sale, dar tipul ăsta îl lăsa fără replică. Era dintr-o cu totul altă categorie. Bătea cu ciocănelul mai abitir decît bătuse vreodată cineva de cînd primul Chuffnell sau cine o fi fost acolo îl înșurubase în ușă.

În timp ce omul izbea cu nădejde ciocănelul, mai cînta și un imn cu un soi de voce meditativă. Era, dacă-mi aduc bine aminte, „Călăuzește-mă, lumină blîndă“ și asta mi-a permis să-l recunosc. Îl mai auzisem pînă atunci pe tenorul ăla pițigăiat. Unul dintre primele lucruri la care m-am opus categoric cînd am ajuns la căsuța de la țară a fost obiceiul lui Brinkley de a cînta imnuri în bucătărie în timp ce eu încercam să interpretez foxtroturi la banjo în salon. Nu puteau exista două voci la fel în Chuffnell Regis. Musafirul nocturn nu era altul decît servitorul meu personal și cherchelit și nu puteam înțelege ce căuta la conac.

Luminile s-au aprins brusc în casă, iar ușa din față a fost deschisă cu forță. O voce a glăsuțit. Era o voce cam arțăgoasă, cea a lui Chuffy. De regulă, bineînțeles, stăpînul de la Chuffnell Regis pune sarcina de a răspunde la ușă în circa personalului domestic, dar presupun că acum s-a gîndit că un vacarm îngrozitor ca ăsta constituie

un caz special. Oricum, el era. Și nu părea prea încântat.

— De ce mama naibii faci atîta gălăgie?

— Bună seara, domnule.

— Cum adică bună seara? Ce...

Cred că ar fi intrat în detalii, căci era în mod vădit foarte ațîțat, dar în momentul ăsta Brinkley l-a întrerupt.

— Diavolul e înăuntru?

Era o întrebare simplă, la care se putea răspunde cu da sau nu, dar se pare că l-a luat nițeluș prin surprindere pe Chuffy.

— E... cine?

— Diavolul, domnule.

Trebuie să spun că niciodată nu l-am considerat pe Chuffy un tip cu o minte foarte ageră, el apelînd mai degrabă la mușchi decît la celulele cenușii, dar sînt nevoit să spun că în acel moment a manifestat o intuiție pătrunzătoare, care îi făcea cinste.

— Ești pilit.

— Da, domnule.

Chuffy a părut că explodează ca o pungă de hîrtie. Puteam să-i urmăresc procesele mentale, dacă mă-nțelegi, cu destulă acuratețe. Încă de la incidentul ăla nefericit din casa de la țară, cînd fata pe care o iubea îi dăduse papucii și dispăruse din viața lui, îmi închipui că se perpelise, meditasе melancolic, sfîrșise și, aidoma unui suflet zbuciumat, tînjise la o eliberare a sentimentelor sale înăbușite, iar acum își găsise una. Încă de la scena aia regretabilă își dorise să-și descarce pe cineva veninul acumulat și, pe cinstea mea, Pronia i-l trimisese acum pe bubuitorul ăsta bețiv.

Să-l conducă pe Brinkley pe trepte în jos și de-a lungul aleii, trăgîndu-i cîte un șut din doi în doi metri, a fost doar un impuls de moment

pentru cel de-al cincilea baron Chuffnell. Au trecut pe lângă micuțul meu desiş cu vreo şaptezeci km/h şi s-au dus învîrtindu-se mai departe. Iar după un timp am auzit paşi şi sunetul făcut de cineva care fluieră după ce i s-a luat o pietricică de pe inimă, iar Chuffy a venit fuga-fuguţa înapoi.

Exact în faţa bîrlogului meu s-a oprit să-şi aprindă o ţigară, iar mie mi s-a părut că venise clipa să intru în legătură cu el.

Ține bine minte: nu prea ardeam de nerăbdare să trîncănesc cu bătrînul Chuffy, căci la sfîrşitul ultimei noastre întîlniri manifestase o atitudine prea puţin binevoitoare, iar dacă viitorul meu ar fi fost un pic mai roz, cu siguranţă că i-aş fi tras chiulul. Dar, după cum stăteau lucrurile, el era ultima mea şansă. Din pricina cetelor de ajutoare de bucătărese pe care le apucasu istericalele ori de cîte ori mă apropiam de uşa din spate, părea imposibil să stabilesc o legătură directă cu Jeeves în noaptea asta. Era exact la fel de imposibil să umblu de colo colo prin vecini, bătînd la uşa unor necunoscuţi şi rugîndu-i să-mi dea nişte unt. Adică ştii şi tu ce simţi cînd un individ pe care nu-l cunoşti, cu o faţă complet neagră, trece pe la tine pe acasă şi încearcă să te uşureze de un pic de unt. Pur şi simplu nu-l priveşti cu ochi buni.

Nu, totul sugera că Chuffy era mîntuitorul logic al situaţiei. El avea unt la dispoziţia sa şi acum, cînd îşi vărsase o parte din năduf pe Brinkley, putea fi în toane mai bune, gata să ajute un vechi coleg de şcoală cu vreo sută de grame sau cam aşa ceva. Prin urmare am ieşit uşurel tîrîş de sub subarboret şi m-am ridicat în picioare chiar în spatele lui.

— Chuffy! am exclamat eu.

Acum îmi dau seama că ar fi fost mai bine să-l fi avertizat puțin mai clar că mă aflu prin preajmă. Nimănui nu-i place să audă voci neașteptate care să-i vorbească subit în ceafă, iar dacă aș fi fost mai calm, mi-aș fi dat singur seama de asta. Nu zic că a fost o repetare identică a incidentului cu ajutoarea de bucătăreasă, dar pentru o clipă mi s-a părut că seamănă binișor. Sărăcuțul de el a zvîcnit vizibil. Țigara i-a zburat din mână, dinții i-au clănțănit și l-a apucat clar tremuriciul. În general, arăta de parcă i-aș fi băgat piroane în materialul pantalonilor cu un sfredel sau o sulă. Am văzut somoni comportându-se într-o manieră asemănătoare în timpul sezonului depunerii icrelor.

Mi-am dat toată silința să potolesc furtuna cu câteva vorbe alinătoare:

- Sînt doar eu, Chuffy.
- Cine?
- Bertie.
- Bertie?
- Da.
- Ah!

Nu mi-a plăcut prea mult cum sunase acel „Ah!” N-avusese o rezonanță ospitalieră. Înveți să sesizezi cînd te bucuri de popularitate și cînd nu. Mie îmi era foarte clar că de astă dată nu eram popular și m-am gîndit că probabil ar fi mai înțelept dacă, înainte de a ajunge la subiectul principal, aș începe cu un compliment magnific.

— I-ai tras o chelfăneală pe cinste individului, Chuffy! am spus eu. Mi-a plăcut cum ai lucrat. Mi-a făcut plăcere în mod special să-l văd tratat cum se cuvine, pentru că și eu îmi doream să fi avut curajul să-i trag șuturi.

- Cine era?
- Omul meu, Brinkley.

— Ce căuta aici?

— Îmi închipui că mă căuta pe mine.

— Și atunci de ce nu s-a dus la căsuță?

Sperasem să apară o ocazie potrivită să-i dau vestea.

— Mi-e teamă că ai o căsuță mai puțin, Chuffy, am zis eu. Regret, dar trebuie să-ți aduc la cunoștință faptul că Brinkley tocmai a ars-o din temelii.

— Ce?

— E asigurată, sper.

— A ars căsuța? Cum? De ce?

— A fost doar un capriciu al lui. Presupun că pe moment i s-a părut o idee bună.

Pe Chuffy l-a cam zguduit vestea. Îmi puteam da seama că rumega gânduri negre și mi-ar fi plăcut să-l las să rumege cîte gânduri negre doare. Dar dacă era să prind trenul ăla de 10.21, trebuia să mă grăbesc. Nu aveam deloc timp de pierdut.

— Păi, am spus eu, nu-mi place că trebuie să te deranjez, bătrîne...

— De ce naiba să dea foc unei case?

— N-ai cum să pătrunzi psihologia unui tip ca Brinkley. Săvîrșesc în mod misterios minunății de neînchipuit. E de ajuns să spun că a făcut-o.

— Ești sigur că n-ai fost tu?

— Dragul meu!

— Mi se pare exact genul de chestie tîmpită și imbecilă pe care ai face-o tu, a spus Chuffy și am remarcat cu tristețe în vocea lui prezența îmbelșugată a vechii sale ranchiune. Oricum, ce cauți aici? Cine te-a invitat? Dacă, după tot ce s-a întîmplat, crezi că poți să vii și să pleci cînd...

— Știu, știu! Pricep. O neînțelegere penibilă. Răceală. Înclinația de a avea o părere nefavorabilă despre Bertram. Dar...

— Și de unde ai răsărit tocmai acum? Nu te văzusem.

— Ședeam într-un tufiș.

— Ședeai într-un tufiș?

Tonul pe care a rostit cuvintele mi-a sugerat că, fiind mereu înclinat zdravăn să-și judece eronat un vechi prieten, ajunsese încă o dată la o concluzie greșită. Am auzit un băț de chibrit, hîrșîind pe cutie, iar în clipa următoare Chuffy mă cerceta în lumina lui. Lumina s-a stins și l-am auzit cum respiră adînc în întuneric.

Puteam să urmăresc cum îi lucra mintea. Evident, se lupta cu sentimentele sale. Tendința lui de a nu mai avea nimic de-a face cu mine după ruptura dureroasă petrecută cu o noapte în urmă rivaliza cu gîndul că prietenia noastră de ani de zile atrăgea după sine anumite obligații. Se prea poate, se gîndea el, ca un tip să înceteze să mai fie în relații cordiale cu un vechi coleg de școală, dar tot nu-i ușor să-l lase să umble de colo colo la țară în starea în care presupunea el că mă găseam.

— Mai bine ai veni înăuntru și ai dormi pînă îți trece, a spus el pe un ton oarecum scîrbit. Poți să mergi?

— E în regulă, m-am grăbit eu să-l asigur. Nu e ceea ce crezi. Ascultă.

Și, cu o fluentă convingătoare, am debitat din „Constituția britanică“, „Ea vinde cochilii de scoică“ și „El stătea la intrarea în prăvălia lui Burgess, unde se vinde sos de pește, îmbiindu-l să intre“.

Demonstrația a avut efect.

— Deci nu ești pilit?

— Nici un pic.

— Dar stai prin tufișuri.

— Da. Dar...

— Și ai fața neagră.

— Știu. Rămii pe fir, bătrîne, și o să-ți povestesc totul.

Sînt dispus să cred că ai trecut prin experiența de a-i istorisi cuiva o povestire lunguță și apoi, pe la jumătatea ei, să te lovești de faptul că n-ai cîștigat simpatia auditoriului. O senzație teribil de dezagreabilă. Atunci am trăit-o și eu. Nu că ar fi zis Chuffy ceva. Dar un soi de magnetism animal dăunător sănătății părea să emane dinspre el în timp ce eu îmi depănam peripețiile. Pe măsură ce vorbeam, mă năpădea din ce în ce mai vîrtos convingerea că mă aleg în schimb cu o muștruluială tăcută.

Cu toate astea, am continuat cu perseverență și, după ce i-am relatat faptele esențiale, am terminat cu o pledoarie destul de elocventă pentru materia stearică.

— Unt, bătrîne Chuffy ! am spus. Calupuri de unt. Dacă ai unt, pregătește-te să te lepezi acum de el. Eu o să mă plimb încoace și-ncolo pe aici, pe afară, iar tu o să dai o raită prin bucătărie și o să obții marfa. Bine? Și-ți dai seama, nu, că n-avem vreme de pierdut? Abia dacă o să reușesc să prind trenul ăla.

Pentru o clipă sau două n-a spus nimic. Iar cînd a făcut-o, în vocea lui exista un clinchet atît de nesuferit, încît mărturisesc că mi-a sărit inima din piept.

— Hai să ne lămurim, a spus el. Vrei să-ți aduc unt ?

— Asta-i ideea.

— Așa încît să te poți curăța pe față și să pleci cu trenul ăsta la Londra.

— Da.

— Scăpînd astfel de domnul Stoker.

— Așa e. E uimitor cît de bine ai înțeles totul, am zis eu pe un ton ușor admirativ, fiind de

păreră că-i mai rentabil să mă dau bine pe lângă el și să-i aplic străvechea alifie. Nu cred că știu șase tipuri care să fi înțeles intriga atât de corect și de precis. Întotdeauna am avut o părere excelentă despre inteligența ta, Chuffy, bătrîne... Excelentă.

Dar inima încă îmi zvîcnea în piept. Iar cînd l-am auzit cum fornăie de emoție în întuneric, moralul mi-a scăzut și mai și.

— Înțeleg, a zis el. Cu alte cuvinte, îți dorești să-ți vin în ajutor dintr-o datorie de onoare, nu ?

— Nu ?

— Asta am spus : „Nu ?” Doamne sfinte ! a răcnit Chuffy și îndrăznesc să cred că s-a cutremurat din cap pînă-n picioare, dar n-am putut să văd ca lumea, căci era prea întuneric. Nu te-am întrerupt cînd îmi spuneai povestea ta rușinoasă pentru că am vrut s-o înțeleg cît mai bine. Iar acum poate îmi dai voie și mie să zic cîteva cuvinte.

A mai fornăit un pic.

— Vrei să prinzi trenuri spre Londra, nu-i așa ? Înțeleg. Ei bine, nu știu ce părere ai tu despre tine, Wooster, dar dacă te interesează să auzi ce crede un străin imparțial despre felul cum te porți, nu mă deranjează să-ți aduc la cunoștință că, în opinia mea, te porți ca un nemernic, un împutit, un vierme, o căpușă, un rahat cu ochi ! La naiba ! Fata asta frumoasă te iubește. Tatăl ei, foarte amabil, consimte să faceți repede nunta. Și tu, în loc să fii încîntat, fericit și măgulit ca... ăăă... ca oricine altcineva, plănuiești să o ștergi pe furiș.

— Dar, Chuffy...

— Repet, să o ștergi pe furiș. Plănuiești cu cruzime și fără milă să te cari pe ascuns, lăsînd-o baltă pe fata asta și zdrobindu-i inima – părăsită,

abandonată, azvîrlită cît colo ca o... ca o... în curînd o să uit și cum mă cheamă... ca o mînușă slinoasă.

— Dar, Chuffy...

— Nu încerca să negi.

— Dar, pe toți dracii, nu-i deloc îndrăgostită de mine!

— Ha! Nu-i într-atît de nebună după tine încît înoată pînă la mal de pe iahturi ca să te întîlnească?

— Pe tine te iubește.

— Ha!

— Așa e, îți zic eu. Ca să te vadă pe tine a înotat pînă la mal de pe iaht azi-noapte. Și a acceptat toată aiureala asta cu măritatul cu mine ca să-ți facă în ciudă, fiindcă n-ai avut încredere în ea.

— Ha!

— Așa că adoptă punctul de vedere cel mai de bun-simț, bătrîne, și adu-mi unt.

— Ha!

— Mi-aș dori să nu mai spui tot timpul „Ha!” Nu rezolvă cu nimic problema și sună urît. Îmi trebuie unt, Chuffy. E esențial. Dacă ai un singur rotocol micuț, adu-l pe tot. Îți vorbește Wooster, bătrîne, tipul cu care ai fost coleg de școală, omul pe care-l cunoști de cînd era atîtica.

Am făcut o pauză. Pentru o clipă am avut impresia că asta i-a venit de hac. I-am simțit mîna cum cade pe umărul meu cu o mișcare clară, ca de masaj. În secunda aia aș fi pariat și cămașa de pe mine că se înduioșase.

Și așa se și întîmplase, dar nu în sensul care trebuia.

— O să-ți spun exact ce cred eu despre toate astea, Bertie, a zis el, iar în atitudinea lui exista un soi de blîndețe fioroasă. Nu pretind că n-o

iubesc pe fata asta. Chiar și după tot ce s-a petrecut, tot o mai iubesc. O voi iubi mereu. Am iubit-o din prima clipă când am văzut-o. Îmi amintesc că eram la Savoy Grill, iar ea ședea pe unul dintre scaunele alea din foaier și băuse o jumătate de pahar de martini demisec, pentru că sir Roderick și cu mine întârziaserăm puțin, iar tatăl ei s-a gândit că ar fi mai bine să bea un cocteil decât să stea pur și simplu fără să facă nimic. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am știut că găsisem singura fată din lume care mi se potrivea, fără să am nici cea mai vagă idee că e moartă după tine.

— Nu e!

— Acum îmi dau seama și știu, bineînțeles, că niciodată n-o voi putea câștiga pentru mine. Dar pot face asta, Bertie. Iubind-o atât de mult, pot avea grijă să nu-i fie răpită fericirea. Pentru mine tot ce contează e să fie fericită. Dintr-un motiv sau altul, este hotărâtă să-ți devină soție. De ce, nu se știe și nu-i nevoie să intrăm în detalii. Dar, dintr-un motiv inexplicabil, pe tine te vrea și pe tine, fără îndoială, o să te și aibă. Ce ciudat e că, dintre toți oamenii din lume, tu apelezi tocmai la mine ca să te ajut să-i zdrobești visele feciorelnice și să-i distrugi încrederea naivă și dulce în bunătatea naturii umane! Crezi că o să fiu de partea ta în planurile tale mîrșave? S-o crezi tu! N-o să capeți nici un strop de unt de la mine, băiete! O să rămîi exact așa cum ești și, după ce-o să te gîndești mai bine, n-am nici o îndoială că partea mai bună din tine o să te îndrume pe drumul cel bun și că o să te întorci pe iaht, gata să-ți îndeplinești obligațiile, ca un gentleman englez.

— Dar, Chuffy...

— Și, dacă vrei, o să-ți fiu cavaler de onoare. O tortură pentru mine, bineînțeles, dar o s-o fac dacă vrei.

L-am înșfăcat de braț.

— Unt, Chuffy!

A clătinat din cap.

— Nici un unt, Wooster. Îți e mai bine fără el.

Și, azvîrlindu-mi mîna cît colo ca pe o mînușă slinoasă, a trecut pe lîngă mine, pășind țanțoș în noapte.

Nu știu cîtă vreme am rămas acolo, pironit loco. Se prea poate să fi fost puțin. Se prea poate să fi fost o perioadă măricică. Disperarea pune stăpînire pe mine, iar cînd pățești așa ceva, nu prea te mai uiți la ceas.

Hai să spunem atunci că la un moment dat — cinci, zece, cincisprezece sau poate douăzeci de minute mai tîrziu — am devenit conștient că lîngă mine cineva tușea ușurel, aidoma unei oi respectuoase care încearcă să atragă atenția păstorului ei, și cum aș putea descrie cu cîtă recunoștință și surprindere am sesizat că era Jeeves?

Cum a evoluat situația untului

Un afurisit de miracol, așa mi s-a părut mie în momentul ăla, dar, bineînțeles, exista o explicație simplă.

— Nutream speranța că n-ați plecat încă de pe domeniu, domnule, a spus el. Vă caut de ceva vreme. Aflînd că ajutoarea de bucătăreasă a suferit o criză de isterie după ce a deschis ușa din spate și a zărit un om negru, am tras concluzia că dumneavoastră ați trecut pe acolo, fără îndoială cu dorința să mă vedeți pe mine. Ceva n-a mers cum ar fi trebuit, domnule?

M-am șters pe frunte.

— Jeeves, am zis, mă simt ca un copil rătăcit care și-a regăsit mama.

— Într-adevăr, domnule?

— Asta dacă nu te deranjează că-ți spun mamă.

— Cîtuși de puțin, domnule.

— Mulțumesc, Jeeves.

— Deci ceva n-a mers cum ar fi trebuit, domnule?

— Cum ar fi trebuit! Tu ai zis-o. Cum li se zice lucrurilor alea dureroase în care se trezesc oamenii?

— Strîmtori, domnule.

— Mă aflu la cea mai mare strîmtoare, Jeeves. Mai întîi am descoperit că materia asta nu se curăță cu apă și săpun.

— Da, domnule. Ar fi trebuit să vă aduc la cunoștință că untul e *sine qua non*.

— Păi, eram pe punctul de a pune mîna pe niște unt, cînd Brinkley — omul meu, știi tu — s-a năpustit brusc înăuntru și a dat foc casei.

— Groaznic, domnule.

— Expresia „Groaznic” nu-i deloc o exagerare, Jeeves. M-a vîrît într-un bucluc cît casa. Am venit aici. Am încercat să iau legătura cu tine. Dar ajutoarea aia de bucătăreasă mi-a blocat de tot planul.

— O fată temperamentală, domnule. Iar printr-o nefericită coincidență, în momentul sosirii dumneavoastră ea și bucătăreasa tocmai se îndeletniceau cu tabla de spiritism și am impresia că a avut un efect interesant asupra ei. Se pare că v-a considerat un spectru materializat.

Am dîrdîit nițeluș.

— Dacă bucătăresele s-ar rezuma la fripturile și tocăturile lor și nu și-ar pierde vremea cu studii parapsihologice, viața ar fi cu totul alta, am zis eu cam tăios.

— Foarte adevărat, domnule.

— Ei bine, după aia am dat nas în nas cu Chuffy. A refuzat cu îndîrjire să-mi împrumute niște unt.

— Într-adevăr, domnule?

— Era în toane foarte proaste.

— Înălțimea Sa trece în acest moment printr-un zbucium mental accentuat, domnule.

— Mi-am dat seama. M-a părăsit ca să plece la plimbare prin ținut. La ora asta!

— Exercițiile fizice constituie un paliativ recunoscut cînd ai inima îndurerată, domnule.

— Păi, nu trebuie să-l judec prea aspru pe Chuffy. Trebuie să-mi aduc tot timpul aminte că i-a tras niște șuturi zdravene lui Brinkley. Mi-a prins bine văzîndu-l cum o face. Iar acum ai apărut tu și totul e bine. Un sfîrșit fericit, nu?

— Întocmai, domnule. Voi fi încîntat să vă procur niște unt.

— Dar încă mai pot să prind trenul ăla de 10.21?

— Teamă mi-e că nu, domnule. Dar am aflat că mai există un alt tren ceva mai tîrziu, la 11.50.

— Atunci stau ca pe roze.

— Da, domnule.

Am respirat adînc. Simțeam o imensă ușurare.

— Nu m-ar mira dacă ai putea să-mi faci rost chiar și de un pachet cu sandvișuri pentru drum, ce zici?

— Sigur, domnule.

— Și de un strop de ceva?

— Fără îndoială, domnule.

— Atunci, dacă în clipa asta ai întîmplător la tine o chestie de genul unei țigări, totul o să fie mai mult sau mai puțin perfect.

— Turcească sau de Virginia, domnule?

— Și una, și alta.

Nimic nu-ți alină organismul mai abitir decît o țigară tihnită. Pentru cîteva clipe am pufăit cu voluptate, iar nervii mei, ale căror capete îmi ieșiseră din corp vreo trei centimetri și se cîrlionțaseră, au alunecat treptat-treptat la locul lor. M-am simțit întremat, înviorat și cu chef de discuții.

— De unde au răsărit toate zbieretele alea, Jeeves?

— Domnule?

— Exact înainte de a mă întâlni cu Chuffy, s-au auzit niște țipete animalice de undeva de prin casă. Păreau ale lui Seabury.

— Era domnișorul Seabury, domnule. Astăseară este puțin irascibil.

— Ce-l macină?

— Este întrucîtva extrem de dezamăgit, domnule, că a lipsit de la spectacolul cu negri de pe iaht.

— Dar e întru totul vina lui, micuțul cretin! Dacă voia să se ducă la petrecerea de ziua de naștere a lui Dwight, n-ar fi trebuit să se păruiască cu el.

— Întocmai, domnule.

— Să încerci să-ți ușurezi amfitrionul de un șiling și șase penny ca taxă de protecție în ajunul unei petreceri de ziua lui de naștere e o faptă demnă de un găgăuță.

— Foarte adevărat, domnule.

— Și ce-au făcut în privința asta? Părea să se fi oprit din urlat. L-au amețit cu cloroform?

— Nu, domnule. Am înțeles că se iau măsuri pentru a-i oferi micuțului ceva de genul unui spectacol substitutiv.

— Cum adică, Jeeves? Îi aduc pe negrotei aici?

— Nu, domnule. Costurile exclud această opțiune din sfera metodelor practice. Dar înțeleg că Înălțimea Ei l-a convins pe sir Roderick Glossop să-și ofere serviciile.

Nu izbuteam să pricep.

— Bătrînul Glossop?

— Da, domnule.

— Dar ce poate face el?

— Se pare, domnule, că are o voce plăcută de bariton și în tinerețe, pe vremea cînd era student

la Medicină, obișnuia deseori să interpreteze cîntece la concertele din fumoar și la alte spectacole similare.

— Bătrînul Glossop!

— Da, domnule. L-am auzit cum fi spunea aceasta Înălțimii Ei.

— Păi, nici prin cap nu mi-ar fi trecut una ca asta.

— Sînt de acord că acum mai nimic din comportamentul lui n-o sugerează, domnule. *Tempora mutantur, nos et mutamur in illis.*¹

— Adică vrei să zici că are de gînd să-l potolească pe tînărul Seabury cîntîndu-i?

— Da, domnule. Acompaniat la pian de Înălțimea Ei.

Am ochit hiba.

— N-o să țină, Jeeves. Gîndește-te și tu.

— Domnule!

— Ei bine, aici avem un țînc care ardea de nerăbdare să vadă cum își face numărul o trupă de cîntăreți negrotei. E posibil oare ca el să accepte drept un substitut adecvat un doctor de scrîntiți alb la față, acompaniat la pian de mama lui?

— Nu alb la față, domnule.

— Ce?

— Nu, domnule. Chestiunea a fost dezbătută și Înălțimea Ei a fost de părere că acum ceva în genul unui număr interpretat de negri este indispensabil. Tînărul gentleman este întotdeauna exigent cînd se află într-o asemenea stare de spirit.

De emoție, am înghițit pe unde nu trebuie fumul de țigară.

— Doar nu s-o înnegri pe față sir Glossop?

1. Vremurile se schimbă și noi ne schimbăm odată cu ele — citat din poetul Ovidiu (lat.).

— Ba da, domnule.

— Jeeves, vino-ți în fire. Nu poate fi adevărat! Se înnegrește pe față?

— Da, domnule.

— Nu se poate!

— Sir Roderick este în acest moment foarte ascultător, dacă vă amintiți, domnule, față de toate sugestiile care vin din partea Înălțimii Ei.

— Adică e îndrăgostit?

— Da, domnule.

— Și dragostea învinge orice opreliști?

— Da, domnule.

— Dar chiar și așa... Dacă ai fi îndrăgostit, Jeeves, tu te-ai înnegri pe față ca să-l distrezi pe fiul obiectului adorației tale?

— Nu, domnule. Dar nu sîntem construiți cu toții la fel.

— Așa e.

— Sir Roderick a încercat să protesteze, dar Înălțimea Ei i-a respins obiecțiile. Și, la drept vorbind, domnule, cred că pe ansamblu nu este un lucru rău. Fapta bună a lui sir Roderick va sluji la vindecarea rupturii dintre el și domnișorul Seabury. Întîmplător, știu că tînărul gentleman a eșuat în încercarea lui de a extrage bani pentru protecție de la sir Roderick și că s-a simțit profund jignit.

— A încercat să-l stoarcă de bani pe bătrînel?

— Da, domnule. Zece șilingi. Am informația de la însuși tînărul gentleman.

— Toți îți fac confidențe, Jeeves?

— Da, domnule.

— Iar bătrînul Glossop n-a plătit contribuția?

— Nu, domnule. În schimb, i-a ținut un fel de prelegere tînărului gentleman. Ceea ce tînărul gentleman a descris ca fiind o „beștealeală”. Și, întîmplător, știu că din această cauză există

resentimente din partea celui din urmă. Atît de multe, încît am căpătat impresia că plănuieşte ceva de genul unor represalii.

— N-ar avea curajul să-i facă o figură oribilă viitorului lui tată vitreg, nu-i așa?

— Tinerii gentlemen sînt încăpățînați, domnule.

— Așa e. Să ne amintim de cazul fiului mătușii mele Agatha, tînărul Thos., și al ministrului.

— Da, domnule.

— Din rea-voință l-a lăsat pe o insulă din mijlocul lacului, singur cu o lebădă.

— Da, domnule.

— Cum e cu lebedele prin părțile astea? Mărturisesc că mi-ar plăcea să-l văd pe bătrînul Glossop făcîndu-i ochi dulci unei păsări belicoase care-l fugărește.

— Îmi închipui că domnișorul Seabury se gîndește mai degrabă la ceva de genul unei glume proaste, domnule.

— Probabil. N-are imaginație, zgîmboiul! N-are fantezie. Deseori am remarcat-o. Are o gîndire... cum îi spune?

— Prozaică, domnule?

— Exact. Deși are la dispoziție toate avantajele nemărginite ale unui conac de țară, se mulțumește să pună apă cu funingine deasupra ușii, o chestie pe care ai putea s-o faci și într-o vilă din suburbii. Niciodată n-am avut o părere prea bună despre Seabury, iar asta mi-o confirmă.

— Nu funingine cu apă, domnule. Cred că tînărul gentleman se gîndește la farsa aceea de modă veche cu alunecatul pe unt. Ieri m-a întrebant unde se ține untul și a făcut o aluzie prudentă la un film comic pe care l-a văzut nu demult în

Bristol și în care s-a petrecut ceva de genul acesta.

Am fost scîrbit. Dumnezeu știe că orice atac comis la adresa unei persoane precum sir Roderick Glossop atinge o coardă sensibilă în sufletul lui Bertram Wooster, dar alunecatul pe unt... cea mai ordinară chestie, cum s-ar zice. Îndrumarul cel mai simplu al artei glumelor proaste. La Trîntori nu există nimeni care să se înjosească făcînd una ca asta.

Mă apucasem să scot un rîset batjocoritor, apoi m-am oprit. Cuvîntul „unt“ îmi amintise că viața era aspră și serioasă și că timpul trecea.

— Unt, Jeeves! Iată-ne cum stăm aici, tăind frunze la cîini și discutînd despre unt, cînd de fapt ar fi trebuit să fugi în goana mare pînă la cămară ca să-mi aduci și mie puțin.

— Mă duc imediat, domnule.

— Știi sigur unde poți găsi așa ceva?

— Da, domnule.

— Și ești convins că o să dea rezultate?

— Foarte convins, domnule.

— Atunci pune-te în mișcare, Jeeves. Și nu te mocăi.

M-am așezat pe un ghiveci pus cu gura-n jos și mi-am reluat pînda. Sentimentele mele erau acum foarte diferite de cum fuseseră cînd m-am aciuat prima dată pe proprietatea asta încîntătoare. Pe atunci eram un proscris fără nici un sfanț, ca să zic așa, și fără nici un viitor în fața ochilor. Acum puteam să întrezăresc lumina zilei. Jeeves avea să se înapoieze numaidecît cu accesorii. Imediat după aia urma să fiu încă o dată vechiul băiat de viață cu obrăjori rozalii. Iar la timpul potrivit o să fiu în siguranță în trenul de 11.50, în drum spre Londra și spre un loc sigur.

Aveam moralul ridicat binișor. Am sorbit din aerul nopții cu inima ușoară. Și, pe când îl sorbeam, o hărmălaie neașteptată s-a făcut auzită din casă.

Seabury părea că-și aduce cel mai virtuos contribuția la ea. Zbiera din toți afurisiții lui de bojoci. Din când în când se putea distinge vocea mai slabă, dar pătrunzătoare, a văduvei lady Chuffnell. Părea că-i adresa cuiva reproșuri sau că muștrulua pe cineva. Armonizându-se cu asta, se putea discerne o voce mai gravă – baritonul vibrant și inconfundabil al lui sir Roderick Glossop. Totul părea să vină dinspre sufragerie și, în afară de o singură dată, când hoinăream prin Hyde Park și m-am pomenit brusc în mijlocul unei Comunități Cîntătoare, n-am mai auzit nicicînd ceva asemănător.

Apoi nu cred să fi trecut prea mult timp pînă cînd ușa din față s-a deschis brusc. Cineva a ieșit afară. Ușa s-a trîntit. Iar apoi cel care ieșise a început să meargă cu pași apăsați și repezi pe alee, în direcția porții.

Existase un singur moment cînd lumina din hol strălucise deasupra individului. Dar îmi fusese suficient ca să-l identific.

Pășitorul ăsta neașteptat, care acum rătăcea în întuneric, manifestînd toate semnele că se săturase pînă-n gît, era nimeni altul decît sir Roderick Glossop. Iar fața lui, am remarcat eu, era la fel de neagră ca asul de pică.

Cîteva clipe mai tîrziu, pe cînd încă mă mai întrebam ce s-o fi întîmplat și, în general, răsuceam în minte chestiunea pe toate părțile, l-am zărit pe Jeeves, care se contura nedeslușit pe flancul drept.

M-am bucurat să-l văd. Îmi doream să mă lumineze.

— Ce-a fost asta, Jeeves?

— Acea perturbare, domnule?

— Suna de parcă l-ar fi omorât cineva pe micul Seabury. Dar înțeleg că n-am eu un asemenea noroc, nu?

— Tînărul gentleman *a fost* victima unui atac la persoană, domnule. Autorul este sir Roderick Glossop. N-am fost realmente martor la incident. Am obținut informațiile de la Mary, ajutoarea de bucătăreasă, care a fost prezentă personal.

— Personal?

— Uitîndu-se prin gaura cheii, domnule. Cînd s-a întîlnit întîmplător pe scări cu el, pare-se că înfățișarea lui sir Roderick a afectat-o puternic pe fată și mi-a spus că de atunci l-a urmărit pe furiș, vrînd să vadă ce are de gînd tipul. Înțeleg că imaginea lui a fascinat-o. Are tendința de a adopta o atitudine mentală oarecum frivolă, asemenea multor fete tinere, domnule.

— Și ce s-a întîmplat?

— Chestiunea se poate spune că a debutat, domnule, cînd sir Roderick, traversînd holul, a călcat pe podeaua unsă cu unt de către tînărul gentleman.

— Aha! Deci și-a pus planul în aplicare, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Iar sir Roderick a luat o trîntă?

— Se pare că a căzut destul de greoi, domnule. Tînăra Mary mi-a povestit despre asta cu multă însuflețire. I-a comparat aterizarea cu prăbușirea unei tone de cărbuni. Mărturisesc că imaginația ei m-a surprins oarecum, căci nu este o fată care să dea dovadă de prea multă fantezie.

Am zîmbit aprobator. Se prea poate ca seara să fi început cam jalnic, dar fără îndoială că se sfîrșea bine.

— Iritat, sir Roderick pare să se fi grăbit să ajungă în sufragerie, unde l-a supus imediat pe domnișorul Seabury unei pedepse aspre. Înălțimea Ei a încercat în van să-l înduplece să înceteze, căci el a refuzat-o cu hotărîre. Deznodămîntul afacerii a constatat într-o ruptură evidentă între Înălțimea Ei și sir Roderick, prima afirmînd că nu mai vrea să-l vadă niciodată, iar ultimul declarînd solemn că odată ce izbutește să plece în siguranță din casa asta ciumată, nu-i va mai trece niciodată pragul.

— Un ditamai tămbălăul.

— Da, domnule.

— Iar logodna s-a anulat?

— Da, domnule. Afecțiunea pe care Înălțimea Ei o simțea pentru sir Roderick a fost înghițită instantaneu de fluxul iubirii materne rănite.

— Binișor zis, Jeeves.

— Mulțumesc, domnule.

— Deci sir Roderick a șters-o pentru totdeauna?

— Așa se pare, domnule.

— Chuffnell Hall are parte de o grămadă de necazuri zilele astea. Aproape ca și cum ar fi fost blestemat.

— Dacă ai fi superstițios, cu siguranță că ai putea presupune aceasta, domnule.

— Păi, dacă înainte nu a existat nici un blestem, acum poți pune pariu că sînt vreo cincizeci și șapte. L-am auzit pe bătrînul Glossop cum le profera pe cînd trecea pe lîngă mine.

— Să înțeleg că era foarte tulburat, domnule?

— Foarte tulburat, Jeeves.

— Așa mi-am închipuit și eu, domnule. Altfel sigur n-ar fi plecat din casă în starea aceea.

— Cum adică?

— Păi, domnule, vă dați seama. În circumstanțele actuale nu-i prea recomandabil pentru el să se întoarcă la hotel. Apariția lui ar stârni comentarii. Iar după cele ce s-au întâmplat, nici nu prea poate să se înapoieze la conac.

Mi-am dat seama unde voia să ajungă.

— Doamne sfinte, Jeeves ! Mă faci să-mi schimb modul de-a gândi. Dă-mi voie să recapitulez lucrurile. Nu se poate duce la hotel — nu, îmi dau seama de asta — și nici nu se poate întoarce în patru labe la văduva lady C. s-o roage să-i ofere un adăpost — nu, îmi dau seama și de asta. E o situație încâlcită și fără ieșire. Nu-mi pot imagina ce naiba o să facă.

— Este întrucîtva o problemă, domnule.

Preț de o clipă am rămas tăcut. Gînditor. Și, în mod ciudat, căci ai fi zis că eram într-o stare de spirit plină de veselie sobră, inima îmi cam sîngera nițeluș.

— Știi, Jeeves, oricît de josnic s-ar fi purtat în trecut cu mine omul ăsta, tot mă apucă mila de el. Categorie. A intrat într-un bucluc înfrîmător. Nici pentru mine nu a fost prea ușor să fiu în ipostaza de hoinar negru la față, dar eu n-am reputația lui de menținut. Adică dacă lumea mă vede în starea asta, poate foarte bine să ridice din umeri și să murmure „E tînăr!“ sau ceva în genul ăsta, nu?

— Da, domnule.

— Dar asta nu-i valabil și pentru un tip cu reputația lui.

— Foarte adevărat, domnule.

— Măi să fie ! Vai de sufletul lui ! Presupun că dacă judeci la rece, asta-i răzbunarea lui Dumnezeu.

— Posibil, domnule.

Nu se-ntîmplă prea des să insist pe latura morală, dar acum nu m-am putut abține să n-o fac.

— Asta arată că trebuie să fim mereu binevoitori, chiar și cu cei mai sărmani, Jeeves. De ani de zile Glossop ăsta m-a călcat în picioare cu ghete ghintuite și uită-te unde a ajuns. Ce s-ar fi întîmplat dacă în momentul ăsta am fi fost în relații cordiale? Ar fi stat pe roze. Zărindu-l adineauri cum trece ca săgeata pe lîngă mine, l-aș fi oprit. Aș fi strigat după el „Hei, sir Roderick, stai o secundă! Nu te mai plimba fardat de colo colo prin zonă. Rămîi prin preajmă pentru o vreme, căci în curînd o să vină Jeeves cu untul necesar și totul o să fie bine“. N-aș fi spus asta, Jeeves?

— În linii mari, fără îndoială, ceva asemănător, domnule.

— Iar el ar fi fost salvat dintr-o situație înspăimîntătoare, din marea strîmtoare în care se află acum. Aș zice că individul n-o să fie în stare să obțină unt decît mîine dimineață. Nici măcar atunci, dacă n-are bani la el. Și totul din pricina faptului că nu s-a purtat cuviincios cu mine în trecut. Asta te pune un picuț pe gînduri, nu, Jeeves?

— Da, domnule.

— Dar, bineînțeles, n-are nici un rost să discutăm despre asta. Ce-a fost a fost.

— Foarte adevărat, domnule. Degetul mișcător scrie, iar după ce a scris, trece mai departe, și nici deplina noastră evlavie sau putere de judecată nu îl poate ademeni să se-ntoarcă și să șteargă jumătate de rînd. Nici toate lacrimile noastre nu pot înlătura un singur cuvînt.

— Mda. Iar acum, Jeeves, untul. Trebuie să-mi văd de treabă.

A oftat cumva respectuos.

— Îmi pare extrem de rău, domnule, dar sînt nevoit să vă aduc la cunoștință că, din pricina faptului că domnișorul Seabury l-a folosit pe tot pentru a unge podeaua, nu mai există nici un pic de unt în casă.

Necazuri la Dower House

Am rămas acolo, în picioare, incremenit și cu mîna întinsă. Părea că toate facultățile îmi amorțiseră. Îmi amintesc că odată, cînd eram la New York, unul dintre țîncii ăia italieni cu priviri triste, care umblă vîjîind de colo colo prin Washington Square pe patine cu roțile, s-a catapultat brusc și extraordinar de violent în jiletca mea pe cînd eu mă plimbam încoace și-ncolo, luînd o gură de aer. A ajuns la destinație exact lîngă al treilea nasture de sus, iar eu am trăit cam aceeași senzație pe care o aveam și acum. Un soi de durere copleșitoare. Năucit. Fără suflare. De parcă mi-ar fi miruit cineva pe neașteptate bătrînul suflet cu un sac cu nisip.

— Ce?

— Da, domnule.

— Nu există unt?

— Nu există unt, domnule.

— Dar, Jeeves, asta-i o chestie îngrozitoare.

— Foarte inoportună, domnule.

Dacă Jeeves are vreun defect, acela e că în asemenea împrejurări are prea des tendința să manifeste o atitudine mai calmă și mai imper-turbabilă decît ți-ai dori. De regulă nu protestează nimeni, pentru că în general el stăpînește bine

situația și nu întârzie să apară în fața conducerii cu una dintre soluțiile lui impecabile. Dar am crezut întotdeauna că mi-ar prii mai mult să țopăie prin jur, dîndu-și ochii peste cap, și așa credeam și acum. Într-un moment precum cel de față adjectivul „inoportună” mi se părea că nu reflectă nici pe departe situația.

— Și ce să fac?

— Teamă mi-e că va fi necesar să amînați spălatul pe față pînă la un moment ulterior, domnule. Mîine voi fi în postura necesară să vă procur unt.

— Dar în noaptea asta?

— În noaptea asta teamă mi-e, domnule, că trebuie să vă mulțumiți să rămîneți în *status quo*.

— Hă?

— Este o expresie latină, domnule.

— Adică nu se poate face nimic pînă mîine?

— Mi-e teamă că nu, domnule. Este supărător.

— Ai merge pînă într-acolo încît să caracterizezi astfel situația?

— Da, domnule. Foarte supărător.

Am respirat puținul crispat.

— Uf, bine. Cum zici tu, Jeeves.

Am meditat.

— Și eu ce să fac între timp?

— Avînd în vedere că ați avut o noapte cam grea, cred că ar fi cel mai bine, domnule, dacă ați trage un pui de somn.

— Pe pajiște?

— Dacă aș putea să vă fac o sugestie, domnule, cred că v-ați simți mai confortabil în Dower House. Se află la mică distanță de parc, pe partea cealaltă, și nu este locuită.

— Nu se poate una ca asta. Chuffy n-ar lăsa-o nelocuită.

— Unul dintre grădinari este pe post de îngrijitor pe timpul cît Înălțimea Ei și domnișorul Seabury se află în vizită la conac, dar la ora asta el este întotdeauna în sat, la Chuffnell Arms. Ar fi foarte simplu pentru dumneavoastră să intrați prin efracție și să vă instalați într-una dintre camerele de la etaj, fără a-i aduce faptul la cunoștință Înălțimii Sale. Iar mîine dimineață mă voi alătura dumneavoastră acolo cu toate cele necesare.

Mărturisesc că nu era ideea mea de noapte înfiorător de agreabilă.

— N-ai vreo sugestie mai strălucită?

— Nu, domnule.

— N-ai vrea să mă lași să dorm în patul tău în noaptea asta?

— Nu, domnule.

— Atunci mai bine o iau din loc.

— Da, domnule.

— Noapte bună, Jeeves, am zis eu posomorît.

— Noapte bună, domnule.

Nu mi-a luat mult să ajung la Dower House, iar drumul mi s-a părut mai scurt decît în realitate, căci pe parcurs am avut mintea ocupată cu un soi de imnuri tăcute ale urii, închinată diverșilor indivizi care s-au combinat pentru a mă pune în ceea ce Jeeves ar fi numit situația asta supărătoare — adică micul Seabury.

Cu cît mă gîndeam mai mult la mucosul ăla, cu atît mai abitir mi se împietrea inima. Iar faptul că m-am gîndit la el a atras după sine — cred că așa se spune — un sentiment față de sir Roderick Glossop care se apropia foarte mult de bunăvoință.

Știi cum e. O duci ani întregi cu părerea că un tip e un buboi și o amenințare pentru binele obștesc, iar apoi auzi brusc într-o bună zi de un

lucru plin de bun-simț pe care l-a făcut și asta îți dă sentimentul că pînă la urmă sigur există ceva bun în el. Așa a fost și în cazul lui Glossop asta. Am suferit mult din cauza lui de cînd pote-cile vieții ni s-au intersectat prima oară. În grădina zoologică umană pe care Destinul a făcut-o să se concentreze în jurul lui Bertram Wooster el a ocupat întotdeauna un loc de frunte printre cele mai infecte specimene și adevărul e că mulți arbitri competenți au considerat că ar concura chiar pentru panglica albastră, cot la cot cu acea măreață calamitate a lumii contemporane, mă-tușa Agatha. Dar acum, trecîndu-i în revistă comportamentul recent, trebuie să recunosc că m-am pomenit incontestabil înduioșat de el.

Un individ care a putut să-l cotonogască așa pe tînărul Seabury nu poate fi în întregime rău, am judecat eu. Există în mod obligatoriu nis-caiva metal de calitate superioară undeva, printre deșeuri. Și chiar am mers pînă într-acolo încît să-mi spun în sinea mea, cu un oarecare aflux de emoții, că dacă lucrurile or să se aranjeze în așa fel încît să-mi pot vedea din nou liber de treabă, o să-l caut și o să încerc să fraternizez cu el. Ajunsesem chiar la stadiul în care cochetam cu ideea unui prînz bunicel, cu mine de o parte a mesei și cu el de partea cealaltă, trăgînd o dușcă dintr-un vin vechi, sec și savuros și sporovăind ca doi prieteni la cataramă, cînd am descoperit că am ajuns la marginea proprietății Dower House.

Lada asta de gunoi sau magazia pentru vădu-vele răposaților lorzi Chuffnell era un soi de cocioabă de mărime potrivită, care se înălța în mijlocul unui parc spațios și întins, cum ar scrie în anunțurile din ziar. Intrați pe o poartă formată din cinci bare de metal, care era fixată într-un gard viu de cimișir, și o porneai pe o alee scurtă

cu pietriș – asta dacă nu plănuiai să pătrunzi în casă pe o fereastră de la parter, caz în care te furișai de-a lungul unei fișii de iarbă, zburdînd în tăcere de la un copac la altul.

Asta am făcut și eu, deși la prima vedere nu părea cu adevărat necesar. Clădirea arăta pustie. Însă pînă acum bineînțeles că nu-i văzusem decît fațada. Iar dacă grădinarul care avea grijă de casă își schimbase tactica și nu se mai dusesese la ora asta pînă la cîrciuma locală pentru o băutură, deci încă mai era înăuntru, probabil că stătea în partea din spate. Prin urmare, într-acolo mi-am îndreptat acum pașii, încercînd să-i fac cît mai șerpuiți cu putință.

Nu pot zice că-mi surîdea ceea ce mă aștepta în viitorul apropiat. Jeeves vorbise lejer – sau superficial – cînd îmi spusese să țîșnesc înăuntru, să mă fac comod și să dorm acolo peste noapte. Dar, din propria mea experiență, ori de cîte ori încercam să mă îndeletnicesc cu vreun jaf mititel, întotdeauna ceva mergea anapoda. Încă nu uitasem cum Bingo Little mă convinsese să intru prin efracție în casa lui și să șterpelesc înregistrarea la dictafon a articolului siropos pe care soția lui, *née* Rosie M. Banks, faimoasa romanțieră, îl scrisese despre el pentru revista mătușii mele, *Dahlia*, *Budoarul unei doamne*. Dacă-ți amintești, la evenimente luaseră parte pechinezi, cameriste și polițiști, iscînd în mine mîhnire și panică, iar acum nu voiam să se mai întîmple ceva de genul ăsta.

Drept pentru care, cu o grămăjoară de prudență, am mers cu pași pieziși pînă-n spatele casei. Iar cînd primul lucru pe care mi-au căzut ochii a fost ușa întredeschisă de la bucătărie, n-am dat buzna înăuntru cu entuziasmul pe care l-aș fi manifestat acum un an sau cam așa ceva,

Înainte ca viața să mă preschimbe în bărbatul suspicios și necruțător din ziua de azi, ci am rămas pe loc, aruncându-i o privire precaută. S-ar fi putut să fie în regulă. Pe de altă parte, s-ar fi putut să nu fie în regulă. Doar timpul avea să decidă.

În clipa următoare am fost al naibii de bucuros că m-am ținut la distanță, pentru că am auzit brusc pe cineva fluierînd în casă și mi-am dat seama ce însemna asta. Însemna că individul grădinar, în loc să se ducă pînă la Chuffnell Arms ca să bea o tărie, se hotărîse să stea acasă și să petreacă o seară liniștită printre cărțile lui. Iată ce numește Jeeves informații autorizate, din sursă sigură.

M-am retras iar în umbră, aidoma unui leopard, simțindu-mă cam cu capsă pusă. Eram de părere că Jeeves n-are dreptul să spună că tipii se duc pînă în sat ca să pilească ceva la ora cutare cînd de fapt n-o făceau.

Iar apoi s-a întîmplat brusc ceva care a aruncat o cu totul altă lumină asupra modului cum stăteau lucrurile și mi-am dat seama că l-am judecat greșit pe cinstitul bărbat. Fluieratul s-a oprit, a urmat un singur sughiț scurt, iar dinăuntru s-a auzit sunetul scos de cineva care cînta „Călăuzește-mă, lumină blîndă”.

Locatarul din Dower House nu era un simplu grădinar. Era Mîndria Moscovei, detestabilul Brinkley, care stătea ascuns în ea.

Mi s-a părut că era nevoie să cuget cu grijă și fără grabă la situația apărută.

Necazul cu indivizii de teapa lui Brinkley e că nu te poți purta cu ei după cum scrie la carte. Au un comportament cam imprevizibil. De pildă, în seara asta, în decurs de o oră și ceva, l-am

văzut pe individ făcînd ravagii pe ici, pe colo cu un cuțit de tranșat carnea și, de asemenea, suportînd plin de toleranță șuturile lui Chuffy pe absolut toată lungimea aleii de la Chuffnell Hall. Mie mi se părea că totul depinde de toanele în care era, întîmplător, pe moment. Prin urmare, eram nevoit să mă întreb în sinea mea ce versiune a bărbatului ăsta cu multe fețe m-ar fi întîmpinat dacă aș fi intrat acum vitejește în Dower House? L-aș fi găsit pe pacifistul respectuos, pe care ar fi în același timp simplu și agreabil să-l înșfac de cureaua pantalonilor și să-l azvîrl afară? Sau mi-aș fi petrecut restul nopții fugind în goana mare pe scări de sus în jos și viceversa, cu el la mică distanță în spatele meu?

Și, că tot veni vorba, ce se alesese de cuțitul ăla al lui de tranșat carnea? Din cîte am văzut, nu păruse să-l aibă la el în cursul întrevederii cu Chuffy. Dar, pe de altă parte, ar fi putut să-l lase pur și simplu într-alt loc și între timp să-l fi recuperat.

Examinînd chestiunea din toate punctele de vedere, m-am hotărît să rămîn unde eram. Iar în clipa următoare întorsătura pe care au luat-o evenimentele mi-a demonstrat că decizia mea fusese cea corectă. Tocmai ajunsese la partea aia cu „Noaptea e întunecată” și părea să-i dea înainte viguros, dar cam nesigur pe el, într-o octavă mai joasă, cînd s-a întrerupt brusc. Iar următorul lucru pe care l-am auzit a fost o explozie absolut înfiorătoare de urlete, bocănituri și bubuituri. Ce îl apucase, nu puteam să spun, bineînțeles, dar zgomotele dovedeau fără nici o urmă de îndoială că, dintr-un motiv sau altul, individul se întorsese la ceea ce aș putea numi stadiul cuțitului de tranșat carnea.

Unul dintre avantajele faptului că ești la țară, dacă faci parte, asemenea lui Brinkley, din tagma nebunilor mai agresivi, e că ai o mare libertate de mișcare. Dacă s-ar fi produs pe, să zicem, Grosvenor Square sau Cadogan Terrace, hăr-mălaia pe care o făcea acum ar fi dus negreșit în primele două minute la apariția unor detașamente de polițiști. Ferestrele s-ar fi ridicat, în fluier s-ar fi suflat. Dar în locul retras și tihnit unde se găsea Dower House, în Chuffnell Regis, i se acorda maximum de libertate de exprimare. Cu excepția conacului, nu mai exista nici o casă în jur pe-o rază de doi kilometri. Și chiar și conacul era mult prea departe pentru ca tără-boiiul îngrozitor pe care-l făcea să răzbată pînă acolo altfel decît ca un susur firav.

Cu privire la ce anume își închipuia el că fugărește, nici aici nu prea aveai cum să te pronunți. Era posibil ca grădinarul-îngrijitor să nu se fi dus pînă la urmă în sat, iar acum să-și fi dorit asta. Sau era posibil, bineînțeles, ca un individ atît de mangă precum Brinkley să n-aibă nevoie de un obiect concret pentru a fugi după el, ci pur și simplu alerga după cai verzi pe pereți, ca să zic așa, numai din dorința de a face mișcare.

Înclinam să adopt ultima părere și tocmai mă întrebam, plin de jind, dacă nu există vreo șansă să cadă pe scări și să-și frîngă gîtul, cînd mi-am dat seama că mă înșelasem. De cîteva minute vacarmul se mai potolise nițeluș, căci activitățile păreau că se mutaseră într-o parte mai îndepărtată a casei. Dar în scurt timp lucrurile s-au înfierbîntat din nou. Am auzit un tropăit pe scări în jos. Apoi a urmat un bubuit teribil. Și imediat după aia ușa din spate s-a trîntit brusc și o siluetă umană a țîșnit afară. Venind valvîrtej în

direcția mea, s-a împiedicat de ceva și a căzut în cap aproape la picioarele mele. Tocmai eram pe cale să-mi pun sufletul în mâinile Domnului și să sar la gîtul lui, sperînd că totul o să iasă bine, cînd ceva din tonul pe care individul făcea comentarii – un soi de înjurături cultivate, care păreau să dovedească o educație mai aleasă decît cea a lui Brinkley – m-a făcut să mă opresc.

M-am aplecat. Diagnosticul meu fusese corect. Era sir Roderick Glossop.

Tocmai intenționeam să mă prezint și să pornesc investigațiile, cînd ușa din spate s-a deschis iarăși brusc și încă o siluetă și-a făcut apariția.

— Și să stai afară! a remarcat ea cu multă amărăciune.

Vocea era a lui Brinkley. Într-un moment ca ăsta, nu prea fericit, mi-a făcut o oarecare plăcere să-l văd că își masează țurloiul stîng.

Ușa s-a trîntit și l-am auzit cum trage zăvorul. În clipa următoare o voce de tenor ce interpreta „Stîncă vremilor“ a arătat că, din punctul de vedere al lui Brinkley, episodul se încheiase.

Sir Roderick se ridicase cu greu în picioare, iar acum stătea și sufla din greu, ca și cum s-ar fi întrecut cu vîntul. Nu mă mira, fiindcă ieșirea lui fusese foarte rapidă.

Mi-a trăsnet prin cap că era un moment bun să încep o conversație.

— Sal'tare, sal'tare! am spus eu.

Mi s-a părut că în noaptea asta îmi era hărăzit să-mi ațîț semenii, ca să nu mai vorbesc de ajutoarele de bucătăreasă. Dar dacă mă luam după efectul pe care l-am avut asupra lui sir Glossop, magnetismul personalității mele părea să fi intrat întrucîtva în declin. Adică dacă pe

ajutoarea de bucătăreasă o apucaseră istericalele, iar Chuffy sărise în sus jumătate de metru, Glossop ăsta doar a dîrdîit, de parcă ar fi fost o chestie în aspic pe o farfurie pe care o scuturi puțin. Dar asta putea fi, bineînțeles, și din cauza faptului că nu era capabil de altceva din punct de vedere fizic. Clipele alea de răgaz în compania lui Brinkley te cam storc de puteri.

— E în regulă, am continuat eu, dornic să-l liniștesc și să-i schimb impresia că la ureche îi susura vreo creatură înspăimîntătoare a nopții. E doar B. Wooster...

— Domnul Wooster!

— Exact.

— Doamne sfinte! a spus el, calmîndu-se un pic, deși era încă departe de a fi sufletul petrecerii. ău!

Și lucrurile s-au oprit aici, timp în care el inhala, făcîndu-și provizii din aerul cel dătător de viață. Am rămas tăcut. Noi, Wooster-ii, nu deranjăm pe nimeni într-un asemenea moment.

Numaidecît gîfîiala i s-a domolit, devenind un șuierat ușor. Omul a făcut o pauză de încă vreun minut și jumătate. Iar cînd a vorbit, în vocea lui exista o undă de smerenie, ceva ce ai putea numi un tremur atît de accentuat, încît am fost cît pe-aci să-i pun o mîină blajină pe după umeri și să-i spun să nu se piardă cu firea.

— Fără îndoială că te întrebi, domnule Wooster, cum se explică toate astea.

Încă nu prea eram în stare de mîina aia blajină, dar i-am acordat un soi de bătaie ușoară și încurajatoare cu palma.

— Nici un pic, am spus eu. Nici un pic. Știu totul. Sînt la curent cu întreaga situație. Am auzit ce s-a întîmplat la conac și, imediat după

ce te-am văzut cum țîșnești pe ușa aia, mi-am dat seama ce se petrecuse probabil acolo. Plănuiai să rămii peste noapte la Dower House, nu-i așa?

— Da. Dacă într-adevăr ți s-a adus la cunoștință ce s-a întîmplat la Chuffnell Hall, domnule Wooster, atunci ești conștient de faptul că mă aflu în nefericita situație de a...

— ...fi vopsit în negru. Știu. Și eu la fel.

— Dumneata!

— Da. E o poveste lungă și, oricum, nu ți-aș putea-o spune, pentru că e pe cale să devină un secret, dar poți să mă crezi pe cuvînt cînd zic că ne găsim în același impas.

— Dar e surprinzător!

— Nu te poți întoarce la hotel, iar eu nu pot pleca la Londra pînă nu ne demachiem.

— Doamne sfînte!

— Mi se pare că asta ne apropie foarte mult unul de altul, nu?

A respirat adînc.

— Domnule Wooster, în trecut am avut divergențele noastre. Poate că a fost vina mea. N-aș putea spune. Dar în situația asta de criză trebuie să nu ne mai gîndim la ele și... ăăă...

— Să ne unim forțele?

— Întocmai.

— Așa vom face, am spus eu cu căldură. În ceea ce mă privește, m-am decis să îngrop trecutul cînd am auzit că i-ai ars micului Seabury una sau două la locul potrivit.

L-am auzit cum fornăie.

— Ai idee ce mi-a făcut băiatul ăla odios, domnule Wooster?

— Mda. Și ce i-ai făcut dumneata lui. Sînt pus la curent cu tot ce s-a întîmplat pînă cînd ai plecat de la conac. Ce s-a petrecut după aceea?

— Aproape imediat după ce am făcut asta, mi-am dat brusc seama în ce situație îngrozitoare mă aflu.

— Un șoc urît, îmi închipui.

— Dintre cele mai zdravene. M-am simțit complet pierdut. Singura soluție posibilă era să-mi găsesc un adăpost pe undeva în noaptea asta. Și, știind că Dower House e nelocuită, m-am îndreptat într-acolo.

S-a cutremurat.

— Domnule Wooster, casa aia e – vorbesc foarte serios – un Infern.

A găsiit cîtva timp.

— Nu mă refer la prezența în clădire a ceea ce mie mi s-a părut a fi un nebun periculos. Ci la faptul că locul e ticsit cu viețuitoare. Șoareci, domnule Wooster! Și cîini mici. Și cred că am văzut o maimuță.

— Hă?

— Acum îmi amintesc cum lady Chuffnell mi-a adus la cunoștință că fiul ei s-a apucat să crească niște creaturi de genul ăsta, dar pe moment nu mi-a venit în minte, iar întîmplarea m-a luat pe nepregătite.

— Da, bineînțeles, Seabury crește chestii. Îmi aduc aminte că mi-a zis. Și menajeria asta te-a tratat cu dispreț?

S-a fișiiit în întuneric. Cred că se ștergea pe f.

— Să-ți povestesc prin ce am trecut în casa aia, domnule Wooster?

— Te rog, am zis eu cu căldură. Avem la dispoziție toată noaptea.

S-a tamponat încă o dată cu batista pe frunte.

— A fost un coșmar. Abia ce intrasem înăuntru, cînd o voce mi s-a adresat dintr-un colț întunecat al bucătăriei, adică al încăperii în care m-am

pomenit. „Te văd, descreierat ramolit ce ești!“, cred că asta a fost expresia pe care a folosit-o.

— Mi-e a naibii de familiară.

— Nici nu mai e nevoie să-ți spun cât de stupefiat am fost. Mi-am mușcat zdravăn limba. Apoi, închipuindu-mi că tipul care vorbise nu fusese decît un papagal, m-am grăbit să ies din încăpere. Abia ajunsesem la scară, cînd am observat o siluetă hidoasă. Un individ scund, lat în spate, crăcănat, cu brațe lungi și o față zbîrcită și închisă la culoare. Purta un fel de haine și mergea precipitat, clătînîndu-se de la stînga la dreapta și scoțînd sunete nearticulate. Acum, cînd sînt mai calm, îmi dau seama că probabil era o maimuță, dar atunci...

— Ce casă! am zis eu compătimator. Mai pune-l și pe Seabury și... ce casă! Cum e cu șoarecii?

— Au apărut mai tîrziu. Dă-mi voie, dacă vrei, să mă țin de succesiunea cronologică a nenorocirilor care s-au abătut asupra mea, căci altfel n-o să fiu în stare să mențin coerența povestirii. Camera în care m-am pomenit mai apoi părea plină ochi cu cîini mici. S-au năpustit asupra mea, amușind și vrînd să mă înhațe. Am scăpat și am intrat în altă cameră. În sfîrșit aici, mi-am zis în sinea mea, chiar și în casa asta sinistră și de rău augur e liniște și pace. Domnule Wooster, abia îmi formulasem gîndul, cînd ceva s-a suit pe sub cracul drept al pantalonilor mei. Am sărit într-o parte și am răsturnat ceva ce mi s-a părut a fi o cutie sau un soi de cușcă. M-am pomenit într-o mare de șoareci. Detest creaturile astea. Am încercat să le mătur la o parte. S-au ținut și mai zdravăn de mine. Am zbughit-o afară din cameră și abia ce ajunsesem la scară, cînd nebunul ăsta și-a făcut apariția și m-a fugărit. M-a fugărit pe scară în sus și în jos, domnule Wooster!

Am încuviințat înțelegător din cap.

— Am trecut cu toții prin asta, am spus eu. Și mie mi s-a întâmplat la fel.

— Dumitale?

— Mda. A fost cît pe-aci să-mi vină de hac cu un cuțit de tranșat carnea.

— Din cîte am putut eu să văd, arma pe care o ducea era mai degrabă de ordinul unui satîr.

— E schimbător, am explicat eu. Cînd un cuțit de tranșat carnea, cînd, peste puțin timp, satîrul. Un tip proteic. Are un temperament de artist, presupun.

— Vorbești de parcă l-ai cunoaște pe individ.

— Nu numai că-l cunosc. L-am angajat. E valetul meu.

— Valetul dumitale?

— Da. Un tip pe nume Brinkley. Da', reține, n-o să mai fie valetul meu pentru multă vreme. Dacă se potolește suficient încît să mă pot apropia de el și să-l dau afară. E ironic, dacă te gîndești mai bine, am spus eu, întrucît eram într-o dispoziție filosofică. Adică îți dai seama că în tot timpul ăsta eu îi dau un salariu individului? Cu alte cuvinte, el e de fapt plătit ca să mă fugărească de colo colo cu cuțite de tranșat carnea. Dacă asta nu-i viață, am zis eu meditativ, atunci ce-o fi?

Părea că amicului îi ia un moment sau două să absoarbă informația.

— Valetul tău? Atunci ce face aici, în Dower House?

— O, e un individ mobil, știi. Ba e aici, ba acolo. Zboară dintr-un loc într-altul. Nu demult a fost pe la conac.

— N-am auzit niciodată una ca asta.

— Și pentru mine e ceva nou, trebuie să mărturisesc. Păi, cu siguranță că ai parte de o noapte

însuflețită. Asta o să-ți ajungă, nu? Adică n-o să mai ai nevoie de nici o agitație luni întregi.

— Domnule Wooster, speranța mea cea mai înfocată e ca tot restul existenței mele să fie o repriză de monotonie neîntreruptă. În noaptea asta se pare că am simțit oroarea profundă a vieții. Nu crezi că s-ar putea să mai am încă șoareci pe mine?

— Aș zice că probabil ai scăpat de ei când te-ai scuturat. Ai fost destul de activ, știi? Bineînțeles, eu n-am putut decît să te aud, dar părea că sari din stîncă în stîncă, cum s-ar spune.

— Cu siguranță că n-am precupețit nici un efort ca să scap de individul ăsta, Brinkley. Doar că mi-am închipuit că simt cum ceva mă mușcă ușor de omoplatul stîng.

— Ai avut o noapte de pomină, nu-i așa?

— O noapte într-adevăr îngrozitoare. N-o să-mi recapăt cu ușurință liniștea normală a minții. Încă am pulsul ridicat și nu-mi place felul în care îmi bate inima. Însă, din mila lui Dumnezeu, am avut norocul ca totul să se termine cu bine. O să poți să-mi oferi adăpost în casa dumitate, chestie de care am atît de multă nevoie. Și, ajutîndu-mă de puțină apă cu săpun, o să reușesc să curăț toată negreala asta dezgustătoare.

Mi-am dat seama că acum eram nevoit să mă apuc să-i dau vestea cu cît mai multă blîndețe.

— Nu poți șterge chestia aia cu apă și săpun. Am încercat. Îți trebuie unt.

— Chestiunea mi se pare irelevantă. Fără îndoială că-mi poți procura niște unt, nu?

— Îmi pare rău. Nu am unt.

— Sigur există unt la dumneata acasă.

— Nu există. Și știi de ce? Pentru că nu există nici o casă.

— Nu te înțeleg.

— A ars din temelii.

— Ce?

— Da. Brinkley a făcut-o.

— Doamne păzește!

— Mărturisesc că e neplăcut din mai multe puncte de vedere.

Preț de o clipă a rămas tăcut. Răsucind chestia pe toate părțile în minte. Judecînd-o din mai multe perspective.

— Casa dumitale chiar a ars din temelii?

— E un morman de cenușă.

— Și atunci ce-i de făcut?

Se pare că venise vremea să-i prezint și partea bună a lucrurilor.

— Înveselește-te, am zis eu. Poate că n-om sta noi prea bine cu casele, dar situația untului, mă bucur s-o spun, e destul de strălucită. N-avem cum să obținem unt în noaptea asta, dar mîine dimineată o să ne parvină, ca să zic așa. Jeeves o să-mi aducă niște unt imediat cum o să vină lăptarul.

— Dar nu pot rămîne în halul ăsta pînă mîine dimineată!

— Mi-e teamă că nu se poate altfel.

A reflectat. Era greu să vezi în întuneric, dar aș fi zis că-i plin de nemulțumire, de parcă spiritul lui semeț se necăjise oarecum. Probabil că se și gîndea profund, căci brusc a revenit la viață cu o idee.

— Casa asta a dumitale are garaj?

— O, da.

— Și el a ars din temelii?

— Nu, îmi închipui că a supraviețuit holocaustului. Era departe de locul conflagrației.

— Există benzină acolo?

— O, da! O mulțime.

— Păi, atunci totu-i bine, domnule Wooster. Sînt convins că benzina o să fie un agent de curățare la fel de eficace ca untul.

— Dar, pe toți dracii, nu te poți duce la mine în garaj!

— De ce nu, mă rog?

— Păi, bine, presupun că poți, dacă așa vrei dumneata. Însă nu și eu. Din motive pe care nu sînt pregătit să le dezvălui, îmi propun să-mi petrec restul nopții în foișorul de pe peluza principală de la conac.

— Nu vii cu mine?

— Îmi pare rău. Nu.

— Atunci noapte bună, domnule Wooster. Te las să te odihnești. Îți rămîn teribil de îndatorat pentru ajutorul pe care mi l-ai acordat în situația asta grea. Trebuie să ne vedem mai des. Hai să luăm prînzul împreună zilele astea. Cum intru în garajul ăla al dumitale?

— Trebuie să spargi o fereastră.

— Așa voi face.

Și-a luat tălpășița, hotărît și plin de elan, iar eu, clătînîndu-mi neîncrezător bătrîna tărtăcuță, m-am prelinș înspre foișor.

Mic dejun la conac

Nu știu dacă ți-ai petrecut vreodată noaptea într-un foișor. Dacă nu, evită să faci un asemenea experiment. Nu-i o chestie pe care i-aș recomanda-o vreunui prieten de-al meu. O să vorbesc fără frică despre subiectul înnoptatului în foișoare. Din câte am putut să-mi dau seama, o astfel de discuție nu are nici măcar o singură caracteristică pozitivă. Pe lângă disconfortul inevitabil al zonelor cărnose, mai e și frigul; pe lângă frig, mai e și zbuciumul mental. Toate poveștile cu fantome pe care le-ai citit în viață încep să-ți zboare prin minte, mai ales din alea în care flăcării sînt găsiți a doua zi dimineața complet morți, fără nici o urmă pe ei, dar cu o expresie atît de îngrozită pe chip, încît echipa care a plecat în căutarea lor își ține un pic respirația și se holbează de la unul la altul, ca și cum ar spune „Hopa !” Lucrurile scîrțîie. Ți se năzare că auzi pași furișați. Capeți impresia că o proporție măricică de mîini sfrijite se întind după tine în întuneric. În plus, așa cum spuneam, mai e și frigul nemaipomenit de aspru și mult disconfort în zonele cărnose. Totul constituie o experiență destul de nasoală, pe care cunoscătorii trebuie să o evite.

Iar ce făcea ca lucrurile să fie și mai dure-roase în cazul meu era gândul că dacă măcar aş fi avut curajul să-l însoţesc pe bătrînul Glossop cel neînfricat pînă la garaj, n-ar mai fi fost nevoie să stau părăsit în clădirea asta puturoasă, ascultînd cum urlă vîntul prin crăpăturile din lemn. Adică odată ajuns la garaj, nu numai că m-aş fi curăţat pe faţă, dar aş fi putut și să mă urc în mașina cu două locuri, care-și mușca zăbala acolo, și aş fi plecat la plimbare pe șosea pînă la Londra, fredonînd un cîntec țigănesc, cum s-ar zice.

Dar pur și simplu nu-mi puteam aduna puterile ca să acţionez în vreun fel. Garajul, am meditat eu, era fix în zona periculoasă, în mijlocul teritoriului lui Voules și Dobson, iar eu categoric nu puteam să mai fac față eventualității de a da nas în nas cu sergentul de poliție Voules, ca să fiu mai apoi reținut și interogat. Întîlnirile cu el din noaptea precedentă îmi zguduiseră moralul, făcîndu-mă să-l consider pe diavolul ăsta al Legii un prădător fără somn, care hoinărește neconținut și care în mod cert ar fi apărut printr-o trapă exact în clipa cînd ne-am fi descurcat cel mai bine fără el.

Așa că am rămas unde eram. M-am plasat în poziția patruzeci și șase, în speranța că era mai bună pentru zon. cărn. decît ultimele patruzeci și cinci, și mi-am mai încercat o dată norocul cu somnul profund.

Ce mă depășește întotdeauna în asemenea împrejurări este cum de izbutește cineva să doarmă vreun pic. Eu, personal, am renunțat la orice idee de genul ăsta destul de repede și, în consecință, nimeni n-ar fi fost mai surprins decît mine că tocmai cînd încercam să las în plata Domnului un leopard care mă mușca destul de violent de turul pantalonilor, m-am trezit brusc

și am descoperit că nu fusese decît un vis și că în realitate printre cei de față nu se zărea nici un leopard, că soarele era sus pe cer, că începuse încă o zi și că pe pajiștea din jur păsărelele trezite devreme își luau deja micul dejun și, în același timp, făceau o gălăgie ca naiba.

M-am dus la ușă și m-am uitat afară. Cu greu îmi venea să cred că se făcuse într-adevăr dimineață. Dar așa era – și pe deasupra o dimineață a dracu' de frumoasă. Aerul era proaspăt și răcoros, de-a lungul gazonului se întindeau umbre prelungi și totul se combina laolaltă pentru a da un asemenea avînt sufletului, încît mulți tipi în situația mea și-ar fi scos ciorapii și ar fi executat dansuri ritmice în rouă. N-am făcut chiar asta, dar m-am simțit încurajat binișor și ai fi putut spune că eram pur și simplu un spirit teribil de pur, fără nici un fel de dimensiune materială, cînd, brusc, vechea burtică parcă a ieșit din transă cu o smucitură, iar în clipa următoare m-am simțit de parcă nimic nu mai conta pe lumea asta sau pe cealaltă, în afară de un litru de cafea și cît de multe ouă cu șun. puteai înghesui pe o farfurie.

E o chestie ciudată cu micul dejun. Cînd nu trebuie decît să apeși butonul soneriei pentru ca servitorii să dea buzna înăuntru cu tot ce se găsește în meniu, de la fulgi de ovăz pînă la gem, marmeladă și carne la borcan, te trezești că nu poți să te înfrupți decît dintr-un pișcot și un pahar cu sifon. Cînd nu ai posibilitatea asta, te simți ca un piton atunci cînd autoritățile din grădina zoologică tocmai s-au apucat să bată gongul pentru prînz. În ceea ce mă privește, de regulă trebuie să fiu mai mult sau mai puțin ademenit să mănînc. Adică în general nu devin, cum s-ar zice, conștient de dorința să-mi iau

micul dejun pînă cînd nu-mi beau ceaiul de dimineață și nu mă gîndesc un picuț la diverse. Și nu pot să descriu mai sugestiv schimbarea extraordinară a punctului meu de vedere decît dacă menționez că nu departe de mine era un soi de orătanie tînără, preocupată să scoată din pămînt un vierme mare și rozaliu, iar eu m-aș fi așezat bucuros cu ea la masă. De fapt în momentul ăla aș fi împărțit bucatele și cu un uliu șorecar.

Ceasul mi se oprise, așa că nu puteam să spun ce oră era. Încă un lucru pe care nu-l știam era cînd plănuia Jeeves să se ducă la Dower House ca să mă întîlnească. Gîndul că exact acum ar fi putut să fie pe drum și că, dacă nu mă găsea, ar fi renunțat la toată chestia ca la o treabă păcătoasă și s-ar fi retras în vreo fortăreață inaccesibilă din partea din spate a conacului m-a zguduit nasol de tot. Am plecat din foișor și, luînd-o prin tufișuri, m-am apucat să-mi croiesc drum printre ele, pășind pe potecă aidoma unei piei roșii și ținîndu-mă total ascuns privirii.

Tocmai cînd navigam, ocolind partea laterală a clădirii, și mă pregăteam să țîșnesc în cîmp deschis, am zărit prin ușa de sticlă a salonașului de dimineață un spectacol care m-a afectat profund. De fapt n-ai greși aproape deloc dacă ai spune că, aparent, mi-a atins o coardă extrem de sensibilă.

Înăuntru, o cameristă puneă o tavă mare pe masă.

Razele soarelui se revărsau în cameră și luminau părul cameristei. Remarcîndu-i nuanța de roșcat, am dedus că probabil era Mary, logodnica polițistului Dobson, iar în orice altă împrejurare chestia asta mi-ar fi stîrnit interesul. Dar acum nu eram în dispoziția necesară să o supun pe fată unei examinări temeinice pentru a mă convinge

dacă polițistul trăsesese sau nu un loz câștigător. Toată atenția mea îi era rezervată tăvii ăleia.

Era o tavă încărcată. Pe ea exista un ibric cu cafea, pîine prăjită într-o cantitate remarcabilă și, mai mult, o farfurie mare, acoperită. Ultima m-a lovit în punctul sensibil. Sub capacul ăla ar fi putut fi ouă, ar fi putut fi șuncă, ar fi putut fi cîrnați, ar fi putut fi rinichi sau ar fi putut fi pești afumați. N-aveam cum să știu. Dar orice ar fi fost, Bertram n-avea nimic împotriva.

Căci îmi făcusem planul și îmi concepusem strategia. Fata se îndrepta deja spre ușă și am estimat că aveam probabil vreo cincizeci de secunde ca să-mi duc la bun sfîrșit misiunea cumplită. Îmi alocasem douăzeci ca să mă năpustesc înăuntru, trei pentru a șterpeli produsele, încă douăzeci și cinci pentru a mă întoarce în tufăriș și treaba avea tot ce-i trebuia pentru a deveni o reușită.

În clipa cînd ușa s-a închis, eu deja o pornisem vertiginos într-acolo. Nu prea-mi păsa dacă mă vedea cineva și îmi imaginez că dacă ar fi existat vreun martor, n-ar fi zărit decît un soi de pată în mișcare accelerată. Am făcut prima parte a călătoriei într-un timp mai scurt decît cel estimat și tocmai pusesem mîna pe tavă și eram pe cale s-o ridic și s-o iau de acolo, cînd din partea cealaltă a ușii s-a auzit un sunet de pași.

A urmat un moment cînd era nevoie de o gîndire ageră, iar asemenea momente îl surprind pe Bertram Wooster în cea mai bună formă.

Ar trebui să menționez că salonașul ăsta de dimineață nu era acel salonaș de dimineață în care Dwight și micul Seabury avuseseră memorabila încăierare. De fapt îmi cam induc în eroare auditoriul cînd spun despre el că era un salonaș de dimineață. Era de fapt un birou sau o cameră

de lucru, locul unde Chuffy se ocupa de afacerile moșiei, își arunca facturile scadente, medita sumbru la costurile din ce în ce mai mari ale utilajelor agricole și îi trimitea la plimbare pe chiriași când veneau să-l roage să le scadă un pic chiria. Cum nu prea ajungi nicăieri cu chestii din astea dacă n-ai un birou măricel, Chuffy avusese noroc că i se pusese unul acolo. Ocupa un colț întreg al încăperii și părea să mă cheme înspre el.

Două secunde și jumătate mai târziu, mă aflu în spatele lui, stînd chircit pe covor și încercînd să respir numai prin porii pielii.

În clipa următoare ușa s-a deschis și cineva a intrat. Picioarele au traversat camera, venind pînă lîngă birou, și am auzit țăcănitul scos de o mîna nevăzută, care ridică receptorul telefonului.

— Chuffnell Regis, doi-nouă-patru, a spus o voce și imaginează-ți valul de ușurare subită cînd am recunoscut-o ca fiind cea cu care am dat de multe ori mîna în trecut — pe scurt, vocea unui prieten la nevoie.

— Of, Jeeves! am zis eu, țîșnind în picioare precum clovnul dintr-o cutie cu surprize.

Nu-l poți buimăci pe Jeeves. Dacă pe ajutoarele de bucătăreasă le-ar fi apucat istericalele, iar membrii aristocrației ar fi zvîcnit și ar fi dîrdîit, el pur și simplu m-a privit cu o seninătate respectuoasă și, după un bună dimineța politicos, și-a văzut de treabă. E un tip căruia îi place să facă lucrurile în ordinea cuvenită.

— Chuffnell Regis, doi-nouă-patru. Hotelul Seaview? Ați putea să-mi spuneți dacă sir Roderick Glossop se află în camera lui...? Încă nu s-a întors...? Mulțumesc.

A pus la loc receptorul, fiind astfel liber să-i acorde nițică atenție tînărului său fost stăpîn.

— Bună dimineața, domnule, a spus el încă o dată. Nu mă așteptam să vă văd aici.

— Știu, dar...

— Am presupus că rămăsese stabilit să ne întâlnim la Dower House.

Am dîrdîit un pic.

— Jeeves, am zis, îți spun o chestie scurtă despre Dower House, iar apoi mi-ar plăcea să îngropăm definitiv subiectul. Știu că ai avut numai intenții bune. Știu că atunci cînd m-ai trimis acolo, motivele tale au fost inocente pînă la ultima picătură. Dar rămîne în picioare faptul că m-ai expediat unui săltăreț nesuferit. Știi cine stătea la pîndă în Casa aia a Terorii? Brinkley. Cu tot cu un satîr.

— Îmi pare foarte rău să aud acest lucru, domnule. Atunci presupun că n-ați dormit acolo azi-noapte, nu?

— Nu, Jeeves, n-am făcut-o. Am dormit – dacă ăla se poate numi somn – într-un foișor. Și tocmai mă furișam prin tufișuri, încercînd să te găsesc, cînd am văzut-o pe camerista aia că așază mîncarea pe masa de aici.

— Micul dejun al Înălțimii Sale, domnule.

— El unde e?

— Va coborî în curînd, domnule. A fost o întîmplare extrem de fericită că Înălțimea Ei mi-a poruncit să sun la hotelul Seaview. Altfel am fi avut niscaiva dificultăți să luăm legătura unul cu altul.

— Da. Ce-a fost asta, apropo? Chestia aia cu hotelul Seaview.

— Înălțimea Ei este întrucîtva neliniștită din pricina lui sir Roderick, domnule. Îmi închipui că, gîndindu-se mai bine, a ajuns la concluzia că aseară nu s-a purtat prea frumos cu el.

— Iubirea maternă nu-i chiar atât de înflăcărată în dimineața asta?

— Nu, domnule.

— Și cazul a devenit unul de genul „Întoarce-te și ți se va ierta totul“?

— Întocmai, domnule. Dar, din nefericire, se pare că sir Roderick nu-i de găsit și nu izbutim să aflăm nici o informație despre ce s-a ales de el.

Bineînțeles, mă aflu în postura să-i explic și să clarific situația, așa că am făcut-o fără nici o zăbavă:

— E bine. După o întrunire revigorantă cu Brinkley, s-a dus în garajul meu să facă rost de benzină. A avut dreptate presupunând că asta curăță la fel de zdravăn ca untul?

— Da, domnule.

— Atunci aș zice că acum e deja în drum spre Londra, dacă nu cumva a ajuns deja în metropolă.

— O voi anunța numaidecât pe Înălțimea Ei, domnule. Îmi închipui că informația îi va diminua considerabil îngrijorarea.

— Chiar crezi că încă îl mai iubește și își dorește să-i ofere o *amende honorable*?

— Sau o ramură de măslin? Da, domnule. Sau cel puțin așa am înțeles din atitudinea ei. Mi-a lăsat impresia că vechea iubire și stimă au intrat din nou în funcțiune.

— Și tare mă bucur să aud asta! am zis eu cu căldură. Căci trebuie să-ți spun, Jeeves, că de la ultima noastră întâlnire mi-am schimbat total părerea despre sus-numitul Glossop. Acum îmi dau seama că există multe lucruri bune în el. În tăcuta noastră veghe nocturnă, între noi s-a înfiripat ceea ce n-ai greși prea mult descriind-o drept o frumoasă prietenie. Ne-am descoperit

reciproc meritele ascunse, iar el a plecat bombar-dîndu-mă cu invitații la masa de prînz.

— Într-adevăr, domnule?

— Absolut. De acum încolo în vizuina lui Glossop vor exista întotdeauna o furculiță și un cuțit pentru Bertram și la fel și pentru Roddy *chez Bertram*.

— Foarte agreabil, domnule.

— Teribil. Așa că dacă în viitorul apropiat sporovăiești cu lady Chuffnell, poți să-i spui că logodna lor are toată încuviințarea și consim-țămîntul meu. Dar toate astea, Jeeves, am con-tinuat eu, revenind la chestiuni practice, n-au legătură cu subiectul. Principala problemă e că am o nevoie urgentă de hrană și vreau tava aia. Așa că dă-o-ncoace și grăbește-te.

— Vă propuneți să mîncăți micul dejun al Înălțimea Sale, domnule?

— Jeeves, am spus eu emoționat și eram pe cale să continui, adăugînd că dacă avea vreo nelămurire în privința a ceea ce îmi propuneam să fac cu acel mic dejun, putea să și le înlătore stînd deoparte și văzîndu-mă cum trec la ac-țiune, cînd am auzit iar pași afară, pe coridor.

Prin urmare, în loc să spun ceva de genul ăsta, am pălit pe cît poate păli un tip care are fața complet acoperită cu cremă de ghetе și m-am întrerupt cu un chițăit scurt și înfocat. Mi-am dat iarăși seama că devenise obligatoriu să dispar de la fața locului.

Pașii ăștia, ar fi trebuit s-o menționez, pro-veneau de la un tip voinic, hotărît, cu numărul patruzeci și unu la pantof. În concluzie, mi s-a părut firesc să presupun că Chuffy era acum prin preajmă. Și nici nu trebuie să mai spun că întîlnirea cu Chuffy nu se potrivea deloc cu stra-tegia mea. Deja am precizat destul de clar, cred

eu, că nu era de acord cu țelurile și scopurile mele. Întrevederea pe care o avuseserăm cu o noapte în urmă îmi dovedise că, în esență, trebuia considerat ca făcînd parte din opoziție. Un element ostil și un pericol. Dacă i-aș fi permis să mă descopere aici, m-aș fi trezit că primul lucru pe care l-ar face, din nu știu ce zel cavaleresc, ar fi să mă încuie undeva și să-i trimită solie bătrînului Stoker să treacă pe acolo și să mă ia cu el.

Prin urmare, cu mult înainte de a se răsuci clanța, plonjasem deja în străfunduri, aidoma unui rățoi care se scufundă.

Ușa s-a deschis. O voce feminină a glăsuțit. Fără îndoială, era cea a viitoarei doamne polițist Dobson.

— Domnul Stoker, a anunțat ea.

Niște picioare mari și lătărețe au tropăit în cameră.

Muncă la negru într-un birou

M-am înghesuit și mai și în spatele vechiului zăplaz. Nu-i bine, nu-i bine deloc, părea să-mi soptească o voce la ureche. Dintre toate întâmplările neprevăzute care ar fi putut avea loc, asta mi se părea cam cea mai râioasă. Orice ai fi zis împotriva lui Chuffnell Hall – și evenimente recente au înclinat considerabil să-i scadă farmecul în ochii mei –, presupusesem că puteai să invoci cel puțin un lucru în favoarea lui și anume că nu exista absolut nici o șansă de a te întâlni pe acolo cu J. Washburn Stoker. Și, în ciuda faptului că eram ocupat pînă peste cap să mă simt ca o piftie, încă mai izbuteam să nutresc multică indignantă onestă față de ceea ce eu consideram a fi o intruziune a naibii de nejustificată din partea lui.

Adică dacă un individ o face pe grozavul într-o casă impunătoare din Anglia, muștruluindu-i pe locatari și afirmînd cu hotărîre că al naibii să fie dacă o să-i mai calce vreodată pragul, n-are nici un drept să vină agale peste mai puțin de două zile, ca și cum locul ar fi un hotel cu „Bine ați venit” pe preșul din fața ușii. Aveam opinii foarte ferme în privința asta.

De asemenea, mă întrebam cum o să se descurce Jeeves într-o asemenea situație. Până acum un tip șmecher ca Stoker ghicise în mod sigur că de fapt creierul lui fusese în spatele evadării mele și mi se părea foarte probabil ca Stoker să aibă intenția de a împrăștia creierul ăla pe covorașul din fața șemineului. Vocea lui, atunci când a glăsuț, sugera fără doar și poate că o astfel de idee îi umbla prin minte. Era aspră și hîrîită și, deși pentru început nu spusese decît „Ah!” un bărbat hotărît poate da mult tîlc unui „Ah!”

— Bună dimineața, domnule, a zis Jeeves.

Chestia cu statul ghemuit în spatele birourilor e cu două tăișuri. Are avantaje și dezavantaje. Strict din perspectiva tăinuirii de fugari, e minunată, bineînțeles. Într-adevăr, cu greu poate fi întrecută. Dar se poate afirma, fără îndoială, că are neajunsul de a incomoda un tip în ipostaza de auditoriu, cu consecința că acum parcă aș fi ascultat un scheci dramatic la radio. Auzeam vocile, dar pierdeam jocul expresiilor. Și aș fi dat mult să fiu în stare să-l văd. Bineînțeles, nu al lui Jeeves, pentru că lui Jeeves îi lipsește întotdeauna cu desăvîrșire. Dar mi se părea că al lui Stoker ar fi meritat mai mult decît o privire fugară.

— Deci ești aici, nu-i așa?

— Da, domnule.

Următoarea replică a fost un rîset nemai-pomenit de răutăcios al musafirului. Unul din alea dure, scurte și stridente.

— Am venit pentru că vreau să aflu pe unde a ajuns domnul Wooster. M-am gîndit că s-ar putea ca lordul Chuffnell să-l fi văzut. Nu mi-am închipuit că o să dau de tine. Hei, ascultă! a spus molima de Stoker, înfierbîntîndu-se brusc. Știi ce am de gînd să-ți fac?

— Nu, domnule.

— Să-ți rup afurisitul de gât!

— Într-adevăr, domnule?

— Da.

L-am auzit pe Jeeves cum tușește.

— Puțin cam drastic, domnule, nu? Pot înțelege că decizia mea — destul de bruscă, recunosc — de a pleca din serviciul dumneavoastră și de a mă întoarce la Înălțimea Sa v-ar putea provoca o oarecare neplăcere, dar...

— Știi despre ce vorbesc. Sau ai de gând să negi faptul că tu ai fost cel care l-a făcut scăpat pe individul ăla, Wooster, de pe iahtul meu?

— Nu, domnule. Recunosc că am fost implicat în procesul de recăpătare a libertății domnului Wooster. În decursul conversației pe care am avut-o cu el, domnul Wooster mi-a adus la cunoștință că era reținut pe vas *ultra vires*¹ și, acționînd în interesul dumneavoastră, l-am eliberat. În acel moment, dacă vă amintiți, domnule, eram în serviciul dumneavoastră și am simțit că este de datoria mea să vă salvez de la o nenorocire extrem de gravă care v-ar fi putut paște.

Bineînțeles, nu puteam să văd, dar cantitatea măricică de gîlgîituri și fornăituri pe care le-a emis bătrînul Stoker în timpul remarcilor astea mi-a lăsat impresia că ar fi fost bucuros să ia cuvîntul mai devreme. I-aș fi putut spune că asta nu-i folosea la nimic. Nu-l poți opri pe Jeeves cînd are de spus ceva care lui i se pare interesant. Singurul lucru pe care îl ai de făcut e să stai ca un spectator și să aștepti pînă se descarcă.

Dar, deși acum asta făcuse, cealaltă parte implicată nu s-a apucat imediat de ceva în genul

1. Împotriva voința sale, cu forța (lat.).

unui discurs de protest. Îmi imaginez că esența micii prelegeri a lui Jeeves îi cam dăduse de gîndit.

Se pare că nu greșisem presupunînd asta. Bătrînul Stoker a respirat o vreme nițeluș cam crispat, apoi a glăsuît cu o voce aproape temătoare. Deseori se întîmplă așa cînd te pui cu Jeeves. Știe să sugereze noi puncte de vedere.

— Tu ești nebun sau eu sînt?

— Domnule?

— Să mă salvezi *pe mine*, ai zis, de...?

— La o nenorocire? Da, domnule. Nu pot să afirm cu toată autoritatea, întrucît nu sînt sigur cît de mult ar fi contat pentru un juriu faptul că domnul Wooster a venit la bord din propria-i voință...

— Pentru un juriu?

— ... dar reținerea lui pe vas, în pofida dorinței sale explicite de a pleca, ar fi constituit, înclin eu să cred, o răpire, pentru care pedeapsa, după cum nu mă îndoiesc că știți, domnule, este foarte severă.

— Dar, hei, ascultă...

— Anglia este un ținut în care legea se respectă cu mare strictețe, domnule, și delictе care în țara dumneavoastră ar putea fi trecute cu vederea aici sînt urmărite în justiție cu cea mai mare intransigență. Cunoștințele mele despre *minutiae*¹ legale sînt, regret s-o spun, slabe, așa încît nu pot să afirm categoric și cu cea mai mare convingere că reținerea domnului Wooster s-ar fi numărat printre infracțiunile din codul penal și astfel ar fi fost pasibilă de o acțiune penală, dar, fără îndoială, dacă n-aș fi intervenit, tînărul gentleman s-ar fi găsit în poziția de a vă

1. Detalii (lat.).

intenta un proces civil și v-ar fi smuls daune foarte însemnate. Așadar, acționînd, după cum spuneam, în interesul dumneavoastră, domnule, l-am eliberat pe domnul Wooster.

A urmat o clipă de tăcere.

— Mulțumesc, a spus cu blîndețe bătrînul Stoker.

— Pentru nimic, domnule.

— Mulțumesc foarte mult.

— Am făcut ce am considerat că ar fi singurul lucru care ar fi putut evita o întîmplare neprevăzută și teribil de dezagreabilă, domnule.

— Al naibii de frumos din partea ta.

Trebuie să zic că nu văd de ce Jeeves n-ar rămîne în legende și cîntece populare. Așa s-a petrecut cu Daniel pentru că a stat vreo jumătate de oră în cușca leilor și le-a lăsat pe necuvîntătoare într-o stare plină de suavitate și *camaraderie*. Iar dacă ceea ce tocmai făcuse Jeeves n-ar fi întrecut multcel și pe bună dreptate o ispravă ca asta, atunci eu nu mă pricep deloc să judec lucrurile. În mai puțin de cinci minute îl transformase pe Stokerul ăsta rapace dintr-un soi de pisică sălbatică umană într-un animal cu desăvîrșire domestic. Dacă n-aș fi fost acolo și n-aș fi auzit, n-aș fi crezut că așa ceva este posibil.

— Trebuie să mă gîndesc la asta, a spus bătrînul Stoker, mai blînd ca oricînd.

— Da, domnule.

— Pînă acum n-am văzut lucrurile astfel. Da, dom'le, trebuie să mă gîndesc la asta. Cred că mă duc să mă plimb puțin și să meditez. Lordul Chuffnell nu l-a văzut pe domnul Wooster, nu-i așa?

— De seara trecută, nu, domnule.

— O, deci s-a văzut cu el aseară, nu-i așa? Încotro a luat-o?

— Îmi închipui că domnul Wooster a avut intenția să-și petreacă noaptea la Dower House și să se întoarcă astăzi la Londra.

— La Dower House? Casa aia din partea cealaltă a parcului?

— Da, domnule.

— Poate că o să arunc o privire pe-acolo. Mi se pare că primul lucru pe care trebuie să-l fac e să port o discuție cu domnul Wooster.

— Da, domnule.

L-am auzit cum iese afară prin ușa de sticlă, însă numai după ce s-au scurs una sau două secunde am crezut de cuviință să apar și eu la suprafață. Părindu-mi-se rezonabil să presupun că terenul era de-acum liber, mi-am ițit capul de după birou.

— Jeeves, am zis eu cu lacrimi în ochi.

Și ce dacă? Noi, Wooster-ii, nu ne temem să ne dezvăluim sentimentele sincere.

— Nimeni nu-i ca tine, Jeeves, nimeni!

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră că spuneți asta, domnule.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință să nu sar ca să-ți strâng mîna.

— În asemenea circumstanțe n-ar fi fost prea chibzuit, domnule.

— Așa m-am gîndit și eu. Nu cumva tatăl tău a fost împlînzitor de șerpi, Jeeves?

— Nu, domnule.

— Nu-i nimic. Asta mi-a trecut așa prin cap. Ce crezi că o să se întîmple cînd bătrînul Stoker o să ajungă la Dower House?

— Nu putem face decît niște supoziții, domnule.

— Mi-e teamă că Brinkley și-a făcut somnul pînă acum.

— Este o posibilitate, domnule.

— Totuși ai fost foarte amabil trimițându-l acolo pe individ și trebuie să sperăm la ce-i mai bine. În fond, Brinkley încă mai are satîrul ăla. Hei, chiar crezi că Chuffy o să coboare?

— În orice moment, îmi închipui eu, domnule.

— Atunci nu m-ai sfătui să-i mănînc micul dejun?

— Nu, domnule.

— Dar mor de foame, Jeeves.

— Îmi pare nespus de rău, domnule. Deocamdată situația este puțin cam problematică. Mai târziu, fără îndoială, aș putea fi în stare să vă ușurez suferința.

— Tu ți-ai luat micul dejun, Jeeves?

— Da, domnule.

— Ce ai mîncat?

— Suc de portocale, domnule, urmat de Cute Crispies — niște cereale americane —, omletă cu o felie de șuncă, pîine prăjită și marmeladă.

— Of, la dracu'! Și, fără îndoială, ai stins totul cu o ceașcă de cafea întăritoare, nu?

— Da, domnule.

— Uf, Doamne! Chiar nu crezi că aș putea să șterpelesc un singur cîrnat?

— Nu prea v-aș recomanda, domnule. Și știu că nu-i decît ceva lipsit de importanță, dar Înălțimea Sa are pește afumat.

— Pește afumat!

— Iar acesta, îmi închipui, este Înălțimea Sa, care sosește chiar acum, domnule.

Așadar, Bertram a coborît încă o dată la un nivel inferior. Și abia ce mă postasem în tranșee, cînd ușa s-a deschis.

O voce a glăsuțit:

— A, bună, Jeeves.

— Bună dimineața, domnișoară.

Era Pauline Stoker.

Sînt nevoit să zic că eram cam cu capsă pusă. Indiferent ce alte defecte ar mai fi avut, Chuffnell Hall ar fi trebuit să fie, după cum am subliniat, cu desăvîrșire lipsit de Stokeri. Și iacătă-i mișunînd viguros prin clădire, asemenea unor șoareci. Eram pregătit să descopăr răsuflarea cuiva în ureche, să mă uit în spate și să-l văd pe micul Dwight. Adică aveam convingerea – amarnică, recunosc – că dacă asta urma să fie săptămîna azilului plin de Stokeri, mai bine să se meargă pînă la capăt.

Pauline începuse să pufnească viguros.

— Ce miroase, Jeeves?

— Heringi afumați, domnișoară.

— Ai cui?

— Ai Înălțimii Sale.

— Aha! Încă nu mi-am luat micul dejun, Jeeves.

— Nu, domnișoară?

— Nu. Tata m-a smuls din pat și m-a tîrît pe drum pînă aici înainte de a apuca să mă trezesc ca lumea. E întăritat rău de tot, Jeeves.

— Da, domnișoară. Tocmai am avut o discuție cu domnul Stoker. Părea oarecum surescitat.

— Tot drumul pînă aici mi-a vorbit despre ce avea de gînd să facă dacă te găsește. Iar acum îmi spui că te-a găsit. Ce s-a întîmplat? Nu te-a mîncat?

— Nu, domnișoară.

— Probabil ține regim. Ei bine, unde s-a dus? Mi s-a spus că e aici, în cameră.

— Domnul Stoker a plecat acum o clipă, cu intenția de a vizita Dower House, domnișoară. Cred că speră să-l găsească acolo pe domnul Wooster.

— Cineva ar trebui să-l avertizeze pe bietul prostănac.

— Nu trebuie să vă faceți griji din pricina domnului Wooster, domnișoară. Nu se află în Dower House.

— Dar unde e?

— În altă parte, domnișoară.

— Nu că mi-ar păsa unde e. Îți amintești ce ți-am zis aseară, Jeeves, că mă bate gândul să devin doamna Bertram W.?

— Da, domnișoară.

— Ei bine, n-o să fiu. Așa că pînă la urmă nu mai e nevoie să-i iei apărarea la felia aia de pește. M-am răzgîndit.

— Mă bucur să aud asta, domnișoară.

Și eu la fel. Cuvintele ei erau o muzică celestă pentru urechile mele.

— Te bucuri, nu-i așa?

— Da, domnișoară. Mă îndoiesc că uniunea ar fi fost reușită. Domnul Wooster este un tînăr gentleman agreabil, dar așa spune despre el că, în esență, este burlac din fire.

— Pe lîngă faptul că are o minte insignifiantă?

— Domnul Wooster este capabil să acționeze cu foarte multă agerime în anumite ocazii, domnișoară.

— Și eu la fel. De aia spun că și dacă tata smulge din țîțîni acoperișul, tot n-am de gînd să mă mărit cu mielușelul ăla amărît. De ce așa face-o? N-am nimic împotriva lui.

A urmat o pauză.

— Jeeves, tocmai am discutat cu lady Chuffnell.

— Da, domnișoară.

— Se pare că și ea are niște mici necazuri domestice.

— Da, domnișoară. Aseară s-a petrecut o ruptură nefericită între Înălțimea Ei și sir Roderick Glossop. Iar acum — și mă bucur s-o spun — Înălțimea Ei se pare că s-a gîndit mai bine la

această chestiune și a decis că a făcut o greșală rupînd relațiile cu domnul.

— Uneori e bine să stai și să meditezi un pic, nu-i așa?

— Aproape tot timpul, domnișoară.

— Și tare bine îți prinde dacă omul cu care ai rupt relațiile nu stă să mediteze și el mai bine! L-ai văzut pe lordul Chuffnell în dimineața asta, Jeeves?

— Da, domnișoară.

— Cum arăta?

— Oarecum îngrijorat, mi s-a părut mie, domnișoară.

— Zău?

— Da, domnișoară.

— Hmm... Păi, nu te mai rețin de la îndatoririle tale profesionale, Jeeves. Din punctul meu de vedere, n-ai decît să te apuci imediat de ele.

— Mulțumesc, domnișoară. Bună dimineața.

După ce s-a închis ușa, am rămas cîteva clipe nemișcat. Treceam meditativ în revistă starea de fapt. Într-o anumită măsură, ai putea spune că ușurarea îmi zbîrnfia prin vene asemenea unui vin rar, stîrnindu-mi satisfacția și ridicîndu-mi moralul. Într-un limbaj cît mai simplu, cîntărîndu-i spusele și vorbind pe șleau, fără nici o șovăială, fata asta, Pauline, declarase că nici măcar cele mai drastice măsuri luate de tatăl ei n-ar face-o să-și pună vâlul de mireasă și să pășească alături de mine spre altar. Pînă aici, toate bune.

Dar estimase ea oare integral puterea de persuasiune a tatălui ei? Asta mă întrebam în sinea mea. Îl văzuse ea oare vreodată cînd îl apuca într-adevăr damblaua? Era ea oare conștientă ce Forță devenea el cînd era în cea mai bună

formă fizică? Într-un cuvînt, îşi dădea ea o... seama cu ce se punea şi ştia oare că dacă încercai să i te împotriveşti lui J. Washburn Stoker cînd se dezlănţuia, era ca şi cum ai fi pătruns în junglă şi ai fi vrut să te împrieteneşti cu prima pereche de pisici sălbatice pe care ai fi întîlnit-o?

Gîndul ăsta îmi umbrea niţeluş euforia. Mi se părea că, opunîndu-se voinţei unui afurisit de pirat ieşit la pensie, cum era părintele ei de sex masculin, muieruşca asta îşi depăşea limitele şi că opoziţia ei la planurile lui matrimoniale ar fi fost inutilă.

Şi cum meditam eu aşa, am auzit brusc pleoscăitul cafelei într-o ceaşcă. O clipă mai tîrziu a răsunat ceea ce Drexdale Yeats ar fi numit un zdrăngănit metalic, iar eu, cu o emoţie profundă, am presupus că Pauline, nemaifiind în stare doar să se uite la tava aia, îşi turnase un poc al aburind şi atenta la peştele afumat. Căci nu mai încăpea nici o urmă de îndoială că informaţiile lui Jeeves fuseseră corecte. Mirosul heringilor afumaţi plutea acum înspre mine ca o binecuvîntare, iar eu mi-am strîns pumnii pînă cînd încheieturile degetelor mi-au ieşit în afară şi mi s-au albit de încordare. Puteam să indic fiecare înghiţitură şi fiecare din ele mă înjunghia aidoma unui cuţit.

Ce efect ciudat are foamea asupra noastră! Nu poţi să ştii ce o să faci cînd eşti forţat de împrejurări. Fă-l pe cel mai echilibrat individ să-i chiorăie maţele de foame şi o să-şi azvîrle pe apa sîmbetei orice precauţie. În momentul respectiv aşa am făcut şi eu. Evident, strategia cea mai sănătoasă era să rămîn sub acoperire şi să aştept pînă cînd toţi Stokerii ăştia sau alţii se îmbuibă ca sparţii şi asta ar fi fost tactica pe care aş fi adoptat-o dacă aş fi fost într-o stare de

spirit mai calmă. Dar să miros pește la afumat și să știu că, clipă de clipă, se topea aiudoma zăpezii de pe vârful munților, iar foarte curînd toată pîinea prăjită o să dispară și ea, a fost prea mult pentru mine. Am țîșnit din spatele biroului ăluia asemenea unui vîrcolac într-un cîrlig.

— Bună! am făcut eu, glăsuind cu o undă tare imploratoare în voce.

E bizar cum de nu învățăm niciodată din experiență. Văzusem reacția ajutoarei de bucătăreasă la apariția mea bruscă. Remarcasem ce efect avusese asupra bătrînului Chuffy. Îl urmărisem cu privirea pe sir Roderick Glossop în momentul impactului. Și totuși iată-mă acum ivindu-mă pe neașteptate, exact în aceeași manieră subită ca și înainte.

Și exact aceeași chestie s-a întîmplat din nou. Chiar și mai și, dacă se poate spune așa. În acel moment Pauline Stoker avea treabă cu o îmbucătură de pește afumat, iar asta i-a limitat pentru moment libertatea de exprimare, așa încît preț de vreo secundă și jumătate singurul lucru remarcabil acolo a fost o pereche de ochi îngroziți, care se holbau la mine. Apoi bariera peștelui afumat a cedat și unul dintre cele mai nimicitoare urlete de teroare pe care le-am auzit în viața mea a spintecat aerul.

A coincis cu deschiderea ușii și apariția în pragul ei a celui de-al cincilea baron Chuffnell. În clipa următoare el s-a năpustit la ea și a strîns-o în brațe, iar ea s-a năpustit la el pentru a fi strînsă în brațe.

Scena nu le-ar fi ieșit mai grozav nici dacă ar fi repetat-o săptămîni întregi.

Pregătiri pentru manipularea tatălui

Întotdeauna am susținut că după felul cum se poartă un tip în asemenea împrejurări îl poți judeca cu adevărat și poți aprecia dacă are sau nu în el delicatețea cavaleriească adecvată. E testul cu turnesol. Vino la mine și spune-mi: „Wooster, mă cunoști binișor. Zi-mi și mie ceva. Am făcut un pariu și vreau să te întreb dacă tu consideri că sînt un *preux chevalier*¹, cum s-ar zice?” Iar eu aș replica: „Dragul meu Bates sau Cuthbertson sau cum te-o fi chemînd, o să-ți pot răspunde mai corect la întrebarea asta cînd o să-mi arăți ce ai face dacă te-ai afla întîmplător într-o cameră unde două inimi înamorate se reunesc după o neînțelegere dureroasă, pe baza amicitiei și a stimei reciproce. Te-ai chirci în spatele biroului? Sau ai rămîne în picioare și ai sorbi spectacolul cu ochii bulbucați?”

Eu, personal, am convingeri stricte. Cînd o reconciliere între amorezi e în plină desfășurare,

1. Întruchiparea cavalerului ideal – expresie din secolul al XIII-lea (fr.).

nu rămîn acolo, holbîndu-mă. În măsura în care circumstanțele mi-o permit, mă retrag și-i las în pace.

Dar, deși între mine și ei exista un birou care mă împiedica să-i văd pe cei doi, puteam să-i aud și era teribil de neplăcut. Îl cunoșteam pe Chuffy, după cum spuneam, practic din copilărie, iar de-a lungul anilor îl văzusem în diferite conjuncturi și în multe stări de spirit. Însă niciodată nu l-aș fi crezut capabil de sclifoseala dulceagă și dezgustătoare care îi ieșea acum pe buze în ritmul de vreo două sute cincizeci de cuvinte pe minut. Iar cînd îți zic că observația „Liniștește-te, nu mai plînge, fetiță!” a fost singura pe care mă pot hotărî s-o citez, atunci o să izbutești să înțelegi ceva din tortura la care am fost supus. Și, ca lucrurile să fie și mai rele, eram și cu stomacul gol. Ține cont de asta!

Între timp Pauline contribuia puțin sau chiar deloc la dialog. Pînă în clipa aceea considerasem că în materie de reacții emoționale la apariția mea ajutoarea de bucătăreasă stabilise un record la care ceilalți care au dat brusc nas în nas cu mine ar putea jindui de pomană. Dar Pauline o eclipsa total. Stătea în brațele lui Chuffy, gîlgîind aidoma unui calorifer găurit, și doar puțin mai tîrziu a început să-și revină un pic în simțiri. Fata părea cam nătîngă.

Presupun că, de fapt și de drept, în clipa cînd m-am manifestat eu, Pauline trecea prin chinuri mentale însemnate și apariția mea i-a pus capac, ca să zic așa. În orice caz, ea a continuat să facă pe caloriferul atît de multă vreme, încît într-un final, pare-se, lui Chuffy i-a trăsnit prin minte că era timpul să înceteze cu dezmierdările șoptite și să se ocupe de motivele inițiale.

— Dar, draga mea, l-am auzit zicînd, ce s-a întîmplat, îngerăş? Ce te-a speriat, iubito? Spune-mi, scumpo! Ai văzut ceva, pisicuţo?

Mi s-a părut că venise momentul să mă alătur întrunirii. M-am ridicat, iţindu-mi capul deasupra biroului, iar Pauline a tresărit aidoma unui cal înfricoşat. Mărturisesc că faza m-a iritat. Bertram Wooster nu e obişnuit să provoace convulsii membrilor sexului slab. De fapt, cînd mă văd, de obicei fetele au mai degrabă tendinţa să zîmbească amuzate sau, uneori, să ofteze plictisite şi să spună exasperate „Of, iar *tu*, Bertie?” Dar chiar şi asta era mai bine decît groaza îngheţată de acum.

— Bună, Chuffy, am spus eu. Ce zi frumoasă.

Ai fi crezut că, descoperind că intrase în panică doar din pricina unui vechi amic, emoţia care predomina în sufletul Paulinei Stoker ar fi fost uşurarea. Dar nu. A aruncat spre mine o privire severă.

— Biet găgăuţă! a ţipat ea. Ce-ai de gînd de te joci aşa de-a v-aţi ascunselea şi sperii de moarte lumea? Şi nu ştiu dacă tu ştii, dar eşti murdar pe faţă.

Nici Chuffy nu s-a lăsat mai prejos cu învinuirile.

— Bertie! a spus el pe un ton cam plîngăcios. Doamne sfinte! Ar fi trebuit să-mi dau seama că e vorba de tine. Chiar eşti, fără excepţie, cel mai tîlîmb nebun care a circulat vreodată liber.

M-am gîndit că venise vremea să retez chestia asta cu destulă asprime.

— Regret, am zis eu cu o aroganţă rece, că am speriat-o pe tînăra asta nătîngă, dar m-am ascuns în spatele biroului ăluia din motive bazate pe prudenţă şi raţiune sănătoasă. Şi, dacă tot veni vorba de nebuni, Chuffnell, nu uita că am

fost nevoit să ascult ce ai spus în ultimele cinci minute.

Mi-a făcut plăcere să văd cum roșeața rușinii îi învăluie obrazii. Și-a târșit picioarele stînjedit.

— N-ar fi trebuit să ascuți.

— Doar nu ți-ai închipuit că am vrut să ascult, nu-i așa?

O undă de sfidare și fanfaronadă și-a făcut apariția în atitudinea lui.

— Și de ce mama dracului să nu vorbesc așa? O iubesc, naiba să te ia, și nu-mi pasă cine o află!

— O, mda, am zis eu cu dispreț abia voalat.

— E cea mai minunată făptură din lume!

— Ba tu ești, dragul meu, a spus Pauline.

— Ba tu ești, îngeraș, a zis Chuffy.

— Ba tu ești, dulceată.

— Ba tu ești, scumpo.

— Vă rog, am spus eu. Vă rog!

Chuffy mi-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Ce spuneai, Wooster?

— O, nimic.

— Credeam că ai făcut o remarcă.

— O, nu.

— În regulă. E mai bine să n-o faci.

Primul acces de greață îmi trecuse deja într-o oarecare măsură și în fața lor s-a manifestat acum un Bertram mai binevoitor. Sînt un om cu mintea deschisă și, am reflectat eu milostiv, e nedrept să fii dur cu un tip aflat în situația în care se găsea Chuffy. În fond, în circumstanțele astea deosebite, nu prea te puteai aștepta să-și păstreze buna-cuviință. Am adoptat un ton împăciuitor.

— Chuffy, bătrîne, am spus eu, nu ne putem permite să ne certăm. Acum e momentul să ne aruncăm priviri vesele și să ne zîmbim amabil.

Nimeni nu-i mai încântat decât mine fiindcă tu și vechea mea prietenă ați îngropat trecutul și ați luat-o de la început pe picior de egalitate. Pot să mă consider un vechi prieten de-al tău, nu-i așa?

Ea mi-a zîmbit cu afecțiune.

— Păi, cred și eu, bietul meu zbuciumat. Doar te știu dinainte să-l cunosc pe Marmaduke.

M-am răsucit înspre Chuffy.

— Chestia asta cu Marmaduke. Vreau să vorbesc cu tine cîndva despre ea. Frumos din partea ta că ai păstrat secretul toți anii ăștia!

— Nu-i nimic rău în faptul că am fost botezat Marmaduke, nu-i așa? a spus Chuffy, puținel înfierbîntat.

— Nu-i nimic rău, nu. Dar pe chestia asta o să ne tăvălim cu toții de rîs la Trîntori.

— Bertie, a spus Chuffy crispat, dacă le suflă vreun cuvîntel despre asta secăturilor de la Trîntori, o să te urmăresc pînă la capătul pămîntului și o să te sugrum cu mîinile mele.

— Măi, măi! Om vedea, om vedea... Dar, după cum spuneam, sînt încântat că v-ați împăcat. Întrucît sînt de fapt unul dintre cei mai apropiați prieteni ai Paulinei. Pe vremuri am trăit clipe frumoșele împreună, nu-i așa?

— Oho!

— Ziua aia de la Stîncă Șuierătoare...

— Ah!

— Și-ți amintești noaptea cînd s-a stricat mașina și am rămas blocați ore întregi undeva, în sălbăticie și ploaie, prin districtul Westchester?

— Cred și eu.

— Te-ai udat la picioare, iar eu, înțelept, ți-am scos ciorapii.

— Hei! a sărit Chuffy.

— O, e în regulă, bătrîne. M-am comportat de la început pînă la sfîrșit cu cea mai mare

corectitudine. Nu încerc să dovedesc decît că sînt un vechi amic de-al Paulinei și, în consecință, sînt îndreptățit să mă bucur de felul cum stau acum lucrurile. Puține fete sînt mai fermecătoare decît P. Stoker asta, iar tu, bătrîne, ai avut norocul s-o cucerești, în ciuda faptului că are dezavantajul de a deține un tată care seamănă teribil de bine cu ceva desprins din Apocalipsă.

— Tata e un tip destul de cumsecade dacă știi cum să-l iei.

— Ai auzit, Chuffy? Ai grijă cum te porți cu afurisitul ăla de coțcar bătrîn! Fii sigur că-l iei cum trebuie.

— Nu-i un afurisit de coțcar bătrîn!

— Scuză-mă. Vorbeam cu Chuffy.

Chuffy s-a scărpinat pe bărbie. Oarecum jenat.

— Trebuie să-ți spun, îngeraș, că uneori mi se pare un pic cam prea excentric.

— Exact, am zis. Și nu uita că a luat hotărîrea ca Pauline să se mărite cu mine.

— Ce?

— Nu știai? O, da!

Pauline adoptase un soi de expresie în genul Ioanei d'Arc.

— Al naibii să fiu dacă mă mărit cu tine, Bertie!

— Așa te vreau, am spus eu aprobator. Dar oare o să-ți poți menține atitudinea asta curajoasă și cînd o să-l vezi pe tăicuțul scoțînd flăcări pe nări și mestecînd sticlă pisată în fundal? Nu ți-ar fi oare, ca să inventez o expresie nouă, frică de lupul cel mare și rău?

A șovăit nițeluș.

— Bineînțeles, o să îndurăm multe suferințe din partea lui. Îmi pot da seama de asta. E cam supărat pe tine, îngeraș, știi?

Chuffy a expirat tot aerul din piept.

— O să mă ocup eu de el!

— Nu! am zis eu cu hotărîre. *Eu* o să mă ocup de el. Lasă toată chestiunea pe mîinile mele.

Pauline a rîs. Asta nu mi-a plăcut. Mi s-a părut că are o rezonanță depreciativă.

— Tu! Păi, bietul meu naiv, tu ai fugi cît ai vedea cu ochii numai dacă tata ți-ar zice „Buu!”

Am ridicat din sprîncene.

— Nu prevăd o asemenea întîmplare neprevăzută. De ce să-mi spună mie „Buu!”? Adică e-o tîmpenie al naibii de mare ca s-o zici cuiva. Și chiar dacă ar face o observație atît de cretină, n-ar avea efectul pe care l-ai schițat tu. Recunosc, am fost odată ușurel intimidat în prezența tatălui tău. Dar nu mai sînt. Nu și de acum încolo. Vălul mi-a căzut de pe ochi. Am văzut recent cum, într-un interval de aproape trei minute, Jeeves l-a transformat dintr-o vijelie mugitoare într-o adiere blîndă, așa că în ochii mei toată vraja s-a spulberat. Cînd o să vină, puteți să-l lăsați în grija mea cu toată încrederea. N-o să mă port grosolan cu el, dar o să fiu foarte ferm.

Chuffy părea un picuț gînditor.

— Vine?

Afară, în grădină, începuseră să se audă niște pași. Și o respirație hîrfită. Mi-am îndreptat printr-o smucitură degetul mare către fereastră.

— Asta, dacă nu mă-nșel, Watson, e clientul nostru, am spus eu.

Jeeves aduce vești

Și așa a și fost. O siluetă masivă s-a profilat pe cerul verii. A intrat. A luat loc. Și, după ce a luat loc, a tras afară o batistă și a început să se șteargă pe frunte. Cam îngrijorat, am dedus eu, și simțurile mele antrenate mi-au permis să recunosc simptomele. Erau ale cuiva care tocmai se bătuse pe burtă cu Brinkley.

Că diagnosticul meu a fost corect s-a dovedit un moment mai târziu, când, lăsându-și jos pentru o clipă batista, a expus vederii ceva ce avea tot ce-i trebuie pentru a deveni un foarte dulce ochi vînăt.

Zărindu-l, Pauline a scos un scheunat filial:

— Ce naiba s-a întîmplat, tată?

Bătrînul Stoker a respirat greoi.

— N-am putut să pun mîna pe individul ăla, a spus el, cu un soi de regret sălbatic în voce.

— Ce individ?

— Nu știu cine era. Un fel de nebun din Dower House. Stătea acolo, la fereastră, și arunca pur și simplu cu cartofi în mine. Nici nu ciocănisem bine la ușă, când s-a și proțăpît acolo, la fereastră, și a început să arunce cu cartofi. N-a vrut să iasă afară, ca un bărbat adevărat, și să mă lase

să pun mîna pe el. Doar stătea acolo, la fereastră, și dădea cu cartofi.

Mărturisesc că auzind aceste cuvinte, m-a podidit un soi de admirație șovăitoare pentru Brinkley asta. Firește, n-o să putem fi niciodată prieteni, dar trebuie să recunoști că, la nevoie, era în stare de fapte patriotice cinstite. Mi-am imaginat că bocăniturile cu ciocănelul ale bătrînului Stoker îl treziseră din reveria de a doua zi dimineța, făcîndu-l să descopere că avea o durere de cap strașnică, astfel că a început imediat să ia măsurile care se cuveneau. Totul era foarte satisfăcător.

— Te poți considera al dracului de norocos că individul a ales să se ocupe de tine de la distanță, am zis eu, subliniind partea bună a lucrurilor. În activitatea din spații mici se folosește de obicei de un cuțit pentru tranșat carnea sau de un satîr și e nevoie de o grămadă de joc ager de picioare.

Pînă acum Stoker fusese atît de absorbit de propriile lui griji, încît nu cred că sesizase faptul că Bertram era din nou lîngă el. În orice caz, s-a zgîit multicel.

— Ah, Stoker! am spus eu cu nonșalanță, ca să-l ajut să iasă din impas.

În orice caz, a continuat să se holbeze.

— Tu ești Wooster? a întrebat el pe ceea ce mie mi s-a părut a fi un ton cam temător.

— Tot Wooster, bătrîne Stoker, am zis eu voios. De la început pînă la sfîrșit și mereu Bertram Wooster.

S-a uitat la Chuffy, apoi la Pauline și apoi viceversa, aproape rugător, de parcă ar fi căutat sprijin și consolare din partea lor.

— Ce mama dracului și-a făcut la față?

— M-a ars soarele, am spus eu. Ei bine, Stoker, am continuat, nerăbdător să lămuresc principala chestiune a zilei, e nemaipomenit de convenabil că ai trecut așa pe aici. Te căutam... ăăă, asta-i poate puțin cam mult spus, dar, oricum, mă bucur să te văd acum, pentru că voiam să-ți zic că ideea aia a ta, cum că frica ta și cu mine o să ne căsătorim, a picat. Nici să nu te gîndești la așa ceva. Renunță la ea. Șterge-ți-o din minte chiar acum. Nu-i absolut nimic de capul ei.

Ar fi dificil să aduc prea multe laude curajului și dîrzeniei magnifice cu care am vorbit. De fapt preț de o clipă chiar m-am întrebat dacă nu exagerasem nițel, căci am surprins privirea Paulinei și în ea exista o asemenea venerație adoratoare, încît nu era exclus ca fata, copleșită de farmecul meu din acel moment, să fi decis că pînă la urmă eu eram eroul ei și să treacă iarăși de la Chuffy la mine. Gîndul respectiv m-a făcut să continui reperor cu următorul punct al ordinii de zi.

— O să se mărite cu Chuffy, lordul Chuffnell, el! am spus eu, arătînd spre C. cu o fluturare a mîinii.

— Ce?

— Da. Totu-i aranjat.

Bătrînul Stoker a scos un fornăit strașnic. Era profund emoționat.

— E adevărat?

— Da, tată.

— Ah! Ai intenția să te căsătorești cu un bărbat care îl face pe tatăl tău pungaș ramolit cu ochii bulbucați, nu?

Asta m-a intrigat.

— L-ai făcut pungaș ramolit cu ochii bulbucați, Chuffy?

Chuffy și-a săltat falca de jos, care îi atârna un pic.

— Sigur că nu, a zis el cu o voce firavă.

— Ba da, a spus Stoker. Când ți-am zis că n-am de gând să cumpăr casa asta a ta.

— Of, bine, a spus Chuffy. Știi cum e.

Pauline a intervenit. Părea să aibă impresia că ne abătuserăm de la subiect. Femeilor le place să se rezume la chestiuni practice.

— Oricum, am de gând să mă mărit cu el, tată.

— Ba nu.

— Ba da. Îl iubesc.

— Iar ieri erai îndrăgostită de afurisitul ăsta de imbecil cu fața mînjită cu funingine.

Mi-am îndreptat spinarea. Noi, Wooster-ii, putem găsi justificări pentru amărăciunea unui tată, dar există o limită bine definită.

— Stoker, am spus eu, îți pierzi controlul într-un mod ciudat. Sînt nevoit să te rog să păstrezi bunul-simț al dezbaterii. Și nu-i funingine, ci cremă de ghete.

— Nu eram! a zbierat Pauline.

— Ai spus că ești.

— Ei bine, nu eram!

Bătrînul Stoker a emis încă un fornăit din ăla de-al lui.

— Chestia esențială e că tu nu știi ce vrei, iar eu știu ce-i mai bine pentru tine.

— Indiferent ce-ai spune, nu mă mărit cu Bertie.

— Dar, cu siguranță n-o să te măriți nici cu un lord englez vînător de zestre.

Chuffy s-a simțit profund rănit.

— Cum adică un lord englez vînător de zestre?

— Adică exact așa. N-ai un sfanț și încerci să te însori cu o fată cu situația materială a Paulinei.

Păi, fir-ar să fie, ești exact ca individul din comedia aia muzicală pe care am văzut-o odată... cum îl chema...? ...lordul Wotwotleigh.

Un țipăt animalic a ieșit de pe buzele lui Chuffy:

— Wotwotleigh!

— Semenii leit cu el. Ai cam același gen de față, aceleași expresii, același mod de a vorbi. Mereu m-am întrebat de cine îmi aduci aminte, iar acum știu. De lordul Wotwotleigh.

Pauline a trecut din nou la atac.

— Vorbești total aiurea, tată. De la început toată problema a fost că Marmaduke a fost atât de scrupulos și de cavaler, încât n-a vrut să mă ceară în căsătorie pînă n-a crezut că are destui bani. Nu mi-am putut da seama care-i problema lui. Iar apoi ai promis că o să cumperi Chuffnell Hall și peste cinci minute s-a și năpustit asupra mea și s-a apucat să mă ceară în căsătorie. Dacă nu voiai într-adevăr să cumperi conacul, n-ar fi trebuit să zici că o faci. Și, oricum, nu văd de ce să nu-l cumperi.

— Plănuiam să-l cumpăr pentru că mă rugase Glossop, a spus bătrînul Stoker. Iar dacă țin cont de părerea mea de acum despre individul ăla, n-aș cumpăra nici o tarabă de vîndut alune ca să-i fac pe plac.

M-am simțit nevoit să pun o vorbă bună:

— Nu-i un tip rău bătrînul Glossop. Îmi place de el.

— Poți să-l păstrezi pentru tine.

— Ce m-a făcut să-l îndrăgesc prima oară a fost modul în care l-a altoit aseară pe micul Seabury. Mi s-a părut că asta dovedește din partea lui o perspectivă corectă asupra lucrurilor.

Stoker se holba cu ochiul stîng. Celălalt i se închisese precum o floare oarecare, istovită la

lăsarea nopții. Nu puteam să nu bănuiesc că Brinkley era, probabil, un aruncător al naibii de priceput dacă îl nimerise atât de precis. Să pocnești în ochi un individ cu un cartof de la o distanță măricică nu-i cel mai ușor lucru de pe lume. Știu asta, pentru că am încercat și eu. Numai caracteristicile cartofului, faptul că are o formă ciudată, plină de protuberanțe, fac automat ca atingerea țintei să fie o treabă delicată.

— Ce spuneai? Glossop l-a cotonogit pe băiatul ăla?

— Cu nădejde, mi s-a spus.

— Ei bine, fir-aș al dracu'!

Nu știu dacă ai văzut vreodată unul dintre filmele alea în care tipul dur aude cîntecul vechi pe care mama lui i-l cînta cînd îl legăna pe genunchi, iar apoi fața tipului apare în prim-plan și, pînă apuci să afli pe ce lume ești, se simte atins la coarda simțitoare și se apucă să facă o droaie de fapte bune cu toată lumea. Puțin cam brusc, mi s-a părut mie mereu, dar poți să știi de la mine că împlînzirile astea fulgerătoare se mai întîmplă. Pentru că acum, chiar sub ochii noștri, bătrînul Stoker trecea prin așa ceva.

La un moment dat fusese, fără discuție, un bărbat din oțel călit. În clipa următoare devenise practic uman. S-a zgîit la mine uluit. Apoi s-a lins pe buze.

— Zici că bătrînul Glossop chiar a făcut asta?

— Eu, personal, n-am fost de față, dar am aflat-o direct de la Jeeves, care o știe de la Mary, camerista care a fost martor ocular de la început pînă la sfîrșit. I-a tras o chelșăneală pe cînte micului Seabury pe unde l-a prins, mi se pare, cu dosul unei perii de păr.

— Ei bine, fir-aș al dracu'!

Ochii lui Pauline se apucaseră să scînteieze. Îți puteai da seama că fetei îi răsărise din nou speranța în suflet. Nu sînt sigur dacă n-a bătut și din palme, bucurîndu-se ca o fetiță.

— Vezi, tată? Te-ai înșelat în privința lui. În realitate e un om nemaipomenit. Va trebui să te duci la el și să-i spui că-ți pare rău fiindcă ai fost atît de arrogant și că pînă la urmă ai de gînd să cumperi casa pentru el.

Păi, aș fi putut să-i zic bieteii nătăflețe că o dădea în bară băgîndu-se așa în discuție. Fetele n-au habar cum să facă față unei situații în care e nevoie de un tact rafinat. Păi, Jeeves o să-ți spună că în astfel de împrejurări toată chestia e să studiezi psihologia individului și pînă și o bufniță ar fi fost în stare să-și dea seama care era psihologia bătrînului Stoker. Adică un bufnițoi. Era unul din indivizii ăia căruia îi sare muștarul în clipa cînd își închipuie că oamenii cei mai dragi și mai apropiați încearcă să-i dea ghes să facă ceva. Un tip care, după cum scrie și în Biblie, dacă tu zici „hăis“, el face cea, iar dacă tu zici „cea“, el face hăis. Într-un cuvînt, un om care dacă ajunge la o ușă pe care scrie „Împinge“, întotdeauna o să tragă de ea.

Și am avut dreptate. Lăsat în legea lui, peste încă vreo jumătate de minut Stoker ăsta ar fi țopăit de colo colo prin cameră, împrăștiind petale de trandafiri din pălărie. Era la un pas să devină o masă compactă de bunătate și delicatețe. Acum a înțepenit brusc și o expresie îndărătnică i-a apărut pe chip. Puteai să vezi cum firea lui țîfnoasă respingea presiunile celorlalți.

— Nici prin cap nu-mi trece să fac așa ceva!

— Uf, tată!

— Cum îmi zici tu mie ce să fac și ce să nu fac?!

— Intenția mea n-a fost asta.

— Nu contează care a fost intenția ta.

Lucrurile luaseră o întorsătură neplăcută. Bătrînul Stoker mormăia de unul singur, asemenea unui bulldog nu prea binedispus. Pauline arăta de parcă încasase recent un croșeu în plexul solar. Chuffy avea aerul unui om care încă nu și-a revenit după ce a fost comparat cu lordul Wotwotleigh. În ce mă privește, deși îmi puteam da seama că era momentul ca un orator elocvent să intervină, credeam că n-avea prea mult rost să încerci să faci pe oratorul elocvent dacă n-ai nimic de zis, iar eu n-aveam.

Așa încît a urmat doar o tăcere lunguță, iar tăcerea asta încă era în plină desfășurare și devenea din ce în ce mai mizerabilă, cînd s-a auzit o bătaie în ușă și înăuntru a planat Jeeves.

— Mă scuzați, domnule, a spus el, pîlpîind înspre bătrînul Stoker și prezentîndu-i un plic pe o tavă. Un marinar de pe iahtul dumneavoastră tocmai a adus această cablogramă, care a sosit imediat după plecarea dumneavoastră de azi-dimineață. Căpitanul vasului, închipuindu-și că ar putea fi ceva urgent, i-a poruncit s-o aducă aici. Am luat-o de la el la ușa din spate și m-am grăbit să vin încoace pentru a v-o preda personal.

Modul în care a înfățișat Jeeves lucrurile le făcea să semene cu una dintre marile epopei despre care citim cu toții. Urmărești pas cu pas procedeul, iar interesul și tensiunea cresc pînă la momentul culminant. Însă bătrînul Stoker, în loc să fie înfiorat, părea mai degrabă oarecum nerăbdător.

— Adică vrei să spui că ai o cablogramă pentru mine?

— Da, domnule.

— Și atunci de ce nu zici așa, fir-ar a dracu', în loc să faci atîta tărăboi? Ai impresia că interpretezi arii într-o operă sau ce? Dă-mi-o!

Jeeves i-a înmînat misiva cu o reținere plină de demnitate și a plutit afară din cameră cu tava. Stoker s-a apucat să deschidă plicul, sfișiindu-l.

— Nici nu intră-n discuție să-i zic așa ceva lui Glossop, a spus el, reluînd discuția. Dacă ar avea chef să vină la mine și să-și ceară *el* scuze, eu poate...

Vocea i-a pierit cu un soi de sunet care se-măna binișor cu cel scos de o rață de jucărie pe care o umfli și apoi lași aerul să iasă din ea. Falca i-a căzut. Se zgîia la cablograma aia de parcă ar fi descoperit brusc că mîngîia o tarantulă. În clipa următoare de pe buzele sale a ieșit o observație pe care nici în ziua de azi, cînd există multă toleranță, n-aș considera-o potrivită în prezența unui auditoriu mixt.

Pauline a ținut pînă la el. Plină de solitudine. Ca atunci cînd durerea și grijile îți schimonosesc fruntea.

— Ce s-a întîmplat, tată?

Bătrînul Stoker scotea sunete sugrumate.

— S-a întîmplat!

— Ce s-a întîmplat?

— Ce? Ce?

L-am văzut pe Chuffy cum tresare.

— Ce? Ce? Îți spun eu ce. Contestă testamentul lui George!

— Nu mai spune!

— Ba chiar așa. Citește și tu!

Pauline a examinat documentul. Apoi, buimăcită, și-a ridicat privirea.

— Dar dacă ei cîștigă procesul, cele cincizeci de milioane ale noastre se duc pe apa sîmbetei.

— Bineînțeles că da.

— N-o să mai rămînem aproape cu nici un sfant.

Chuffy a revenit la viață cu o smucitură.

— Mai spune o dată! Adică v-ați pierdut toți banii?

— Așa se pare.

— Bine! a exclamat Chuffy. Minunat! Magnific! Splendid! Formidabil! Mirific!

Pauline a executat un soi de salt.

— Păi, așa și e, nu-i așa?

— Bineînțeles că da. Sînt falit. Și tu ești falită. Hai să plecăm repede și să ne căsătorim.

— Bineînțeles.

— Asta face ca totul să fie în regulă. Acum nimeni nu mai poate să spună că sînt ca Wotwotleigh.

— Cu siguranță că nu.

— Wotwotleigh ar fi tulit-o pe furiș dacă ar fi auzit vestea asta.

— Așa zic și eu. Ar fi ridicat un nor de praf de nici nu l-ai mai fi văzut!

— E sublim!

— E magnific!

— În toată viața mea n-am avut atîta noroc ca acum!

— Nici eu.

— A venit exact la momentul oportun.

— Exact la momentul oportun.

— E formidabil!

— E pur și simplu minunat!

Entuziasmul lor proaspăt și tineresc părea să-l afecteze pe bătrînul Stoker aidoma unui furuncul pe un pomete.

— Terminați cu porcăriile astea infernale și ascultați-mă! Chiar n-aveți nici un dram de

bun-simț? Cum adică ți-ai pierdut toți banii? Crezi că am de gând să stau cu mîinile-n sîn și să pierd procesul fără să protestez? N-au nici cea mai mică șansă. Bătrînul George era la fel de sănătos ca și mine, iar eu îl am pe sir Roderick Glossop, cel mai mare psihiatru din Anglia, care o poate dovedi.

— Dar nu-l ai.

— Trebuie doar să-l pun pe Glossop să depună mărturie și cazul lor o să piară ca un balon de săpun.

— Dar sir Roderick n-o să depună mărturie pentru tine acum, că te-ai certat cu el.

Bătrînul Stoker a sfîrșit nițeluș. Sau a fumegat, dacă preferi să zici așa.

— Cine spune că m-am certat cu el? Arată-mi care-i neghiobul care îndrăznește să afirme că nu sînt în cele mai cordiale relații cu sir Roderick Glossop! Doar pentru că ne-am ciondănit puțin, pentru că am avut niște divergențe temporare, cum apar și între cei mai apropiați prieteni, asta înseamnă că nu ne avem ca frații?

— Dar dacă nu-și cere scuze?

— Nu s-a pus niciodată problema să-mi ceară el scuze. Firește că o să-i cer eu scuze lui. Presupun că sînt suficient de bărbat încît să recunosc sincer cînd îmi dau seama că am greșit și am rănit sentimentele celui mai bun prieten al meu, nu-i așa? Bineînțeles că o să-i cer scuze, iar el o să mi le accepte cu aceeași înflăcărare cu care i le cer eu. Sir Roderick Glossop n-are nimic meschin în el. În două săptămîni o să-l duc la New York să depună mărturie pînă nu mai poate. Cum se cheamă locul unde stă? Hotelul Seaview, nu-i așa? O să-i dau imediat un telefon ca să stabilesc o întîlnire cu el.

Aici trebuia să intervin.

— Nu-i la hotel. Știu asta pentru că Jeeves a încercat chiar acum să ia legătura cu el și a dat chix.

— Atunci unde e?

— N-aș putea spune.

— Trebuie să fie pe undeva.

— Ah! am exclamat eu, urmărindu-i raționamentul și dându-mi seama că e solid. Așa e, fără îndoială. Dar unde? E foarte posibil să fie deja la Londra.

— De ce la Londra?

— De ce nu?

— Plănuia să se ducă la Londra?

— Poate.

— Care-i adresa lui din Londra?

— Nu știu.

— O știe careva dintre voi?

— Eu nu, a zis Pauline.

— Nici eu, a spus Chuffy.

— Nu sînteți buni de nimic, a decis Stoker, cu asprime în voce. Ieși afară! Sîntem ocupați.

Remarca îi era adresată lui Jeeves, care intrase iarăși plutind. Una dintre cele mai remarcabile însușiri ale omului ăsta e că acum îl vezi, iar în clipa următoare nu-l mai vezi. Sau mai degrabă acum nu-l vezi, iar în clipa următoare îl vezi. Vorbești despre una-alta, simți brusc prezența cuiva, ca să zic așa, și iată-l lîngă tine.

— Mă scuzați, domnule, a spus Jeeves. Doresc să discut puțin cu Înălțimea Sa.

Chuffy a fluturat o mîină. Preocupat.

— Mai tîrziu, Jeeves.

— Prea bine, Înălțimea Voastră.

— Acum sîntem un pic ocupați.

— Precum spuneți, Înălțimea Voastră.

— Păi, n-o să fie prea greu să reperăm un bărbat atât de ilustru ca sir Roderick, a zis bătrînul Stoker, reluînd discuția. Adresa lui trebuie să fie în *Who's Who*. Ai vreun *Who's Who*?

— Nu, a spus Chuffy.

Bătrînul Stoker și-a azvîrlit brațele spre cer.

— Doamne sfinte!

Jeeves a tușit.

— Mă scuzați că intervin cu o observație, domnule, dar cred că vă pot spune unde se află sir Roderick. Nu greșesc presupunînd că pe sir Roderick Glossop sînteți nerăbdător să-l găsiți?

— Bineînțeles că da. Cîți sir Roderick crezi că știu eu? Deci unde e?

— În grădină, domnule.

— În grădina de aici, vrei să spui?

— Da, domnule.

— Atunci du-te și spune-i să vină imediat aici! Zi-i că domnul Stoker își dorește să-l vadă urgent într-o chestiune de cea mai mare importanță. Nu, stai! Nu te duce! O să mă duc chiar eu! Cam pe unde l-ai văzut în grădină?

— Nu l-am văzut, domnule. Am fost doar informat că se află acolo.

Bătrînul Stoker a plescăit un pic din limbă.

— Păi, fir-ar a dracului, cam pe unde în grădină te-a anunțat cine te-o fi anunțat că se află?

— În șopronul pentru ghivece, domnule.

— Șopronul pentru ghivece?

— Da, domnule.

— Ce caută el în șopronul pentru ghivece?

— Stă jos, domnule, îmi închipui eu. După cum spuneam, nu povestesc ceva ce am văzut cu ochii mei. Sursa mea de informații este polițistul Dobson.

— Hă? Ce? Polițistul Dobson? Cine-i ăsta?

— Ofițerul de poliție care l-a arestat pe sir Roderick azi-noapte, domnule.

Jeeves s-a aplecat ușor din șale și a ieșit din cameră.

Jeeves găsește soluția

— Jeeves! a zbierat Chuffy.

— Jeeves! a țipat Pauline.

— Jeeves! am răcnit eu.

— Hei! a urlat bătrînul Stoker.

Ușa se închisese și pot să jur că nu s-a mai deschis încă o dată. Totuși iacătă-l iarăși pe individ în mijlocul nostru, cu o expresie iscoditoare și politicoasă pe chip.

— Jeeves! a strigat Chuffy.

— Înălțimea Voastră?

— Jeeves! a țipat asurzitor Pauline.

— Domnișoară?

— Jeeves! m-am zborșit eu.

— Domnule?

— Hei, tu! a bubuit bătrînul Stoker.

Dacă lui Jeeves îi plăcea sau nu să i se adreseze cineva cu „Hei, tu!”, n-aș putea spune. Fața lui frumos modelată nu trăda nici un resentiment.

— Domnule?

— De ce ai zbughit-o așa pe ușă?

— Aveam impresia că Înălțimea Sa, fiind ocupată cu probleme mai importante, nu are răgazul să asculte mesajul pe care îmi doream să i-l transmit, domnule. Plănuiam să mă întorc mai târziu.

— Ei bine, stai pe loc o secundă, bine?

— Sigur, domnule. Dacă aş fi fost conştient de faptul că doreşti să vorbeşti cu mine, domnule, nu m-aş fi retras din cameră. De teamă ca nu cumva să deranjez într-un moment în care prezenţa mea nu era dorită...

— Bine, bine, bine!

Am observat, şi nu pentru prima dată, că în tehnica de conversaţie a lui Jeeves exista ceva care părea să-l calce pe nervi pe bătrînul Stoker.

— Lasă asta.

— Prezenţa ta e esenţială, Jeeves, am zis eu.

— Mulţumesc, domnule.

Chuffy a luat cuvîntul, întrucît Stoker era deocamdată prea ocupat cu emiterea unor sunete de bizon rănit.

— Jeeves.

— Înălţimea Voastră?

— Ai zis cumva că sir Roderick Glossop a fost arestat?

— Da, domnule. Despre acest subiect voiam să discut cu Înălţimea Voastră. Am venit să vă aduc la cunoştinţă că sir Roderick a fost arestat noaptea trecută de către poliţistul Dobson şi dus în şopronul pentru ghivece din parcul de la conac, iar poliţistul a rămas de pază lângă uşă. Şopronul mare pentru ghivece, Înălţimea Voastră, nu cel mic. Şopronul pentru ghivece la care mă refer este cel din dreapta, cum intri în grădina de legume. Are un acoperiş de ţiglă roşie, spre deosebire de şopronul mic pentru ghivece, al cărui acoperiş este făcut din...

Niciodată n-am fost, cum s-ar zice, teribil de apropiat de J. Washburn Stoker, dar în momentul ăla mi se părea corect să încerc să-l salvez de la o criză de apoplexie.

— Jeeves, am zis eu.

— Domnule?

— Nu contează care șopron de ghivece.

— Nu, domnule.

— Nu-i esențial.

— Înțeleg asta, domnule.

— Atunci continuă, Jeeves.

Jeeves i-a aruncat o privire plină de compătimire respectuoasă bătrînului Stoker, care părea să aibă necazuri serioase cu bronhiile.

— Se pare, Înălțimea Voastră, că polițistul Dobson l-a arestat pe sir Roderick azi-noapte, la o oră tîrzie. A fost cumva pus într-o dilemă în ce privește locul unde să-l închidă. Este necesar să înțelegeți, Înălțimea Voastră, că în incendiul care a distrus casa domnului Wooster, cea a sergentului Voules, aflată în imediata ei vecinătate, a ars și ea din temelii. Și, întrucît casa sergentului Voules este și sediul local al poliției, în mod firesc, polițistul Dobson n-a prea mai știut unde să-și pună prizonierul, cu atît mai mult cu cît sergentul Voules nu era acolo să-i dea vreun sfat, căci, din nefericire, în lupta cu flăcările s-a ales cu o rană la cap și a fost transportat pînă la casa mătușii sale. Mă refer la mătușa Maud, care locuiește în Chuffnell Regis, nu la...

Iar am făcut ce trebuia.

— Nu contează care mătușă, Jeeves.

— Da, domnule.

— Nu prea are legătură cu subiectul.

— Într-adevăr, domnule.

— Atunci continuă, Jeeves.

— Prea bine, domnule. Așa că într-un final, acționînd din propria-i inițiativă, polițistul a ajuns la concluzia că un loc la fel de sigur ca oricare altul ar fi șopronul pentru ghivece, șopronul mare pentru ghivece...

— Am înțeles, Jeeves. Cel cu acoperiș din țiglă.

— Întocmai, domnule. În consecință, l-a plasat pe sir Roderick în șopronul mare pentru ghivece și a rămas de pază acolo toată noaptea. Cu puțin timp în urmă grădinarii au venit la lucru, iar polițistul l-a chemat pe unul dintre ei, un flăcău pe nume...

— În regulă, Jeeves.

— Prea bine, domnule. L-a chemat pe acest flăcău și l-a trimis la reședința temporară a sergentului Voules, în speranța că acesta s-a refăcut suficient pentru a fi în stare să manifeste vreun interes față de chestiunea în cauză. Se pare că așa s-a și întâmplat. Un somn sănătos, laolaltă cu constituția lui robustă de la natură, l-au determinat pe sergentul Voules să se trezească la aceeași oră ca de obicei și să se înfrupte dintr-un mic dejun copios.

— Mic dejun! nu m-am putut abține eu să șoptesc, în pofida puternicei mele stăpîniri de sine.

Cuvîntul atinsese un nerv sensibil în Bertram.

— După ce a primit mesajul, sergentul Voules s-a grăbit să vină la conac, pentru a avea o întrevedere cu Înălțimea Sa.

— De ce cu Înălțimea Sa?

— Înălțimea Sa este judecătorul de pace, domnule.

— Da, bineînțeles.

— Și, ca atare, are puterea să-l trimită pe prizonier pentru a fi întemnițat într-o închisoare adevărată. Acum așteaptă în bibliotecă, Înălțimea Voastră, pînă cînd Înălțimea Voastră va avea răgazul necesar să-l primească.

Dacă sintagma „mic dejun” a fost, cum s-ar spune, un cuvînt cheie, care a avut forța să-l facă să tremure pe Bertram Wooster, se pare că pe bătrînul Stoker cuvîntul „închisoare” a

fost cel care l-a aștitat virtos. A scos un țipăt oribil :

— Dar cum poate fi băgat în închisoare? Ce are el de-a face cu închisorile? De ce crede cretinul ăsta de polițai că ar trebui să fie în închisoare?

— Am înțeles, domnule, că este acuzat de furt.

— Furt!

— Da, domnule.

Bătrînul Stoker s-a uitat cu o privire atît de chinuită la mine — de ce tocmai la mine, nu știu, dar așa a făcut —, încît aproape că l-am mîngîiat ușurel pe cap. De fapt aș fi putut foarte bine să fac asta dacă mîna nu mi-ar fi fost reținută de un zgomot neașteptat, venit din spatele meu, un zgomot aidoma celui scos de o găină înfricoșată sau de un fazan care-și ia zborul. Văduva lady Chuffnell a dat buzna în cameră.

— Marmaduke! a răcnit ea și n-aș putea să-i zăgrăvesc mai bine emoțiile decît spunînd că, pe cînd vorbea, privirea i s-a oprit asupra mea și nu i-am făcut nici o impresie.

După cît de tare m-a băgat în seamă, aș fi putut fi la fel de bine și Marea Căpetenie Albă.

— Marmaduke, am o veste îngrozitoare! Roderick...

— Bine, a spus Chuffy puțintel arțăgos, cum mi s-a părut mie. Am auzit și noi. Jeeves tocmai ne povestea.

— Dar ce putem face?

— Nu știu.

— Și totul e din vina mea, numai a mea...!

— Of, nu spune asta, mătușă Myrtle! a zis Chuffy, puțîn năuc, dar încă *preux*¹. N-aveai ce să faci.

1. Voinic, în puteri (fr.).

— Ba da! Ba da! N-o să mi-o iert în veci! Dacă n-aș fi fost eu, el n-ar fi ieșit niciodată din casă cu chestia aia neagră pe față.

Îmi părea cu adevărat rău pentru bătrînul Stoker. Vreau să spun că veneau așa, una după alta. Ochii i-au ieșit din cap ca la melc.

— Chestie neagră? a gîlgîit el firav.

— Și-a dat pe față cu dop ars ca să-l distreze pe Seabury.

Bătrînul Stoker s-a împleticit pînă la un scaun și s-a lăsat să cadă pe el. Părea să creadă că asta face parte din povestirile pe care le poți asculta mai bine șezînd.

— Chestia aia hidoasă poți s-o ștergi numai cu unt...

— Și benzină! Așa mi-au zis experții, nu m-am putut abține eu să intervin.

Îmi place ca lucrurile să fie clare.

— Jeeves, îmi susții părerea? Benzina dă rezultate?

— Da, domnule.

— Păi, atunci benzină. Benzină sau unt. În orice caz, pentru a pune mîna pe ceva cu care să se curețe, probabil că a intrat prin efracție în casa asta. Iar acum...

Femeii i-a tăcut fleanca în mijlocul propoziției. Era profund emoționată. Însă nu mai profund decît bătrînul Stoker, care părea să treacă, mai mult sau mai puțin, prin chinurile iadului.

— Totul s-a terminat, a spus el cu o voce cumva pierită. Acum trebuie să pierd cincizeci de milioane de dolari și să mă străduiesc să-mi mai și placă. La ce mai folosește o mărturie într-un caz de nebunie din partea unui individ care e arestat în timp ce umblă hai-hui prin țară cu fața neagră? Păi, în America nu există nici

un judecător care să nu respingă orice ar declara unul ca ăsta, pe temeiul că și el e nebun.

Lady Chuffnell dîrdîia.

— Dar a făcut-o ca să-mi amuze fiul.

— Oricine ar face ceva ca să amuze un tînăr nemernic ca ăsta, a spus bătrînul Stoker, sigur e nebun.

A emis un r. posac.

— Păi, pe mine a căzut măgăreața, nu pe altul. Da, fără îndoială, pe mine a căzut măgăreața. Am mizat totul pe mărturia individului ăsta, Glossop. Speram ca el să-mi salveze cele cincizeci de milioane, declarînd în instanță că bătrînul George nu era țicnit. Și, la două minute după ce o să-l citez ca martor, cealaltă parte implicată o să contraatace, dovedind că expertul meu e și el nebun, ba chiar mai nebun decît ar fi putut să fie bătrînul George într-o mie de ani. E caraghios dacă stai să te gîndești mai bine. Ironic. Îmi amintește de chestia aia despre Lo nu știu care, unul care i-a condus pe toți ceilalți...

Jeeves a tușit. Avea în ochi sclipirea aia atotștiutoare a lui.

— Abu ben Adhem, domnule.

— Ce am eu? a întrebat perplex bătrînul Stoker.

— Poemul la care ați făcut aluzie se referă la un anume Abu ben Adhem, care, conform legendei, s-a trezit într-o noapte dintr-un vis profund despre pace și a descoperit un înger...¹

— Ieși afară! a zis foarte încet bătrînul Stoker.

— Domnule?

— Ieși afară din cameră pînă nu te omor!

— Da, domnule.

1. Referire la *Abu ben Adhem*, poem al scriitorului și eseistului britanic Leigh Hunt (1784-1859).

— Și ia-ți și îngerii cu tine!

— Prea bine, domnule.

Ușa s-a închis. Bătrînul Stoker a pufnit, scoțînd aerul din piept într-o manieră cam ofensată.

— Îngeri! a exclamat el. Într-un moment ca ăsta!

Am simțit că e corect să-i iau apărarea lui Jeeves.

— Avea perfectă dreptate, am spus eu. Obişnuiam s-o ştiu pe de rost la şcoală. Individul a descoperit lîngă patul lui un înger care scria o carte, ştii, iar deznodămîntul întregii afaceri a fost... Uf, bine, dacă nu vrei să afli...

M-am retras într-un colţ al camerei şi am luat un album cu fotografii. Un Wooster nu obligă pe nimeni să discute cu el dacă individul nu vrea.

Apoi o vreme a urmat ceea ce ai putea numi o sporovăială pestriţă şi lunguţă, la care – din indignare – eu n-am participat. Toată lumea vorbea deodată şi nimeni n-a spus vreun lucru care să poată fi considerat măcar un pic constructiv. În afară de bătrînul Stoker, care a dovedit că avusesem dreptate cînd m-am gîndit că probabil fusese odinioară pirat spaniol sau de alt soi, căci a avansat cu curaj sugestia să se formeze un echipaj de salvare.

— De ce să nu mergem să spargem uşa, să-l scoatem afară, să-l facem să dispară, să-l ascundem pe undeva şi să-i lăsăm pe sticleţii ăştia blestemaţi să se învîrtă în cerc, încercînd să-l găsească? a vrut el să ştie.

Chuffy a obiectat:

— Nu putem să facem una ca asta.

— De ce nu?

— L-ai auzit pe Jeeves spunînd că Dobson stă de pază.

— Îi ardem una-n cap cu o lopată.

Lui Chuffy ideea nu părea să-i placă cine știe ce. Presupun că dacă ești jud. de p., trebuie să ai grijă ce faci. Arde-le polițiștilor una-n cap cu lopata și comitatul o să se uite chiorîș la tine.

— Păi, fir-ar a dracu', îl mituim!

— Nu poți să mituiești un polițist englez.

— Chiar așa?

— Nici o șansă.

— Mamă Doamne, ce țară! a exclamat bătrînul Stoker cu un soi de geamăt șuierător și puteai să-ți dai seama că n-o să fie niciodată în stare să mai aibă aceeași simpatie față de Anglia.

Indignarea mea s-a topit. Noi, Wooster-ii, sîntem umani, iar spectacolul unei suferințe atît de intense într-o încăpere de dimensiuni medii era prea mult pentru mine. M-am dus pînă la șemineu și am apăsat butonul soneriei. Cu efectul că tocmai cînd bătrînul Stoker se apuca să spună ce crede el despre polițiștii englezi, ușa s-a deschis și Jeeves și-a făcut apariția.

Bătrînul Stoker l-a privit sumbru.

— Te-ai întors?

— Da, domnule.

— Ei bine?

— Domnule?

— Ce vrei?

— A sunat soneria, domnule.

Chuffy a mai executat o repriză de fluturat din mîină.

— Nu, nu, Jeeves! N-a sunat nimeni.

Am făcut un pas în față.

— Eu am sunat, Chuffy.

— După ce?

— După Jeeves.

— N-avem nevoie de Jeeves.

— Chuffy, bătrîne, am zis eu, iar cei prezenți au fost fără îndoială înfiorați de gravitatea calmă a tonului meu, dacă ar exista vreun alt moment în care să ai mai multă nevoie de Jeeves, eu...

Mi-am pierdut șirul remarcilor și a trebuit să o iau de la capăt.

— Chuffy, am zis, ce vreau eu să spun e că există doar un singur om care te poate scoate din buclucul ăsta. El se află în fața ta. Adică Jeeves, am zis, pentru a limpezi și mai mult lucrurile. Știi la fel de bine ca mine că în împrejurări din astea Jeeves găsește în mod sigur soluția.

Chuffy a rămas vădit impresionat. Puteam observa cum memoria lui începe să freamăte și că își amintea cîteva dintre victoriile strălucite ale acestui bărbat.

— Pe cinstea mea, da! Așa e! Asta face, nu-i așa?

— Într-adevăr, asta face.

I-am aruncat bătrînului Stoker, care începuse să spună ceva despre îngeri, o privire menită să-l reducă la tăcere și m-am răsucit înspre Jeeves.

— Jeeves, am zis eu, avem nevoie de coope-rarea și de sfaturile tale.

— Prea bine, domnule.

— Pentru început, dă-mi voie să-ți prezint un scurt sinopsis... e bine sinopsis?

— Da, domnule. Sinopsis e foarte corect.

— ... așadar, un scurt sinopsis asupra felului cum stau lucrurile. Nu mă îndoiesc că-ți amintești de răposatul domn George Stoker. În cablograma pe care ai adus-o adineauri aici scria că testamentul lui, de clauzele căruia domnul Stoker, aici de față, a beneficiat atît de mult, este contestat pe temeiul că testatorul era nebun de legat.

— Da, domnule.

— Pentru a-i combate pe contestatari, domnul Stoker avea intenția să-l înfrîncească pe sir Roderick Glossop în boxa martorilor, pentru a depune mărturie, în calitate de expert, că bătrînul George era sănătos în cel mai înalt grad. Că avea toate doagele, dacă mă-nțelegi. Iar în condiții normale acțiunea n-ar fi dat greș. I-ar fi adus în mod cert multe parale.

— Da, domnule.

— Dar — și asta-i șpilul, Jeeves — sir Roderick e acum în șopronul pentru ghivece — șopronul mare pentru ghivece —, cu fața acoperită de dop ars, și se confruntă cu o condamnare cumplită pentru furt. Îți dai seama acum cît de mult îi slăbește asta forțele?

— Da, domnule.

— În lumea asta, Jeeves, nu poți face decît un singur lucru din două. Ori te declari o autoritate supremă în evaluarea sănătății mintale a concetățenilor tăi, ori te duci să te înnegrești pe față și apoi te lași să fii pus în șoproane pentru ghivece. Nu le poți face pe amîndouă. Deci ce e de făcut, Jeeves?

— V-aș recomanda să-l scoateți pe sir Roderick din șopron, domnule.

M-am răsucit către adunare:

— Uite! Nu v-am spus eu că Jeeves o să găsească soluția?

O singură voce disidentă. Cea a bătrînului Stoker. Părea pus pe șicane.

— Să-l scoatem din șopron? Zău? a spus el cu o voce teribil de răutăcioasă. Cum? Cu o echipă de îngeri?

S-a apucat iarăși să imite bizoni, iar eu a trebuit să-l fac să tacă cu un „Șșș” destul de hotărît.

— Poți să-l scoți pe sir R. din ș., Jeeves?

— Da, domnule.

— Ești sigur de asta?

— Da, domnule.

— Ai conceput deja un plan sau o strategie?

— Da, domnule.

— Îmi retrag cuvintele, a zis Stoker respectuos.

Uită că le-am zis. Scoate-mă din încurcătura asta și poți să vii să mă scoli în toiul nopții ca să-mi vorbești despre îngeri, dacă așa vrei tu.

— Mulțumesc, domnule. Scoțându-l pe sir Roderick de acolo înainte de a fi realmente adus în fața Înălțimii Sale, domnule, a continuat Jeeves, cred că vom evita toate neplăcerile. Identitatea sa nu este cunoscută încă nici de către polițistul Dobson, nici de către sergentul Voules. Polițistul nu l-a văzut niciodată înainte de a se întâlni cu el azi-noapte și presupune că este un membru al trupei de cântăreți negri care a dat un concert pe iahtul domnului Stoker. Sergentul Voules are aceeași impresie. În consecință, nu avem decît să-l eliberăm pe sir Roderick înainte ca lucrurile să degenereze și totul va fi bine.

I-am priceput raționamentul.

— Ți-am priceput raționamentul, Jeeves, am zis eu.

— Dacă-mi permiteți, domnule, acum voi schița în linii mari metoda pe care v-aș sfătui s-o folosiți pentru a duce la bun sfârșit această treabă.

— Da, a zis bătrînul Stoker. Care-i metoda? Spune-o odată!

Am ridicat o mîină. Mă fulgerase un gînd.

— Așteaptă, Jeeves, am zis eu. Doar o secundă.

L-am fixat pe bătrînul Stoker cu o privire de neînfrînt.

— Înainte de a merge mai departe, există două lucruri pe care trebuie să le stabilim. Promiți

solemn că o să cumperi Chuffnell Hall de la bătrînul Chuffy, aici de față, la un preț cu care urmează să fie de acord ambele părți contractante?

— Da, da, da! Hai să continuăm!

— Îți dai consimțămîntul la căsătoria dintre fiica ta, Pauline, și bătrînul Chuffy și încetezi cu toate porcăriile alea cum că ea să se mărite cu mine?

— Sigur, sigur!

— Jeeves, am spus eu, poți să vorbești.

M-am retras și i-am dat cuvîntul, observînd în același timp că ochii îi sclipeau cu licăriri de inteligență pură. Capul lui, ca de obicei, se bomba în spate.

— După ce am examinat cu mare atenție problema, domnule, am ajuns la concluzia că principala dificultate cu care ne confruntăm în încercarea noastră de a ne atinge obiectivul este prezența polițistului Dobson lîngă intrarea în șopronul pentru ghivece.

— Foarte adevărat, Jeeves.

— El reprezintă *crux*¹, dacă pot spune așa.

— Sigur că poți spune așa, Jeeves. Ai mai putea zice că e și „hiba“.

— Întocmai, domnule. În consecință, prima noastră mișcare ar fi să-l eliminăm pe polițistul Dobson.

— Asta am zis și eu, a intervenit bătrînul Stoker, care era cam pus pe harță. Iar voi nici n-ați vrut să auziți de una ca asta.

L-am desființat:

— Voi ai să-i arzi una-n cap cu un hîrleț sau așa ceva. Complet greșit. Aici e nevoie de... cum îi spune, Jeeves?

1. Crucea (lat.). Aici cu sensul de cheie, soluție.

— *Finesse*, domnule.

— Exact. Continuă, Jeeves.

— Aceasta, în opinia mea, se poate realiza ușor trimițându-i vorbă că Mary, camerista, dorește să-l întâlnească în zmeuriș.

Am fost năucit de perspicacitatea individului, dar nu atât de năucit încât să nu fiu în stare să mă răsucesc către ceilalți și să adaug o notă explicativă.

— Mary asta, camerista, am spus, este logodită cu pacostea de Dobson și, deși am văzut-o doar de la distanță, pot depune mărturie că e exact genul de fată cu care orice polițist cu sînge-n el ar veni în salturi pînă-n zmeuriș ca s-o întâlnească. E plină de sex-appeal, nu, Jeeves?

— O tînră nemaipomenit de atrăgătoare, domnule. Și cred că ne-am putea asigura și mai tare că lucrurile vor merge ca pe roate dacă am include în mesaj și ceva legat de faptul că ea îi va aduce o ceașcă de cafea și un sandviș cu șuncă. Polițistul, din cîte am aflat, încă nu și-a luat micul dejun.

M-am cutremurat.

— Treci repezor peste partea asta, Jeeves. Nu sînt făcut din piatră.

— Mă scuzați, domnule. Am uitat.

— Nu-i nimic, Jeeves. Desigur, lui Mary o să trebuiască să îi spui adevărul, nu?

— Nu, domnule. I-am cerut părerea și am aflat că este extrem de nerăbdătoare să-i ducă de mîncare polițistului. Aș sugera să-i transmitem că o așteaptă la locul precizat, pretinzînd că mesajul vine din partea celui din urmă.

A trebuit să-l întrerup.

— O hibă, Jeeves. Un *crux*, de fapt. Dacă vrea de mîncare, de ce nu vine direct aici?

— I-ar fi teamă să nu fie zărit de către sergentul Voules, domnule. Are ordine stricte de la superiorul său să rămână la postul lui.

— Și atunci oare o să și-l părăsească? a întrebat Chuffy.

— Dragul meu, am zis eu, încă nu și-a luat micul dejun. Iar fata asta o să șiroiască de cafea și sandvișuri cu șuncă. Nu ține pe loc dialogul cu întrebări prostești! Da, Jeeves?

— În absența lui, domnule, va fi floare la ureche să-l scoatem de acolo pe sir Roderick și să-l ducem pînă la o ascunzătoare. Dormitorul Înălțimii Sale se impune de la sine.

— Iar Dobson n-o să aibă curajul să recunoască faptul că și-a părăsit postul. Aici voi ai să ajungi?

— Întocmai, domnule. Buzele sale vor fi pecetluite.

Bătrînul Stoker s-a vîrît iarăși în față.

— Nu folosește la nimic, a zis el. N-o să meargă. Nu spun că n-am putea să-l scoatem de acolo pe Glossop, dar polițaii or să miroasă că aici e ceva necurat. Omul lor și-a părăsit postul, iar ei or să-și dea seama că l-a luat cineva de acolo. Or să pună lucrurile cap la cap și or să descopere că noi am făcut-o. Noaptea trecută, de exemplu, pe iahtul meu...

S-a oprit, nedorind, presupun, să dezgroape trecutul, dar mi-am dat seama ce voia să spună. După ce am plecat de pe iaht, nu i-a luat multă vreme pînă să-și dea seama că Jeeves fusese capul răutăților.

— E o problemă, Jeeves, am fost nevoit să zic. Polițiștii s-ar putea să nu fie în stare să facă ceva concret, dar or să vorbească despre asta și, pînă să ne dădăm noi pe ce lume sîntem, o să se răspîndească vestea că sir Roderick umblă de

colo colo cu fața înnegrită. Ziarul local o să preia povestea. O s-o audă unul dintre reporterii ăia de scandal pe care-i găsești la Trîntori. Și care așteaptă mereu cu urechile pîlnie vreo chestie tare despre cineva ilustru, iar după aia o să fie la fel de rău pentru noi ca și în cazul în care sir Roderick ar sta ani întregi la pîrnaie la Dartmoor sau în altă parte.

— Nu, domnule. Polițiștii vor găsi un prizonier în șopron. Eu v-aș recomanda să-l înlocuiți dumneavoastră pe sir Roderick.

M-am zgîit la individ.

— Eu?

— Este foarte important, dacă-mi permiteți să subliniez, domnule, ca un prizonier cu chipul negru să fie găsit în șopron cînd vine vremea ca acuzatul să fie dus în fața Înalțimii Sale.

— Dar eu nu semăn deloc cu bătrînul Glossop! Avem conformații diferite. Eu sînt zvelt și mlădios, iar el... păi, nu vreau să spun ceva defavorabil în legătură cu cineva pe care îl leagă de mătușa unui vechi amic relații mai strînse ca... ăăă, adică vreau să ajung la ideea că, oricît de zdravăn ți-ai chinui imaginația, nu poți spune despre el că e zvelt și mlădios.

— Uitați, domnule, că numai polițistul Dobson l-a văzut într-adevăr pe prizonier, iar buzele lui, după cum spuneam, vor fi pecetluite.

Era adevărat. Uitasem.

— Da, Jeeves, dar, pe toți dracii, oricît de nerăbdător aș fi să aduc sprijin și alinare în căminul ăsta copleșit de durere, nu sînt chiar atît de al naibii de încîntat să fac cinci ani de pușcărie pentru furt.

— Nu e nici un pericol să se întîmple așa ceva, domnule. Clădirea în care sir Roderick a

intrat prin efracție în clipa arestării sale a fost propriul dumneavoastră garaj.

— Dar, Jeeves, reflectează! Chibzuiește. Revi-zuiește-ți poziția. Se presupune că eu mă las arestat pentru că intru prin efracție în propriul meu garaj și mă las închis într-un șopron peste noapte fără să suflu un cuvânt? Nu-i... cum îi zice... nu-i plauzibil.

— Va fi necesar doar să-l convingeți pe sergentul Voules, domnule. Ce crede polițistul nu contează, avînd în vedere faptul că buzele lui sînt pecetluite.

— Dar Voules n-ar crede-o nici o secundă.

— Ba da, domnule. Îmi închipui că a rămas cu impresia că dumneavoastră aveți obiceiul să dormiți deseori în șoproane.

Chuffy a emis un țipăt de încîntare:

— Bineînțeles! El o să considere de la sine înțeles că iar ai tras la măsea.

Am rămas indiferent.

— O? am emis eu și nu ai fi putut spune despre vocea mea decît că era caustică. Deci trebuie să intru în istoria regiunii Chuffnell Regis drept unul dintre cei mai de seamă bețivani de-aici?

— Poate că-l crede doar țicnit, a sugerat Pauline.

— Așa e, a zis Chuffy și s-a răsucit spre mine rugător. Bertie, a spus el, doar n-o să-mi zici la ora asta că ai vreo obiecție să fii considerat...

— ...o minte insignifiantă, a spus Pauline.

— Exact, a zis Chuffy. Bineînțeles că o s-o faci. Ce, Bertie Wooster? Să se sacrifice el, suportînd o mică neplăcere temporară, pentru a-și salva prietenii? Păi, e exact genul de sarcină la care el se repede!

— Se repede să o facă, a spus Pauline.

— Sare să o facă, a zis Chuffy.

— Întotdeauna am fost de părere că e un flăcău de treabă, a spus bătrînul Stoker. Îmi amintesc că așa m-am gîndit atunci cînd am făcut cunoștință cu el.

— Și eu, a zis lady Chuffnell. E-atît de diferit de mulți dintre tinerii ăștia din ziua de azi...

— Îmi place fața lui.

— Dintotdeauna mi-a plăcut fața lui.

Capul mi se-nvîrtea ușor. Nu se întîmplă prea des să mi se facă atîta reclamă, iar vechiul balsam începea să mă miște pînă la lacrimi. Am încercat cu slabele-mi puteri să mă împotrivesc curențului.

— Dar, ascultați-mă...

— Am fost la aceeași școală cu Bertram Wooster, a spus Chuffy. Îmi place să mă gîndesc la asta. La o școală particulară, apoi la Eton și după aia la Oxford. Toată lumea îl iubea.

— Datorită firii lui fermecătoare și altruiste? a întrebat Pauline.

— Ai nimerit-o la fix. Datorită firii lui fermecătoare și altruiste. Pentru că dacă se punea problema să-și ajute un amic, el trecea prin foc și pară ca să o facă. Mi-aș dori să fi primit o liră de fiecare dată cînd l-am văzut luînd asupra umerilor lui lați vina pentru farsele altcuiva.

— Ce minunat! a exclamat Pauline.

— Exact ce m-aș fi așteptat de la el, a zis bătrînul Stoker.

— Exact, a spus lady Chuffnell. Copilul este tatăl bărbatului¹.

1. Citat din poezia lui William Wordsworth (1770-1850) *My Heart Leaps Up*, sensul fiind acela că în copil se recunoaște deja adultul de mai tîrziu (n. red.).

— Să-l fi văzut cum îl înfrunta pe directorul furios, cu un soi de expresie temerară în ochii ăia mari și albaștri ai lui...

Am ridicat o mână.

— Ajunge, Chuffy! am zis. Destul. O să trec prin corvoada asta îngrozitoare. Dar mai e ceva: când ies de acolo, o să primesc un mic dejun?

— O să primești cel mai bun mic dejun pe care ți-l poate oferi Chuffnell Hall.

L-am privit cercetător.

— Pești afumați?

— Grămezi de pești afumați.

— Pîine prăjită?

— Mormane de pîine prăjită.

— Cafea?

— Șiroaie.

Am încuviințat din cap.

— Păi, ai grijă să le am, am spus eu. Vino, Jeeves. Sînt gata să te însoțesc.

— Prea bine, domnule. Dacă-mi permiteți să fac o observație...?

— Da, Jeeves?

— Este de departe cea mai bună faptă pe care ați făcut-o pînă acum.

— Mulțumesc, Jeeves.

Așa cum am mai spus, nimeni nu știe să prezinte faptele mai meșteșugit decît o face el.

Jeeves depune o cerere de angajare

Razele soarelui se revărsau în salonașul din Chuffnell Hall. Se zbenguiau peste mine pe cînd sedeam la o masă tihnită. Peste Jeeves, care se învîrtea prin fundal. Peste scheletele celor patru heringi afumați. Peste ibricul de cafea. Și peste un suport gol pentru pîine prăjită. Mi-am turnat ultimele picături de cafea și am sorbit-o meditativ. Evenimentele recente își lăsaseră amprenta asupra mea, iar acum un Bertram Wooster mai serios și mai matur s-a uitat la suportul pentru pîine prăjită și, negăsind nimic acolo, și-a mutat privirea către omul de serviciu.

— Cine e acum bucătar la conac, Jeeves?

— O femeie pe nume Perkins, domnule.

— Prepară un mic dejun de cea mai bună calitate. Transmite-i complimentele mele.

— Prea bine, domnule.

Mi-am atins ceașca de buze.

— Toate astea sînt ca lumina blîndă a soarelui după furtună, Jeeves.

— Extrem de asemănătoare, domnule.

— Și a fost o furtună strașnică, nu?

— Foarte dificilă pe alocuri, domnule.

— Dificilă e *mot juste*, Jeeves. Chiar în clipa asta mă gîndeam la propriul meu proces. Mă pot lăuda că sînt un bărbat puternic, Jeeves. Nu mă las ușor impresionat de întîmplările nefericite ale vieții. Dar sînt nevoit să mărturisesc că a fost o experiență neplăcută să apar în fața lui Chuffy. Eram neliniștit și stînjenit. Multică măreție oribilă a legii la bătrînul Chuffy... Nu știam că poartă ochelari cu ramă de os.

— Tot timpul cînd este în postura de judecător de pace, din cîte am înțeles eu, domnule. Am auzit că Înălțimea Sa consideră că îi insuflă încredere în îndeplinirea datoriei de magistrat.

— Păi, cred că ar fi trebuit să mă avertizeze cineva. Am fost zguduit vîrtos. Îi schimbă complet înfățișarea. Îl fac să arate exact ca mătușa mea Agatha. Numai amintindu-mi că el și cu mine am stat odată împreună în aceeași boxă de pe Bow Street, acuzați că am făcut scandal în noaptea cursei de canotaj, am izbutit să-mi păstrez *sang-froid*. Însă neplăcerea a fost de scurtă durată. Trebuie să recunosc că a terminat toată povestea repede și bine. I-a venit repede de hac lui Dobson, nu?

— Da, domnule.

— L-a muștrat cam aspru, din cîte mi s-a părut mie.

— Bine zis, domnule.

— Iar Bertram a scăpat fără nici o pată pe caracter.

— Da, domnule.

— Dar sergentul de poliție Voules este ferm convins că bătrînul Wooster e ori un bețiv inveterat, ori nebun din naștere. Probabil și una, și alta. Însă, am continuat eu, trecînd peste partea urîtă a lucrurilor, n-are rost să ne facem griji din pricina asta.

— Foarte adevărat, domnule.

— Esențialul e că ai dovedit încă o dată că nu există nici o situație de criză pe care să nu fii în stare s-o rezolvi. O realizare frumușică, Jeeves. Teribil de frumușică.

— N-aș fi putut face nimic fără cooperarea dumneavoastră, domnule.

— Ptiu, Jeeves! Am fost un simplu pion.

— O, nu, domnule!

— Ba da, Jeeves. Îmi cunosc locul. Dar mai e ceva. Nu te gîndi nici o secundă că vreau să-ți scad meritul, dar ai avut și un pic de noroc, nu?

— Domnule?

— Păi, cablograma aia, care s-a întîmplat să sosească exact la ceea ce ai numi țanc. O coincidență foarte fericită.

— Nu, domnule. I-am anticipat sosirea.

— Ce?

— În cablograma pe care i-am expediat-o alaltăieri prietenului meu, Benstead, la New York, am insistat să nu amîne deloc retransmiterea mesajului care reprezenta conținutul misivei mele.

— Doar nu vrei să spui...?

— Imediat după ce s-a petrecut ruptura dintre domnul Stoker și sir Roderick Glossop, inclusiv, cum s-ar zice, decizia primului de a nu mai cumpăra Chuffnell Hall și sfada ulterioară dintre Înălțimea Sa și domnișoara Stoker, expedierea cablogramei lui Benstead mi s-a părut o soluție posibilă. Am presupus că vestea conform căreia testamentul răposatului domn Stoker este contestat va duce la o reconciliere între domnul Stoker și sir Roderick.

— Și în realitate nu contestă nimeni testamentul?

— Nu, domnule.

— Dar ce-o să se întâmple cînd bătrînul Stoker o să afle adevărul?

— Sînt încredințat că firea sa adevărată va învinge orice resentiment posibil față de acest artificiu. Și a semnat deja documentele necesare pentru vînzarea lui Chuffnell Hall.

— Așa încît, chiar dacă îl apucă pandaliile, tot nu mai poate face nimic?

— Întocmai, domnule.

Am căzut într-o tăcere sumbră. Pe lîngă faptul că m-a uimit, revelația aceasta mi-a provocat o suferință sfîșietoare. Adică gîndul că l-am lăsat pe omul ăsta să plece de la mine, că acum era în serviciul lui Chuffy și că n-aveam nici o șansă ca Chuffy să fie vreodată îndeajuns de tălimb încît să-l scoată iar pe piață... păi, pe toți dracii, nu poți să spui că nu era suficient ca să-mi înfigă în suflet un fier înroșit.

Adoptînd cumva atitudinea unui bătrîn aristocrat care se urcă în căruța ce urmează să-l ducă la ghilotină, m-am silit să port o mască.

— O țigară, Jeeves?

A scos cutia, iar eu am pufăit în tăcere.

— Aș putea să vă întreb, domnule, ce aveți de gînd să faceți acum?

M-am trezit din visare.

— Hă?

— Acum, cînd casa a ars din temelii, domnule. Aveți intenția să luați alta în regiune?

Am clătinat din cap.

— Nu, Jeeves. O să mă întorc în metrop.

— La fostul dumneavoastră apartament, domnule?

— Da.

— Dar...

Am prevăzut ce avea să mă întrebe.

— Știu ce ai de gînd să spui, Jeeves. Te gîndești la domnul Manglehoffer, la onorabila doamnă Tinkler-Moulke și la locotenent-colonelul J.J. Bustard. Dar circumstanțele s-au schimbat de pe vremea cînd am fost nevoit să mă mențin pe o poziție fermă în cazul atitudinii lor față de bătrînul banjo. De acum încolo n-o să mai existe nici o divergență. Bătrînul meu banjo a fost mistuit de flăcări azi-noapte, Jeeves. N-o să-mi mai cumpăr altul.

— Nu, domnule?

— Nu, Jeeves. Mi-a pierit elanul. N-aș mai fi în stare să ciupesc o coardă fără să mă gîndesc la Brinkley. Și lucrul pe care nu mi-l doresc în nici un caz pînă la noi ordine e să mă gîndesc la omul ăla plin de mînie.

— Deci nu aveți intenția să-l țineți în serviciul dumneavoastră, domnule?

— Să-l țin în serviciul meu? După tot ce s-a întîmplat? După ce am cîștigat cu greu întrecerea dintre mine și el, laolaltă cu cuțitul lui de tranșat carnea? Nu am intenția asta, Jeeves. Stalin da. Al Capone cu siguranță. Dar nu Brinkley.

A tușit.

— Atunci, întrucît aveți un post liber, domnule, mă întreb dacă n-ați considera un lucru deplasat să-mi ofer eu serviciile.

Am răsturnat ibricul de cafea.

— Ce... ai zis, Jeeves?

— Am îndrăznit să-mi exprim speranța, domnule, că ați fi dispus să luați în considerare cererea mea de angajare pe acel post. M-aș strădui să vă mulțumesc, așa cum nădăjduiesc că am făcut și în trecut.

— Dar...

— Oricum, nu îmi doresc să rămîn în serviciul Înălțimii Sale, domnule, acum, că este pe cale să

se căsătorească. Îmi recunosc în fața oricui admirația pentru numeroasele calități ale domnișoarei Stoker, dar niciodată n-am fost înclinat să servesc în locuința unui domn însurat.

— De ce nu?

— Este o banală opțiune personală, domnule.

— Înțeleg ce vrei să zici. Psihologia individului?

— Întocmai, domnule.

— Și chiar vrei să vii înapoi la mine?

— Mi s-ar părea o mare onoare, domnule, dacă îmi veți permite să o fac, domnule, asta în caz că nu aveți de gând să vă faceți alte planuri.

Nu-i ușor să găsești ce să spui în asemenea momente hotărâtoare, dacă mă-nțelegi. Adică trăiești un moment ca ăsta — hotărâtor, cum s-ar zice —, când toți norii s-au împrăștiat, iar bătrînul soare cumsecade zbîrnfie din toți cei șase cilindri și te simți... păi, adică pe toți dracii!

— Mulțumesc, Jeeves, am spus eu.

— Pentru nimic, domnule.

Cuprins

Prefață	5
1. Jeeves își dă demisia	9
2. Chuffy	21
3. Trecutul mort intră iar în scenă	29
4. Problema încălțată și agasantă a Paulinei Stoker	40
5. Bertie ia hățurile în mână	52
6. Apar complicații	61
7. Un musafir pentru Bertie	83
8. Persecuția poliției	92
9. Întâlniri între îndrăgostiți	107
10. Încă un musafir	120
11. Comportamentul sinistru al unui proprietar de iaht	130
12. Dă-i bătaie cu mînjitul, Jeeves !	144
13. Un valet își depășește atribuțiile	157
14. Situația untului	174
15. Cum a evoluat situația untului	187
16. Necazuri la Dower House	201
17. Mic dejun la conac	218
18. Muncă la negru într-un birou	228
19. Pregătiri pentru manipularea tatălui	240
20. Jeeves aduce vești	247
21. Jeeves găsește soluția	261
22. Jeeves depune o cerere de angajare	280

au apărut:

Nikos Kazantzakis – *Zorba Grecul*

F.M. Dostoievski – *Idiotul*

Gustave Flaubert – *Doamna Bovary*

Boris Pasternak – *Doctor Jivago*

*** – *Dulcea mea Doamnă / Eminul meu iubit.*

Correspondență inedită Mihai Eminescu –

Veronica Micle

Oscar Wilde – *Portretul lui Dorian Gray*

D.H. Lawrence – *Amantul doamnei Chatterley*

F. Scott Fitzgerald – *Blîndețea nopții*

Mihail Bulgakov – *Cupa vieții*

Salman Rushdie – *Rușinea*

Saul Bellow – *Ravelstein*

J.D. Salinger – *Nouă povestiri*

Ian McEwan – *Amsterdam*

Andreï Makine – *Crima Olgăi Arbelina*

Jonathan Coe – *Casa somnului*

J.D. Salinger – *De veghe în lanul de secară*

John Fowles – *Iubita locotenentului francez*

José Saramago – *Toate numele*

Peter Ackroyd – *Documentele lui Platon*

D.H. Lawrence – *Fii și îndrăgostiți*

F. Scott Fitzgerald – *Marele Gatsby*

Antonio Tabucchi – *Capul pierdut al lui*

Damasceno Monteiro

Ernst Jünger – *Grădini și drumuri*

I.S. Turgheniev – *Prima iubire*

Mika Waltari – *Etruscul*

Bernhard Schlink – *Cititorul*

Max Frisch – *Homo faber*

Dino Buzzati – *Deșertul tătarilor*

Andreï Makine – *Testamentul francez*

Kazuo Ishiguro – *Rămășițele zilei*

Saul Bellow – *Trăiește-ți clipa*

John Fowles – *Colecționarul*

A.P. Cehov – *Logodnica și alte povestiri*

Colm Tóibín – *Povestea nopții*
 Julian Barnes – *Anglia, Anglia*
 Ismail Kadare – *Generalul armatei moarte*
 José Saramago – *Pluta de piatră*
 William Trevor – *Citindu-l pe Turgheniev*
 Erico Verissimo – *Incident la Antares*
 Aglaja Veteranyi – *De ce fierbe copilul
în mămăligă*
 Max Frisch – *Eu nu sînt Stiller*
 Amélie Nothomb – *Igiena asasinului*
 George Orwell – *Ferma Animalelor*
 Michael Ondaatje – *Obsesia lui Anil*
 J.D. Salinger – *Dulgheri, îndălțați grinda
acoperișului și Seymour: o prezentare*
 Luis Sepúlveda – *Bătrînul care citea romane de
dragoste*
 Dino Buzzati – *O dragoste*
 D.H. Lawrence – *Fata pierdută*
 Umberto Eco – *Numele trandafirului*
 J.D. Salinger – *Franny și Zooey*
 Muriel Spark – *Lorzi și complici*
 Daniel Pennac – *La căpădunii veseli*
 Daniil Harms – *Mi se spune capucin*
 Boris Pasternak – *Sub înaltă protecție*
 Salman Rushdie – *Ultimul suspin al Maurului*
 Günter Grass – *În mers de rac*
 George Orwell – *O mie nouă sute optzeci și patru*
 Amélie Nothomb – *Uimire și cutremur*
 Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria.
Justine*
 Iris Murdoch – *Clopotul*
 Italo Calvino – *Castelul destinelor încrucișate*
 John Fowles – *Magicianul*
 Ian McEwan – *Grădina de ciment*
 Dai Sijie – *Balzac și Micuța Croitoreasă chineză*
 Russell Banks – *Dulcea lume de după*
 Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria.
Balthazar*
 Saul Bellow – *Darul lui Humboldt*

Vladimir Nabokov – *Lolita*

Aldous Huxley – *Minunata lume nouă.*

Reintoarcere în minunata lume nouă

Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*

I.S. Turgheniev – *În ajun. Fum*

Paul Auster – *Tombuctu*

F.M. Dostoievski – *Demonii*

Malcolm Lowry – *Sub vulcan*

Charles Bukowski – *Femei*

Max Frisch – *Numele meu fie Gantenbein*

Mihail Bulgakov – *Inimă de câine*

Antonio Tabucchi – *Se face tot mai târziu*

Mika Waltari – *Egipteanul*

Iris Murdoch – *Marea, marea*

Henry James – *Daisy Miller*

Alessandro Baricco – *Ocean Mare*

Arthur Rimbaud – *Opere*

Dino Buzzati – *Bàrnabo, omul munților. Secretul
Pădurii Bătrâne*

George Orwell – *Zile birmaneze*

Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria.*

Mountolive

William Faulkner – *Zgomotul și furia*

P.G. Wodehouse – *Greșeala lordului Emsworth*

Henry de Montherlant – *Un asasin îmi e stăpîn*

Michael Cunningham – *Orele*

Juan Marsé – *Vraja Shanghaiului*

Ismail Kadare – *Florile înghețate din martie*

José Saramago – *Evanghelia după Isus Cristos*

Lev Tolstoi – *Anna Karenina* (2 vol.)

Marguerite Yourcenar – *Ca o apă care curge*

Tracy Chevalier – *Fata cu cercel de perla*

Aldous Huxley – *Punct contrapunct*

Leonard Cohen – *Joaca preferată*

Oscar Wilde – *De Profundis*

Villiers de l'Isle-Adam – *Povestiri crude și insolite*

Arturo Pérez-Reverte – *Tabloul flamand*

Agneta Pleijel – *Lord Nevermore*

Vladimir Nabokov – *Glorie*

Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria. Clea*
Tracy Chevalier – *Îngeri căzători*
Anna Gavalda – *O iubeam*
J.-K. Huysmans – *Liturghia neagră*
Alessandro Baricco – *Mătase*
E.A. Poe – *Masca Morții Roșii și alte povestiri*
Leonard Cohen – *Frumoșii învinși*
Andrei Platonov – *Moscova cea fericită și alte nuvele*
V.S. Naipaul – *Măscăricii*
Bernhard Schlink – *Evadări din iubire*
John Fowles – *Turnul de abanos*
Jack Kerouac – *Pe drum*
Graham Greene – *Americanul liniștit*
Salman Rushdie – *Harun și Marea de Povești*
Mihail Bulgakov – *Garda albă*
Kurt Vonnegut – *Fii binecuvîntat, domnule
Rosewater*
Julio Cortázar – *Toate focurile, focul*
Kurt Vonnegut – *Abatorul cinci*
Luis Sepúlveda – *Nume de toreador*
Graham Greene – *Comedianții*
William Faulkner – *Pogoară-te, Moise*
Michel Tournier – *Gaspar, Melhior & Baltazar*
William Burroughs – *Pederast*
Mika Waltari – *Amanții din Bizanț*
Nadejda Mandelștam – *Fără speranță*
Salman Rushdie – *Pămîntul de sub tălpile ei*
José Saramago – *Anul morții lui Ricardo Reis*
Vladimir Nabokov – *Invitație la eșafod*
Juan Marsé – *Cozi de șopîrlă*
Aglaja Veteranyi – *Raftul cu ultimele suflări*
Graham Greene – *La drum cu mătușă-mea*
Ian McEwan – *Ispășire*
Alain Robbe-Grillet – *Reluarea*
Katarina Frostenson – *Ioni*
P.G. Wodehouse – *Fulger în plină vară*
John Fowles – *Mantisa*
D.H. Lawrence – *Șarpele cu pene*
John Cheever – *Falconer*

Kurt Vonnegut – *Galápagos*
Michel Tournier – *Picătura de aur*
Daniel Pennac – *Zîna carabină*
Dino Buzzati – *Marele portret*
Ismail Kadare – *Piramida*
Michel Houellebecq – *Platforma*
Haruki Murakami – *În căutarea oii fantastice*
Iris Murdoch – *Fiul cuvintelor*
Kazuo Ishiguro – *Pe cînd eram orfani*
Tomas Tranströmer – *Pagini din cartea nopții*
Charles Bukowski – *De duzină*
F.M. Dostoievski – *Jucătorul și alte microromane*
Alice Sebold – *Minunatele oase*
Philip Roth – *Pata umană*
Helen Fielding – *Bridget Jones : La limita rațiunii*
Sylvia Plath – *Clopotul de sticlă*
Primo Levi – *Mai este oare acesta un om ?*
Graham Greene – *Sfîrșitul unei iubiri*
Andrei Makine – *Pămîntul și cerul lui Jacques
Dorme*
Julio Cortázar – *Manuscris găsit într-un buzunar
și alte povestiri*
Martin Amis – *Născuți morți*
José Saramago – *Istoria asediului Lisabonei*
P.G. Wodehouse – *Nori grei deasupra Castelului
Blandings*
Laurence Sterne – *Viața și opiniunile lui Tristram
Shandy, Gentleman*
Charles Bukowski – *Factotum*
Jonathan Coe – *Clubul putregaiurilor*
Charles Frazier – *Cold Mountain*
Tim O'Brien – *Vrăjitorul*
Arturo Pérez-Reverte – *Regina Sudului*
Haruki Murakami – *Dans dans dans*
Daniel Pennac – *Micuța vînzătoare de proză*
Daniel Defoe – *Jurnal din Anul Ciumei*
Philip Roth – *M-am măritat cu un comunist*
Georges Bataille – *Madame Edwarda. Mortul.
Istoria ochiului*

Nathaniel Hawthorne – *Casa cu șapte frontoane*
Elias Canetti – *Orbirea*
Christian Haller – *Muzica înghițită*
Kurt Vonnegut – *Leagănul pisicii*
Arto Paasilinna – *Morarul care urla la lună*
Alfredo Bryce Echenique – *Grădina iubitei mele*
Torgny Lindgren – *Caltaboșul*
Graham Greene – *Puterea și gloria*
Italo Calvino – *Palomar*
John Fowles – *Daniel Martin*
Luis Sepúlveda – *Jurnalul unui killer sentimental*.
Yacaré
Kobo Abe – *Femeia nisipurilor*
Saul Bellow – *Herzog*
Paul Auster – *Cartea iluziilor*
Peter Beagle – *Ultima licornă*
Nick Hornby – *Febra stadioanelor*
Arturo Pérez-Reverte – *Clubul Dumas*
Charles Bukowski – *Poșta*
Eiji Yoshikawa – *Musashi* (2 vol.)
Amélie Nothomb – *Metafizica tuburilor*
John Steinbeck – *Iarna vrajbei noastre*
Tracy Chevalier – *Albastru pur*
Richard Brautigan – *La pescuit de păstrăvi*
în America
Ernst Jünger – *Pagini din Kirchhorst. Coliba din vie*
Erri De Luca – *Tu – al meu*
Michael Ondaatje – *În pielea unui leu*
P.G. Wodehouse – *S-a făcut, Jeeves!*
Ian McEwan – *Inocentul*
Chuck Palahniuk – *Fight Club*
Michel Tournier – *Fecioara și căpcăunul*
Primo Levi – *Armistițiul*
Shusaku Endo – *Un idiot minunat*
Luis Sepúlveda – *Hot Line*
Gaétan Soucy – *Fetița care iubea prea mult*
chibriturile
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la*
Prada

Richard Brautigan – *În zahăr de pepene*
Alessandro Baricco – *Fără sînge*
Graham Greene – *Consulul onorific*
Daniel Pennac – *Fructele pasiunii*
Amos Oz – *Să cunoști o femeie*
Ismail Kadare – *Aprilie spulberat*
Amélie Nothomb – *Mercur*
Arturo Pérez-Reverte – *Maestrul de scrimă*
Ha Jin – *În așteptare*
Mary Shelley – *Frankenstein*
Margaret Mazzantini – *Nu te mișca*
Bruno Schulz – *Manechinele*
Vladimir Nabokov – *Ada sau ardoarea*
Daniel Mason – *Acordorul de pian*
P.G. Wodehouse – *Codul de onoare al Wooster-ilor*
Dai Sijie – *Complexul lui Di*
William Faulkner – *Absalom, Absalom!*
Vladimir Makanin – *Underground sau Un erou al
timpului nostru*
Italo Calvino – *Iubiri dificile*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vînt după cumpărături*
Umberto Eco – *Misterioasa flacără a reginei Loana*
Elfriede Jelinek – *Pianista*
Raymond Carver – *Taci, te rog!*
Max Frisch – *Montauk*
Chuck Palahniuk – *Sufocare*
Jonathan Franzen – *Corecții*
Ian McEwan – *Mîngîieri străine*
Kurt Vonnegut – *Mama Noapte*
Norman Mailer – *Cei goi și cei morți*
Peter Beagle – *Un loc plăcut și numai al lor*
Amélie Nothomb – *Antichrista*
Mihail Bulgakov – *Scene moscovite*
Nick Hornby – *High Fidelity*
Tracy Chevalier – *Doamna și licornul*
Ryō Murakami – *Albastru nemărginit, aproape
transparent*
John Steinbeck – *La răsărit de Eden*
Dino Buzzati – *Cele mai frumoase povestiri*

José Saramago – *Eseu despre orbire*
Flannery O'Connor – *Sfetnicul din sînge*
J.L. Borges – *Poezii*
Andrei Makine – *Femeia care aștepta*
Graham Greene – *Expresul de Stambul*
D.H. Lawrence – *Curcubeul*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături
la New York*
Amy Tan – *Clubul Norocoaselor*
Kazuo Ishiguro – *Un artist al lumii trecătoare*
Ken Kesey – *Zbor deasupra unui cuib de cuci*
Martin Amis – *Săgeata timpului*
Günter Grass – *Toba de tinichea*
Nadejda Mandelștam – *Speranță abandonată*
Andrei Codrescu – *Casanova în Boemia*
Jorge Luis Borges & Adolfo Bioy Casares – *Cărți
scrise în doi*
F. Scott Fitzgerald – *Dincoace de Paradis*
Daniel Pennac – *Dictatorul și hamacul*
Tom Sharpe – *Marea aspirație*
Bernhard Schlink – *Crima lui Selb*
William Faulkner – *Lumină de august*
Amélie Nothomb – *Dicționar Robert de nume
proprii*
Saul Bellow – *Iarna decanului*
Ian McEwan – *Copilul furat*
Helen Fielding – *Olivia Joules și imaginația
hiperactivă*
Tomas Tranströmer – *Taina cea mare*
Jeffrey Eugenides – *Middlesex*
William S. Burroughs – *Junky*
Arturo Pérez-Reverte – *Conspirația din Sevilla*
P.G. Wodehouse – *Sezonul de împerechere*
Amos Oz – *Soțul meu, Michael*
Michel Houellebecq – *Extinderea domeniului luptei*
Salman Rushdie – *Orient, Occident*
Philip Roth – *Complexul lui Portnoy*
John Fowles – *Omidă*
Javier Marías – *Chipul tău, mâine. 1. Febră și lance*

Mihail Bulgakov – *Însemnările unui tânăr medic*
Graham Greene – *Factorul uman*
Michael Cunningham – *O casă la capătul lumii*
Henry de Montherlant – *Micuța infantă de Castilia*
Carlos Ruiz Zafón – *Umbra vântului*
Raymond Carver – *Despre ce vorbim când vorbim
despre iubire*
E.A. Poe – *Misterul lui Marie Rogêt și alte povestiri*
W. Somerset Maugham – *Luna și doi bani jumate*
Ismail Kadare – *Fiica lui Agamemnon. Succesorul*
Claudio Gatti – *Prevestirea*
Kurt Vonnegut – *Hocus Pocus*
Bret Easton Ellis – *American Psycho*
Alberto Vázquez-Figueroa – *Tuareg*
Mika Waltari – *Mikael Karvajalka*
Salman Rushdie – *Copiii din miez de noapte*
John Kennedy Toole – *Conjurația imbecililor*
Amy Tan – *Fiica tălmăduitorului de oase*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de
mireasă*
Norman Mailer – *Un vis american*
Julio Cortázar – *Șotron*
Donna Tartt – *Istoria secretă*
Tom Sharpe – *Wilt*
Ryū Murakami – *Copii de aruncat*
P.G. Wodehouse – *Un Pelican la Castelul Blandings*
Hari Kunzru – *Virusul*
Amélie Nothomb – *Sabotaj din iubire*
Anna Gavalda – *Împreună*
Elfriede Jelinek – *Exclușii*
José Saramago – *Peștera*
Dino Buzzati – *Monstrul Colombré și alte cincizeci
de povestiri*
Arturo Pérez-Reverte – *Harta sferică*
Umberto Eco – *Pendulul lui Foucault*
Jeffrey Eugenides – *Sinuciderea fecioarelor*
D.H. Lawrence – *Păunul alb*
W. Somerset Maugham – *Vălul pictat*
Graham Greene – *Omul nostru din Havana*

Jonathan Coe – *Cercul închis*
F.M. Dostoievski – *Jurnal de scriitor* (3 vol.)
Kurt Vonnegut – *Barbă albastră*
Ian McEwan – *Clinii negri*
Francis Scott Fitzgerald – *Un diamant cât Hotelul Ritz și alte povestiri*
P.G. Wodehouse – *Mulțumesc, Jeeves*

în pregătire:

Graham Greene – *Brighton Rock*
Amy Tan – *Cele 100 de simțuri secrete*

ÎN SERIA DE AUTOR „DAVID LODGE“

au apărut:

Schimb de dame
Ce mică-i lumea!
Meserie!
Terapia
Muzeul Britanic s-a dărîmat!
Vești din Paradis
Gînduri ascunse
Răcane, nu ți-e bine!
Cît să-ntindem coarda?
Afară din adăpost
Autorul, la rampă!

în pregătire:

Crudul adevăr

ÎN SERIA DE AUTOR „AMIN MAALOUF“

au apărut:

Periplul lui Baldassare
Stînca lui Tanios
Primul secol după Béatrice
Grădinile luminii
Leon Africanul

în pregătire:

Samarkand

ÎN SERIA DE AUTOR „HARUKI MURAKAMI“

au apărut:

La sud de graniță, la vest de soare
Cronica păsării-arc
Pădurea norvegiană
Iubita mea, Sputnik
În căutarea oii fantastice
La capătul lumii și în țara aspră a minunilor
Elefantul a dispărut
După cutremur

în pregătire:

Kafka pe malul mării

ÎN SERIA DE AUTOR „JORGE LUIS BORGES“

a apărut:

Proză completă 1. Moartea și busola

în pregătire:

Proză completă 2. Cartea de nisip

www.polirom.ro

Redactor: Radu Pavel Gheo

Coperta: Angela Rotaru-Serbenco

Bun de tipar: ianuarie 2006. Apărut: 2006

Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-726, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. Polirom ABB S.A.

str. Bucium, nr. 34, 700265

Tel.: (0232) 230323; Fax: (0232) 230485

Valoarea timbrului literar este de 2% din prețul
de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează
la Uniunea Scriitorilor din România,
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR-UNIREA

CLASICII MODERNITĂȚII

„Geniul dovedit de Wodehouse în crearea modelului Jeeves-Wooster constă în deplina adecvare a lui Bertie Wooster la rolul de povestitor la persoana întâi... Plăcerea pe care o creează istoriile cu Jeeves provine din sentimentul delicios că sîntem cu totul în mîinile lui Bertie.“

The Independent

„După două-trei pagini eram deja prins de carte. Dacă medicul meu m-ar fi văzut atunci cum mă încovrigam de rîs, sînt sigur că m-ar fi privit muștrător... Dar, atunci cînd apare, dependența de Wodehouse este una benefică. Deși l-am descoperit tîrziu, m-am revanșat pentru întîrziere printr-un devotament fără rezerve. Nici un alt scriitor nu m-a amuzat și nu m-a încîntat așa de mult.“

Roger Kimball

„Un autor comic scilipitor – poate chiar cel mai constant umorist apărut pînă acum în limba engleză.“

The Times

„Acest superb romancier britanic este cel mai mare scriitor de farse comice pe care l-a dat secolul XX.“

Esquire

EDITURA POLIROM

ISBN 973-46-0214-4

9 789734 602148

www.polirom.ro